LITERATURA UNIVERSALĂ

Anita Shreve

Anita Shreve

VALURILE IUBIRII

Anita Shreve

VALURILE IUBIRII

Traducere: Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

Pentru
Whitney, Katherine, Alli, Molly și Chris

2002

Trei după-amiaza, ora moartă. Scrâșnetul sâcâitor al nisipului între tălpile goale și podețul de lemn. Prosoape ude care atârnă de stâlpii patului și grilajul verandei. O ușă, luată de vânt, se închide cu zgomot provocând cuiva din apropiere o exclamație de surpriză. Un vânt din sud-vest, ceva neobișnuit chiar și pentru luna august, trimite aerul înăbușitor în camerele numeroase ale bătrânei case de vacanță. Speranța rămâne la vântul din est și din când în când cineva amintește lucrul acesta.

Un vânt din est ar fi acum o mană cerească.

Energia dimineții s-a risipit după plimbările în pas vioi și orele de meditație, lectura temeinică și tenisul leneș. Apoi, într-o scurtă deplasare la un showroom din Portsmouth, pentru a vedea un Audi Quattro. Doamna Edwards, i se spusese lui Sydney, va avea nevoie de o mașină nouă la toamnă.

Sunt oaspeți în casă de care trebuie să te ocupi. Speri că musafirii vor avea inițiativă, așa cum speri la un vânt răcoros din est. Dar asta nu e treaba lui Sydney. Ea are după-amiezile libere. Întreaga ei viață, cu excepția câtorva ore pe zi de meditații plătite peste medie, este deconcertant de liberă.

***

Se schimbă într-un costum de baie întreg, care-i pune în evidență picioarele zvelte. Are douăzeci și nouă de ani și este în formă. Părul ei are o culoare pe care n-a fost niciodată în stare să o definească. Nu e blondă, nici brunetă, e ceva între, care dispare în ianuarie și

revine la viață în august. Șuvițe aurii translucide.

Sydney a fost măritată de două ori: o dată a divorțat, iar acum e văduvă. Cei care aud această informație pentru prima dată sunt surprinși, de parcă ăsta ar fi lucrul cel mai interesant la ea.

Pe verandă mușcatele roșii sunt aranjate artistic pe fondul verde lămâi al ierbii de pe dune și albastrul apei. Nu sunt chiar culori primare, ci nuanțe pe care le vezi doar în natură.

Fire tăioase de iarbă străpung șipcile de lemn ale podețului. Flori pestrițe se ițesc prin stuf. Pâlcuri nedorite de ciulini ies din nisip. Pe mica platformă de la capătul podețului din lemn sunt două scaune Adirondack, din care e dificil să te ridici și, în spatele lor, o umbrelă decolorată. Două suporturi de umbrelă ruginite, greoaie, stau într-un colț, niciunul dintre ele, presupune Sydney, nu va fi mutat de acolo.

Trepte din lemn, fără vreo balustradă de sprijin, duc la o plajă în formă de semilună în stânga și la un țărm stâncos în partea dreaptă. Sydney aleargă pe nisipul fierbinte spre țărm. Surfing-ul înseamnă o serie de rostogoliri sinuoase, iar când închide ochii aude jetul de apă. Se pregătește pentru senzația de rece. Mai bună decât terapia cu electroșocuri, așa cum spune doamna Edwards mereu, pentru a-ți limpezi mintea.

* * *

Atacul apei înghețate, o tulburare de bule albe. Simte înțepătura sării în sinusuri când iese la suprafață. Se ridică, se poticnește, iar se ridică și se scutură precum un câine. Își strânge mâinile la piept și se relaxează doar când picioarele încep să îi amorțească. Se mai scufundă o dată, iar când revine la suprafață pentru aer se întoarce pe spate, lăsând valurile, mai puternice și mai înalte decât par de la țărm să o poarte în sus, peste creastă și în jos, la baza valului. E o epavă plutitoare, rănită în sensibilitate.

Face surfing în ocean, nisipul pătrunzându-i în costumul de baie. De copil, atunci când își scotea costumul de baie, avea depozite de

nisip în el. Se scufundă în ocean pentru a îndepărta nisipul dintre burtă și costum, dar apoi vede apărând un val bun. Se ridică, se întoarce cu spatele și țâșnește pe val. Întotdeauna șmecheria e să prinzi creasta. Cu mâinile întinse, ochii închiși, e ca un glonț printre talazuri. Hârșâie șoldul și coapsa de fundul apei.

Se târăște pe nisip, curenții de adâncime îi sapă goluri sub fluierul piciorului. Un val pentru care nu era pregătită o lovește din spate. Îngenunchează și își dă la o parte părul încâlcit de pe față și apa din ochi. Vede o siluetă pe țărm care nu era acolo înainte, lin piept bronzat, o fluturare de roșu. Un bărbat în slip de baie ține un prosop întins, de un roz aprins în fața ei.

„Mi s-a spus să-ți aduc un prosop. Tu ești Sydney, nu-i așa?”

Ce lucru extraordinar dacă n-ar fi. Nu mai era nimeni în apă cât zăreai cu ochii.

În casă mobila e albă. O idee bună în teorie, nu în practică. Husele de pe două canapele sunt însemnate cu pete abia schițate și pete pronunțate, scame bleumarin de la un pulover din lână. Firele de nisip au zgâriat în mod repetat dușumeaua de arțar, de parcă ar fi fost ușor roasă.

Pe scările ce duc la subsol stă un coș cu ziare vechi, o împletitură cu vechituri pentru obiecte care nu mai fac parte din decor, dar ar putea fi utile. O curea de un roșu care-ți ia ochii. Un carnețel de un roz strident. O vestă de salvare portocalie fosforescentă. Lucruri practice și sportive în culori neobișnuite.

Deși doamna Edwards dă impresia că a locuit în căsuță de zeci de ani, poate chiar de generații (există deja ritualuri de familie, amintiri repetate, borcane pline cu apă de mare folosite ca opritori la uși), ei au casa doar din 1997. Înainte de asta, i s-a destăinuit domnul Edwards, locuiau cu chirie. Spre deosebire de soția lui, pare un om incapabil să mintă.

Sydney folosește baia în comun cu oaspeții, un cuplu din New

York, aliați în căutare de antichități. Dimineața sunt urme de pastă de dinți în chiuvetă, pete roz de fard pe oglindă. Șervețele uzate sunt vârâte în spatele țevii de apă. Sydney spală zilnic chiuveta cu un prosopel, înainte de a o folosi. Pune prosopul în coșul de paie din hol, în drum spre camera ei.

* * *

Sydney a înțeles imediat că Julie, fata de optsprezece ani a familiei Edwards, era retardată, că oricâte meditații ar face nu va fi pregătită pentru anul dificil de facultate la care năzuiește doamna Edwards, un an care, după părerea lui Sydney în mod sigur o va da gata pe fată. Doamna Edwards vorbește în cunoștință de cauză de colegiile Mt Holyoke și Swarthmore. Skidmore pentru siguranță. Sydney clipește uimită. Julie e maleabilă, dornică să îi fie pe plac și extraordinar de frumoasă, are o piele netedă, roz, iar ochii de un albastru ca luciul mării. Sydney vede că fata, care pare dispusă să studieze multe ore pe zi, o va dezamăgi pe mama ei și îi va frânge inima tatălui ei, pe acesta nu pentru că nu va intra la colegiul despre care doamna Edwards pare să știe totul, ci pentru că se va strădui foarte mult, dar va eșua.

Sarea acoperă ferestrele casei pe diagonală, de parcă apa ar fi fost aruncată peste fereastră. Ferestrele de pe verandă trebuie să fie spălate de două ori pe săptămână pentru a te putea bucura de priveliște, care e spectaculoasă.

Sydney simte uneori că prezența ei a stricat echilibrul familiei. Încearcă să fie disponibilă, atunci când este nevoie de ea, prezentă, dar altfel rămâne tăcută.

Frații vor dormi într-o cameră numită „dormitorul băieților". Julie are camera cu fața la ocean. Dormitorul domnului și doamnei Edwards dă spre bălți. Musafirilor, ca și lui Sydney, le-a fost alocată câte o cameră cu două paturi.

* * *

Domnul și doamna Edwards au invitat-o pe Sydney să le spună

pe numele mic. Dar când încearcă să spună *Arma* sau *Mark* cuvintele îi rămân în gât. Găsește alte modalități de a face referire la ei, cum ar fi *soțul tău* sau *el* sau *tatăl tău.*

Primul soț al lui Sydney a fost pilot acrobatic. Zbura deasupra pomilor cu două sute cincizeci de mile la oră și făcea acrobații pe o distanță de o milă. Dacă ar fi atins o poartă sau să fie dezorientat o clipă de viteza la sol, s-ar fi prăbușit la pământ. Când putea, Sydney mergea cu Andrew la aceste curse – din Scoția până la Viena sau San Francisco – și îl urmărea cum răsucește avionul în aer cu 420 de grade pe secundă. La spectacolele aeriene Andrew era vedetă și dădea autografe. Purta haine rezistente la foc, o cască de protecție împotriva șocurilor și era echipat cu o parașută – nu că aceasta i-ar fi fost de folos la o sută de metri deasupra pământului. Timp de un an Sydney a considerat cursele aeriene exotice și palpitante. În al doilea an a început să se teamă. Gândindu-se la al treilea an și la posibilitatea de a avea un copil și-a imaginat moartea lui Andrew ca urmare a prăbușirii cu avionul în flăcări și a spus *Destul.* Aviatorul ei, care părea sincer afectat de sfârșitul căsniciei nu putea totuși să renunțe să mai zboare.

Sydney l-a cunoscut pe cel de-al doilea soț când avea douăzeci și șase de ani. A făcut o pană la roata din față pe șoseaua de centură din Massachusetts și a tras pe partea dreaptă. Un minut mai târziu, mașina ei Honda Civic a fost izbită din spate. Cum ea stătea în fața mașinii, examinând cauciucul, a fost lovită și târâtă o distanță scurtă pe jos. Daniel Feldman, care a trebuit să-i taie hainele în camera de urgență a spitalului Newton Wellesley, a mustrat-o fiindcă s-a oprit pe un pod. O săptămână mai târziu o ducea la Biba în Boston.

La opt luni de la căsătoria lor, în timpul rezidențiatului lui la Beth Israel, Daniel a suferit o ruptură de anevrism pe creier. Când a primit vestea la telefon, Sydney a fost uluită, mirată, a făcut ochii mari din cauza șocului.

Cei mai mulți oameni, atenți la lucrurile sensibile, nu remarcă la

Sydney că a divorțat de un bărbat pentru că îi era teamă că va muri doar ca să se mărite cu un bărbat care a pierit chiar în locul în care ar fi trebuit să fie salvat. Dar Sydney vede că domnul Edwards e dornic să discute această situație. În ciuda bunătății și afabilității lui, nu se poate abține să nu se joace cu detaliile.

„Aviatorul mai zboară?" o întreabă într-o seară, în timp ce spălau vasele. „Ai spus că soțul tău era internist la Buckeye?"

Prin contrast, doamna Edwards nu se teme de întrebările directe.

„Ești evreică?" a întrebat-o, în timp ce o conducea pe Sydney în camera ei.

Lui Sydney nu-i era prea clar ce răspuns ar fi preferat doamna Edwards: evreică era mai interesant, să nu fii evreică mai acceptabil.

Studentul la medicină era evreu. Aviatorul, nu.

Sydney e și una și alta, având un tată evreu și maxilarele lui, dar o mamă unitariană, de la care a moștenit ochii albaștri. Chiar și părul lui Sydney pare a fi în părți egale de la mama și tatăl ei – rebel și creț, de un blond decolorat. Sydney a devenit Bar Mitzvah înainte ca părinții ei să se separe, dar apoi a fost crescută cu zel pentru a fi WASP (White Anglo-Saxon Protestant) în anii adolescenței. Se gândește la ambele faze ale vieții ei ca episoade ale copilăriei care au prea puțin de a face cu lumea pe care o întâlnește acum, niciuna dintre religii neajutând-o la divorț sau moarte.

Ca o parașută la o sută de metri deasupra solului.

Vara trecută, timp de o săptămână, Sydney a mers să stea la părinții lui Daniel în Truro. Experimentul a fost unul nobil. Doamna Feldman. Căreia îi spusese pentru scurtă vreme *Mamă,* avusese ideea că prezența lui Sydney îi va alina. De fapt s-a dovedit a fi contrariul, doamna Feldman izbucnind în hohote contagioase de plâns la vederea lui Sydney.

Zile întregi după moartea lui Daniel, propria mamă a lui Sydney a refuzat pur și simplu să creadă asta, iar Sydney a trebuit să repete, iar și iar, că Daniel a murit din cauza unui anevrism pe creier.

„Dar cum?” întreba iarăși mama ei.

Tatăl lui Sydney a venit din New York cu trenul, pentru înmormântare. Purta un trenci gri, își pusese kipă pentru serviciul funerar și, culmea, a plâns. Apoi, după cină, a încercat să o liniștească.

„Tu nu te dai bătută”, spuse el în timp ce mânca friptură cu cartofi.

Dubla lovitură a divorțului și a decesului a lăsat-o pe Sydney într-o paralizie emoțională, în timpul căreia nu a fost în stare să-și termine lucrarea în psihologia dezvoltării și a trebuit să se retragă de la programul post universitar de la Brandeis. De atunci, a acceptat servicii de tot felul sugerate de familie și prieteni, servicii pentru care era fie mult prea calificată sau cu care nu avea nicio legătură: secretară la Departamentul de microbiologic de la Harvard Medical School (supracalificată); asistenta unui dealer la o galerie de artă (nicio legătură). A fost recunoscătoare pentru aceste servicii, pentru șansa de a se descurca și a se vindeca, dar de curând începuse să se întrebe dacă această perioadă ciudată și neproductivă a vieții ei va lua sfârșit.

„Tu trebuie să fii cea cu meditațiile”.

„Iar tu ești?”

„Ben. Jeff e pe verandă”.

„Mulțumesc pentru prosop”.

. Ești un surfer pe cinste”.

Sydney descoperă că îi e dor de perioada doliului. Când era în doliu se simțea legată de Daniel într-un mod intim. Dar cu fiecare zi care trecea, el se îndepărta de ea. Acum, când se gândește la el, e mai mult ca la o posibilitate pierdută, decât la el ca bărbat. I-a uitat respirația, musculatura.

„Deci tu ai răspuns anunțului?”

„Da”.

Sydney se înfășoară în prosopul roz aprins, ca guma de mestecat.

În depărtare vede un alt bărbat care se ridică din scaun pe verandă și se sprijină de balustradă.

„Ești profesoară?"

„Nu. Nu prea sunt mare lucru acum".

„I-auzi".

Sydney nu prea își dă seama ce înseamnă *i-auzi.* Neatenție? Dezamăgire? Nedumerire?

Sydney arc impresia că părul e mai deschis, corpul mai zvelt. Bărbatul care e Jeff. Coboară primul rând de scări de pe verandă pe podețul din lemn și, pentru câteva secunde, iese din unghiul vizual. Când apare pe ponton, ea vede că poartă chiloți de baie și un tricou bleumarin.

Jeff îi așteaptă în capul scărilor. Sydney îi vede mai întâi tălpile (în șlapi) apoi picioarele (ușor bronzate cu păr auriu) și în sfârșit chiloții de baie decolorați (gri cu pete mov; presupune că erau bleumarin, la origine, o spălare nefericită cu clor). El se dă un pas înapoi pentru a le face loc celor doi, apoi au loc prezentările în spațiul acela strâmt. Lui Sydney îi curge nasul de la apa sărată. Îi strânge mâna lui Jeff. A ei e înghețată.

„Am auzit multe despre tine", zise Jeff.

Sydney e dezamăgită. Se aștepta la mai mult.

Jeff are fața mare și sinceră, ochii verzi, nevinovați. Sydney crede că nu e posibil să ai vârsta lui și să fii nevinovat, dar așa pare. Câinele familiei, Tullus (prescurtare de la Catullus?), pășește pe podețul din lemn și vine direct în mâinile lui Jeff. Asta îi confirmă impresia. Animalele știu întotdeauna.

„Hei", spune Jeff aplecându-se spre câinele Golden Retriever și ciufulindu-l cu afecțiune.

Domnul și doamna Edwards, împreună cu Julie ies pe verandă, un nucleu intact. Ben își ia sora în brațe și o leagănă dintr-o parte în alta. Șase pahare de ceai cu gheață au fost așezate pe o masă de tek. Jeff ia un pahar și i-l înmânează lui Sydney; zâmbește în timp ce

face asta. Ea observă că, la fel ca fratele și sora lui, are dinți foarte regulați și își imaginează multe mii de dolari investiți în ortodonție. Sydney, a cărei mamă, își amintea când și când să o ducă la consulturile de rutină, are un zâmbet imperfect, care lasă să se vadă dinții cam nealiniați.

Ben are ochi căprui, ca mama lui. Jeff, observă Sydney, seamănă cu tatăl.

Sydney se apleacă peste balustradă și strânge prosopul mai tare. Părul ei probabil că arată ca al Gorgonei, creț de la apa sărată.

Doamna Edwards care mai înainte păruse rece, e însuflețită de fiii ei. Pe verandă e posesivă, nu stă o clipă, îi atinge des, dându-le prilejul să o atingă și ei. Vrea să pară mama perfectă. Nu, își dă seama Sydney, vrea ca Sydney să înțeleagă că fiii ei își iubesc cel mai mult mama.

Sydney știe lucrurile astea despre frați. Ben, care are treizeci și cinci de ani lucrează în domeniul imobiliar în Boston. Jeff, de treizeci și unu de ani, e profesor de științe politice la M.I.T. Sydney aproape că se așteaptă ca această informație să fie repetată pe verandă, dar doamna Edwards, spre deosebire de alte dăți, se abține în fața fiilor ei.

Doamna Edwards poartă pantaloni scurți kaki și un tricou polo alb care dă la iveală umflătura proeminentă între abdomen și piept. Sydney ar fi recomandat o cămașă albă lăsată liberă peste pantaloni lungi – dar nu e treaba ei să spună asta. Domnul Edwards se îmbracă precum un bărbat care nu se gândește la haine: pantaloni lăbărțați kaki și cămăși de golf și mai largi, care îi cad de pe umeri. Uneori își lipește mâinile de burta care atârnă ca un adaos la statura lui înaltă, în timp ce se văicărește din cauza gogoșii servite la micul dejun sau pentru bucata de plăcintă cu cocos pe care a devorat-o la masa de seară. Totuși simți că i-au plăcut, că nu e un om care să rateze o plăcere trecătoare din vanitate. Spre deosebire de doamna Edwards care numără carbohidrații cu sfințenie și pare să se

grăbească spre o moarte rapidă cu ouăle, cărnurile și brânzeturi le pe care le mănâncă în cantități impresionante. Chiar și batoanele de înghețată cu puțini carbohidrați pe care le mănâncă noaptea, cu strălucirea lor lucioasă.

Vâscoasă, par să depoziteze molecule de colesterol în vasele de sânge.

Doamna Edwards își poartă părul blond pe umeri și adesea îl strânge la spate cu o agrafă în formă de banană care ar trebui să fie frumoasă, dar în schimb îi accentuează forma pătrată a capului și o grămadă de rădăcini cărunte pe pielea capului. Sydney i-ar recomanda o tunsoare, așa cum i-ar recomanda și cămășile albe pe corp, dar nu pentru asta au angajat-o.

Jeff se reazemă de balustrada verandei la câțiva metri de Sydney. Osatura și curburile sale îl fac să pară mai expus privirilor, în timp ce corpul lui Ben, care stă comod, pare complet acoperit.

Se vorbește despre sprijinul pentru autostrada cu taxare Hampton, glumindu-se despre recurgerea la revolte civile pentru a face statul să adopte un sistem cu legitimații de acces: să găsească șapte tipi care să intre cu mașina până la ghișeele de taxare, să își parcheze mașinile și de acolo să o ia pe jos. Ben îi dă drumul lui Julie și ia un pahar cu ceai cu gheață. Îl golește dintr-o înghițitură, cuburile de gheață lovindu-se de buza lui superioară. Motorul lui lucrează cu rotații mai mari decât cele ale fratelui său: pare nerăbdător să o ia din loc. Își încrucișează mâinile în spatele gâtului, flexând coatele. Îl chestionează pe tatăl său despre jocul lui de golf.

„Din ce în ce mai rău”, răspunde domnul Edwards, deși nimeni nu-l crede. Te aștepți că gentilul patriarh se va auto discredita.

Doamna Edwards este întrebată despre musafirii care au plecat la Portsmouth în căutare de antichități. Se anunță o a patra persoană la golf, mâine dimineață.

Frații spun ceva de masa de seară. Sydney crede că vor fi homari, legume fierte, plăcintă cu trei feluri de fructe de pădure. E prima

vizită pe care au făcut-o Jeff și Ben de când a venit ea, la începutul lui iulie. Este, de fapt, prima lor vizită de la jumătatea lui iunie, serviciul și alte obligații ținându-i departe de casa de vară – o situație care va fi în curând corectată, promite Ben. Când vor veni data următoare vor sta o săptămână. Ochii doamnei Edwards privesc când concentrat, când relaxat. O vezi cum planifică mese, cum numără așternuturi.

Jeli râde destul de ușor, iar Sydney observă că stă cu brațele încrucișate la piept. Se întreabă la ce se gândește el atunci când nu ascultă atent. La analiza cost-beneficiu a schimbărilor din Sudan? Algoritmi complecși legați de teroriști și prețul petrolului?

Sydney și-l poate imagina ușor pe Ben la serviciu. În cămașă cu mâneci lungi și cravată, impasibil, chipeș, ochii adumbriți sugerând gravitatea, zâmbetul – căldura. Poate face aceleași gesturi la serviciu ca și acasă: încrucișează mâinile în spatele gâtului, flexând coatele.

Nucleul casei își bea ceaiul, clincănind cuburile de gheață. Sunt pomeniți cei din familia Stewart și un cuplu numit Morrison. Se vorbește despre un drum cu barca la Gloucester și înapoi. Sydney încearcă să pună cap la cap cu acuratețe istoria familiei cu jumătate din propozițiile relevante din textul scos, propozițiile accesibile referindu-se la un capitol pe care încă nu l-a citit. O femeie, numită Victoria, vine duminică. Urmează să vină, înțelege treptat Sydney, mai multe persoane la sfârșit de săptămână.

Un cuplu ciudat se apropie de casa de pe plajă și arată spre ei. Poate că au venit din locul unde se află parcarea publică, la celălalt capăt al plajei. Sydney știe exact ce spune. *Îți amintești cum s-a prăbușit Vision? Cel din Irlanda?*

Sydney se întreabă dacă doamna și domnul Edwards sunt afectați de celebritatea de a fi cumpărat casa de la văduva pilotului găsit vinovat.

Ben își freacă mâinile una de cealaltă. „Ai făcut turul de onoare?” o întreabă el.

Sydney e nedumerită. „Al?”

„Vom pleca din port, și ne vom învârti încoace și-ncolo. Mi s-a spus că n-ai fost încă cu barca”.

„Nu, n-am fost”.

Ben i se adresează surorii lui, care stă aproape de tatăl ei.

„Julie, vrei să vii cu noi?”

Dar nimeni nu e surprins când fata spune *nu.* Este bine cunoscut faptul că îi este teamă de apă.

„Julie o să mă ajute cu trandafirii”, spune domnul Edwards.

Își scoate un hanorac și un prosop curat. Sydney își găsește pantofii de tenis la ușa din spate. Alături de cei doi frați se urcă în LandRover-ul lui Ben. Sydney stă în față. Jeff îi pune întrebări la care e ușor de răspuns.

„Ce studiai la Brandeis?”

„Dezvoltarea emoțională și sexuală a adolescentelor”.

„Nici mai mult, nici mai puțin”, zice Ben, chicotind ca pentru sine.

Niciunul dintre frați, deși sigur sunt la curent, nu pomenește de aviator sau de doctor.

Ben conduce pe un drum nisipos spre centrul comunității de pe plajă, prea mică pentru a fi numită sat. Există o crescătorie de homari și un magazin mixt. Cu vestele de salvare pe ei, cei trei se îndreaptă spre o alee pietruită care duce spre debarcader. Jeff vorbește cu un tânăr în pantaloni scurți și tricou care îi strânge mâna cu un zâmbet. Sydney, frații și tânărul se urcă într-o barcă din port. Sunt conduși la o șalupă.

Ajunși înăuntrul șalupei, Sydney se așază pe o mică cutie pentru momeală. Ben trece la cârmă, în timp ce Jeff stă alături de Sydney, cu o mână pe bara consolei. Ea își pune hanoracul, care îi acoperă costumul de baie, dar îi dă picioarele la iveală. Se simte mai dezbrăcată decât era doar cu costumul.

Șalupa se luptă cu fluxul și pentru un timp pare că stă nemișcată

pe apă. Ben spune că au programat plimbarea greșit. Dar lui Sydney îi place senzația de suspensie: motorul forțat, apa abundentă. Se gândește la pescărușii de la fereastra ei. La aviator, într-o pierdere de viteză intenționată.

Colțurile înguste ale șalupei produc un fel de intimitate. Pentru câteva clipe, fața lui Sydney e la câțiva centimetri de coapsa goală a lui Jeli. Dacă ar fi fost iubiți, s-ar fi aplecat și ar fi sărutat-o. Ar fi fost ceva normal.

Dar asta e o simplă observație a lui Sydney, nu o dorință. Dar i se pare că e o observație pe care n-ar fi făcut-o acum o lună.

Când ies din port, Ben, amabil, arată spre casele masive situate de-a lungul țărmului și spune o anecdotă despre fiecare. Șalupa dă un tur punctului și merge paralel cu plaja lungă. Jeff arată spre casa familiei lor care se află la un capăt. Sydney se gândește la cursa cu mașina, plimbarea pe doc, drumul cu barca până la șalupă, lupta cu fluxul, cum au înconjurat debarcaderul și mersul cu motorul de-a lungul plajei. Cam lung drumul pentru așa o distanță.

„Prietena cui vine în weekend?” întreabă ea, în timp ce lenevesc legănați de ape.

„A mea”, zice Jeff.

În seara aceasta sunt opt la masă, domnul și doamna Edwards extinzând o masă de nuc făcută de domnul Edwards, cu suprafața ovală lustruită oglindă, iar muchia superioară neregulată, de parcă rindeaua i-a mai scăpat din când în când. Sydney se așază lângă Julie, lucru care nu era necesar când erau doar cinci sau șase în sufragerie. Dar cu frații și musafirii, care s-au întors triumfători de la Portsmouth – ca să nu mai menționăm toate dichisurile și resturile care însoțesc o masă cu homar, bavete și toate celelalte Julie pare, ca și oaspeții lângă locurile lor, un pic pierdută și nesigură de sine.

„Am făcut la mate”, se destăinuie Julie.

Uită de mute, ar vrea să spună Sydney. „Bine”, zice ea în schimb, cu ceea ce a ajuns să înțeleagă că este vocea ei încurajatoare de profesoară. „Foarte bine, Julie”.

„Nu va mai trebui să fac teme în seara asta”, spune fata, apoi face o pauză. „Adică, aș putea…”

„Nu”, replică Sydney. „Nu astă-seară. Seara asta e specială”.

„Da?”

„Frații tăi sunt acasă”.

Julie zâmbește, îl privește întâi pe Ben, apoi pe Jeff. Radiază, dar nu e posesivă.

***

Când Sydney a ajuns în această casă a intuit imediat că va trebui (pentru tot bănetul acela) să petreacă mai mult timp cu Julie decât era nevoie strict pentru meditații. Pe Sydney nu o deranjează. Merge cu Julie la plajă, lata colecționând bucățele de sticlă naturală și stele de mare, cu o privire deosebit de ageră, mai mult decât Sydney, care de multe ori nu zărește obiectul până ce Julie nu s-a aplecat să-l culeagă. Astăzi Julie găsise o bucată groasă de ametist, pe care Sydney putea vedea două cercuri pale și, în marginea de sus a cercului interior, semnul de la suflarea sticlei.

Oaspeții, Wendy și Art, sunt îmbrăcați prea elegant pentru a

mânca homar, iar Sydney vede deja mici bucățele de carne albă pe manșeta scrobită a lui Art.

Ben atacă homarul cu poftă. Jeff rupe cu degetele carapacea moale și mănâncă, fără să mai pună unt, carnea dulce. Doamna Edwards înmoaie până și cele mai mici fărâme în lichidul galben. Nu sunt carbohidrați în unt.

Wendy și Art nu i se adresează lui Sydney în timpul mesei, considerând-o, din ziua în care au venit, aidoma unei servitoare mai răsărite din secolul trecut. Wendy are un pulover ciocolatiu Armâni aruncat neglijent pe umeri, mânecile înnodate atârnând periculos deasupra farfuriei. Sydney știe că e Armâni pentru că așa scrie pe eticheta, ridicată în sus, vizibilă de după gâtul ei.

Prin fereastra deschisă brizanții bat în țărm, ciudat de violent într-o noapte atât de caldă. În sufragerie e lipsă de aer, chiar și cu toate ferestrele deschise. Sydney ar vrea să fie pe plajă, în apă, înotând.

De trei sau patru ori în viața ei Sydney chiar a savurat o masă cu homar, privind-o ca pe o sărbătoare, nu ca pe o masă. În seara asta însă, mănâncă neatentă, rupând cleștii și scoțând carnea cu o scobitoare. Căldura a făcut să-i piară apetitul.

Sydney observă în timpul mesei că Ben e mereu activ, în timp ce Jeff pare că se gândește la altceva. Ben e clar un gurmand, în timp ce Jeli pare să fie indiferent la ceea ce mănâncă. Ben are maniere perfecte vizavi de oaspeți, care s-au lansat într-o povestire amănunțită despre o veioză făcută dintr-un claxon cumpărat pe nimic în Portsmouth. Jeff se apleacă spre tatăl lui, purtând o conversație privată. Sydney aude cuvintele *jaluzele* și *te ajut eu.*

„Ne-a plăcut la Portsmouth”, zice Wendy. „Toate cafenelele și magazinașele acelea”.

„Aglomerație”, spune Art.

„Orașul s-a transformat în anii optzeci”, zice domnul Edwards. „Era un loc neamenajat, cu un șantier naval”.

„Am mâncat pe apă”, spune Wendy. „Art a luat supă de pește, iar eu calamar prăjit”.

„N-am găsit loc de parcare”, zice Art.

„Apoi mergeam pe strada principală când am văzut veioza în vitrină”.

„Ar trebui să o aduci și să ne-o arăți”, spune doamna Edwards.

„E împachetată bine”, zice Art.

„Puteți lua un feribot de la Portsmouth spre insulele Shoals”, sugerează Ben.

.. Poate facem asta mâine?” întreabă Wendy în direcția soțului ei.

„Cu ce te mai ocupi, Jeff?” întreabă Art în timp ce se șterge la gură cu un prosop de hârtie.

Jeff tresare și ridică o sprânceană. „Predau”, zice el pe un ton amabil. „La toamnă. Acum mă documentez”.

„Ce anume? Ce cursuri?”

„Africa de Răsărit post colonialism”, zice Jeff. „Genocidul din secolul douăzeci”.

„Nimic despre Orientul Mijlociu? Războiul terorii?”

Art este chel, dar păros peste tot în rest, smocuri cârlionțate ieșind din cămașa lui descheiată la piept. Sydney caută o legătură între el și domnul Edwards, dar nu o găsește. Își dă seama că adevăratele prietene sunt doamna Edwards și Wendy, ambele par foarte încântate de perspectiva unei vizite la Emporia, o piață focală de vechituri, mâine dimineață.

„Mi-am cumpărat toate paharele gravate de acolo”, zice doamna Edwards, ridicând paharul ei de vin. „Nu plătesc niciodată mai mult de doi dolari pe bucată”.

Sydney își ridică paharul la rândul ei și admiră lucrătura delicată. Se gândește cât sunt paharele de vechi și cui au aparținut.

„O să ne ruineze pe toți”, zice domnul Edwards, cu patimă. Din discuțiile anterioare, Sydney știe că el se referă la președintele Statelor Unite.

La scurt timp după sosirea ei, Sydney a aflat că domnul Edwards și-a schimbat crezul politic, conversația având loc în timpul contestatelor alegeri prezidențiale. Doamna Edwards pare să născocească și să-și ajusteze părerile politice, anticipând vizita fiilor săi.

„Ne-a dat înapoi cu un secol”, adaugă domnul Edwards, surprinzător de vehement. „Două secole”.

Asta ar însemna, calculează Sydney, 1802. Istoria nu e punctul ei forte. Oare țara era într-o stare proastă pe atunci?

„Crezi că poate fi reales?” întreabă Art.

Agitând cleștele pentru homari, domnul Edwards străpunge aerul în direcția recipientului lucios în care homarii gata preparați au sosit de la crescătorie. „Aș vota pentru punga aceea de hârtie dacă aș fi sigur că scap de ăsta”, spune el.

Accesele de furie sunt rare la domnul Edwards. Omagiile se aduc în tăcere. O tăcere care se pare că o enervează pe doamna Edwards, care dă drumul cleștilor de metal în farfuria ei adâncă, producând mult zgomot.

„Pâine?” întreabă Sydney, ridicând coșulețul.

Doamna Edwards o privește lung. Doamna Edwards nu mănâncă pâine.

De la distanță se aude un bubuit slab.

„Artificii!” zice Julie.

„Va veni o furtună mare în noaptea asta”, informează Art adunarea.

„Foarte bine”, zice doamna Edwards. „Va mai curăța aerul”.

De parcă ar fi mirosit a ceva, se gândește Sydney. O m

(Pentru Sydney miroase deodată a Troy. Sydney are opt sau nouă ani. Traistele cu ceapă ale bunicii ei care sunt prinse de grindă. Gaze de eșapament de la camioanele de marfa. Fum de țigară impregnat în tapițeria veche. Tatăl ei fumează Marlboro, iar mama Virginia Slims. Uneori când se întoarce acasă de la școală, Sydney găsește

țigări aprinse în scrumierele din baie, lângă chiuveta din bucătărie și în dormitorul părinților, unde mama ei stă la mașina de cusut făcând poșete din mătase și bumbac, culori prea strălucitoare, care nu există în natură. Roz aprins și bleu strălucitor, galben și portocaliu țipător. Mama se întinde spre țigară în timp ce îi răspunde la salut, țuguind buzele și producând riduri care vor deveni în curând permanente. „Ce crezi?" o întreabă, în timp ce ridică un desen al unei mașini roșii decapotabile, femeile aflate în ea purtând bentițe albastre ce flutură în vânt. Probabil, se gândește Sydney, că asta sugerează libertatea.

Dincolo de fereastră, culori destule. Nici acelea din natură. Rozul puternic al semnului *Troy Pork.* Perdele purpurii pe o bară din alamă în apartamentul de peste stradă. Jaluzele venețiene galbene la biroul lui J.F. Riley, D.D.S. *Kodak, Molson, Kent* din fereastra magazinului de dulciuri de la colțul străzii. Apartamentul lor este la șosea într-un șir de case, identic cu toate celelalte de pe stradă, de fapt cu cele din tot orașul. Două ferestre în față, două în spate, dând spre o terasă acoperită.

„Par fericite, nu crezi?" o întreabă mama ei, care nu pare niciodată fericită. Ridică mătasea. Poșetele sunt viața care se scurge din ea.

„La culme", zice Sydney).

Sydney află că Art se ocupă de hârtie – foi și suluri de hârtie – și că Wendy, acum la pensie, a fost redactor la o revistă în New York (sau adjunct de redactor, sau poate asistenta adjunctului – nu e foarte clar). Unul dintre copii, o fiică, termină Universitatea din Vermont, în timp ce țiul a absolvit recent Williams. Wendy mai pomenește de două ori de Williams, în telul în care alții vorbesc despre Harvard. Fiii sunt în ascendență în seara asta, se gândește Sydney și imediat simte o simpatie pentru fata de la UVM care, consideră Sydney, ar putea fi preferata tatălui.

O petală cade din buchetul cules acum câteva ore de Julie și tatăl

ei. Sydney o atinge și freacă petala catifelată între degetul mare și cel arătător. Simte un parfum. Când ridică ochii, atât Ben cât și Jeff o privesc.

„Cum se numesc?” îl întreabă ea pe domnul Edwards.

„Cățărători”, zice el. „Aceia sunt de Damasc. Mândria grădinarilor secolului al nouăsprezecelea. Sunt rezistenți la secetă, ceea ce-i face potriviți pentru țărm”.

„Acesta e preferatul meu”, spune Julie, atingând o floare bej.

Sydney așteaptă, sperând mai mult de la fată, care de obicei nu spune mai mult de o propoziție-două la masă. Dar Julie se apleacă imediat spre farfuria ei.

„Ce s-a întâmplat cu femeia, văduva?” întreabă Sydney după o lungă tăcere, având o afinitate pentru văduve și piloți, vinovați sau nu.

Lângă ea simte că doamna Edwards a înghețat. Poate că oaspeții nu știu că dorm în casa unei personalități destul de cunoscute.

„Ea și fiica ei s-au mutat aici în oraș”, răspunde Jeff. „Apoi cred că văduva s-a mutat la Londra”.

Jeff relatează aceste fapte politicos, dar într-un fel oficial, ca și cum ar semnala sfârșitul conversației. Fiii, vede Sydney, țin cont de starea emoțională a mamei lor. Poate că au auzit tunetele în depărtare și se tem de furtună.

Fața lui Julie e rozalie de căldură și fericire, fata nu pare deloc a avea aceeași stare de spirit ca și mama ei. Părul ei blond a fost prins neglijent la spate, accentuând nefericit agrafa în formă de banană. Genele fetei sunt blonde, lungi, cu o formă frumoasă. Julie pare să nu-și facă griji pentru greutatea ei și, drept rezultat, are un aspect voluptuos. Frații ar trebui să fie vigilenți, crede Sydney. Cineva ar trebui să fie vigilent.

„Victoria va veni mâine dimineață”, anunță doamna Edwards și e clar că oaspeții sunt la curent, pentru că amândoi își îndreaptă privirile spre Jeff, care soarbe un Rolling Rock.

„Încântătoare fată”, spune domnul Edwards, iar vitriolul său politic de acum douăsprezece fraze pare uitat.

Ben se uită cu subînțeles spre Jeff. „Este, cu siguranță”, zice el.

În afară de o ușoară roșeață, Jeff nu dă semne că ar fi auzit ceva. Roșeața ar putea însemna orice. Nefericire că e singur? O mențiune a lucrului cel mai drag inimii lui? O tachinare mai veche?

„Caut un nou apartament”, spune Ben schimbând brusc subiectul.

„Tu ești omul la care să te duci”, zice Jeff.

„M-am săturat de South End. Aș vrea să încerc pe linia de coastă”.

„Se spune să nu trăiești tot anul aproape de apă”, ne domnul Edwards. „E foarte deprimant”.

„Se ridică niște apartamente de lux”, zice Ben.

Domnul Edwards pune un cot pe masă și arată spre Ben. „Generația ta va suferi”, zice bătrânul, părând că furia lui n-a fost uitată cu totul. „Vor trece decenii până vom scăpa de porcăria asta. Datorii monstruoase. Teroriști. Politică externă dezastruoasă”.

Cei de la masă cântăresc viitorul, care pare într-adevăr întunecat. Doamna Edwards încleștează fălcile (îți imaginezi că mai târziu, în dormitorul matrimonial îl va face de două parale). „Ai să sperii copiii, Mark”, zice ea. „Și strici o masă de seară reușită”.

Domnul Edwards își studiază soția, aflată la capătul celălalt al mesei de nuc. „De ce crezi că copiii noștri nu ar vrea să știe ce le rezervă viitorul?”, întreabă el cu nevinovăție. „În plus nu spun nimic din ce Ben și Jeff să nu știe deja. Iar Jeff, îmi imaginez că ar putea chiar să adauge câteva lucruri”.

Îți imaginezi că Jeff ar putea să adauge câteva lucruri, dar el nu pare dispus pentru așa ceva.

„Sox joacă în seara asta?” întreabă Ben.

„Vai, nu, aici suntem pe teritoriul Sox!” zise Art înfricoșat, prinzându-și în joacă soția de încheietură. „Cine înscrie?”

Domnul Edwards și Sydney stau să adune farfuriile, așa cum fac în fiecare seară. Domnul Edwards spune *stai ușa* și se întoarce din bucătărie cu un sac mare de gunoi. Îl deschide și face onorurile, răsturnând din farfurii resturile – carapace, corpuri, grăsime de homar, icre roșii – în sacul de plastic, încercând să nu se stropească pe haine cu sosul homarului. Sydney colectează farfuriile adânci de inox pe care au fost prezentate crustaceele (tot o achiziție de la Emporia) și merge de-a-ndăratelea spre ușa batantă a bucătăriei. De fiecare dată când revine în sufragerie, la masă stau tot mai puține persoane. Mai întâi pleacă Julie. Apoi Ben și Jeff. În final, mai rămân doar doamna Edwards și musafirii.

Domnul Edwards și Sydney au sarcinile împărțite la bucătărie. Domnul Edwards înmoaie argintăria într-un vas ceramic ținut pe hiatul mesei în acest scop. El clătește fiecare farfurie și o pune în chiuvetă. Sydney se întreabă dacă el se mai gândește la punga de hârtie pe care ar vota-o pentru a înlătura președintele în funcție. Sarcina lui Sydney, la care se pricepe foarte bine, este să încarce mașina de spălat vase cât mai bine, astfel încât să fie necesar să fie pusă în funcțiune o singură dată.

Pune paharele în împletitura de sârmă din partea de sus, apasă ușor raftul și pune castronele deasupra. Când a terminat, nu ai mai putea înghesui niciun alt obiect. Deschide robinetul și închide mașina de spălat vase cu șoldul. Ascultă susurul apei prin țevi. În cei doi ani care au trecut de la moartea lui Daniel a trebuit să învețe din nou satisfacția de a duce la bun sfârșit treburile gospodărești: o listă de cumpărături bifată, două sarcini rezolvate într-o singură după-amiază, arta de a umple mașina de spălat vase.

„Strâng eu fața de masă”, zice ea, căutând să-și ocupe timpul.

.. Eu încălzesc plăcinta”.

Sydney vede pete de sos de homar pe tricoul polo al domnului Edwards, decolorat de la alte spălări. Simte că el nu prea ar vrea să stea pe verandă cu oaspeții, unde se servesc plăcinta și cafelele.

Poate că nu prea se dă în vânt după Art.

Sydney freacă mușamaua albastră cu roșu aflată încă pe masă. Apoi o clătește și freacă iar. Mai devreme, când a scos mușamaua din sertar a simțit pe la nări un puternic miros de la mesele anterioare. Pește stricat. Unt închegat.

Sydney clătește a doua oară, când Ben intră în cameră. El îi ia prosopul de vase din mână și șterge fața de masă în urma ei.

„Mulțumesc, spune ea când degetele li se ating la prima rundă de întindere și împăturire, mușamaua grea atârnând între ei.

„Nu, *eu* îți mulțumesc”, insistă Ben. El ia fața de masă de la ea și o întinde expert din nou, împăturind-o perfect. O împăturește iar și iar până ce ajunge de mărimea unei batiste.

„Vrei să facem surfing la noapte?”

Sydney nu prea înțelege. Se referă la pescuit sau la surfingul cu placa?

„Sigur”, spune ea.

„Să-ți pui costumul de baie pe sub haine. Mamei nu-i place când facem asta”.

Sydney se îndreaptă spre camera ei, o cămăruță tapetată în azuriu, cu trandafiri crem în miniatură, lemnăria și cele două paturi înguste vopsite în alb. În timpul zilei, prin singura fereastră Sydney vede oceanul. Dacă stă pe unul dintre paturi să citească, ceea ce face adesea după-amiaza (lăsând familia Edwards să creadă că se odihnește), vede țărmul oceanului. Pe pervazul din mijloc al terestrei este o sticlă înaltă albastru cobalt, cu o aripă de pescăruș în deschizătură. Într-o parte este un scaun roșu satinat, iar în cealaltă sunt două dulapuri de haine goale. Sydney nu prea înțelege ce e cu cele două dulapuri alăturate și n-a găsit nicio explicație satisfăcătoare. Unul pentru costume, altul pentru îmbrăcămintea de zi cu zi? Unul pentru rochii, altul pentru rochii de seară? Unul pentru ea, unul pentru el?

Lui Sydney îi place camera ei și crede că pentru moment e

perfectă. Îi aduce aminte de o fotografie veche a camerelor de spital cu femei în halate și șorțuri scrobite îngrijind pacienții aflați pe paturile sterile.

Își scutură nisipul de pe costumul de baie în coșul de rufe. Îl îmbracă și apoi îl ascunde cu cămașa și șortul pe care l-a purtat la cină. Își pune șlapii și coboară scările, anunțându-și sosirea cu lipăitul acestora. Toată lumea s-a adunat pe verandă, cei mai mulți cu farfurioare în mâini. Furculițele se mișcă. Jeff și Ben se sprijină de balustradă, refuzând desertul.

„Ne-am gândit să o luăm pe Sydney la o plimbare”, zice Ben.

Doamna Edwards se întoarce și o privește pe Sydney, simțind poate ceva necurat în anunțul lui Ben, de altfel spus pe un ton nevinovat. Deschide gura, dar apoi o închide. Poate voia să o întrebe pe Sydney dacă a terminat cu vasele.

„Luați o lanternă”, zice domnul Edwards.

Ben ridică o lanternă Maglite, suficient de grea încât să poată omorî un om.

Ben deschide lanterna cât merg pe lângă podețul din lemn și coboară scările, apoi o închide.

„Mai bine să ni se obișnuiască ochii cu întunericul”, zice el. „Lasă papucii aici”.

Sydney se descalță de șlapi și îi lasă pe treapta de jos. Merge între cei doi frați, ca și cum așa ar fi fost stabilit. Ceva necurat începe să se profileze, dezlănțuind în Sydney o senzație apropiată de nesăbuință. I se pare că în orice clipă de acum înainte unul dintre frați o va lua la goană, provocându-l pe celălalt la o întrecere.

Se îndreaptă spre plajă, simțind nisipul răcoros sub tălpile goale. Vocile de pe verandă se îndepărtează dintr-odată, înăbușite de zgomotul brizanților. Pe cer e o semilună, și se văd luminițe de la căsuțele de pe mal.

„Vei putea vedea valul când ți se obișnuiesc ochii”, zice Jeff.

„Voi faceți des lucrul ăsta?”, îi întreabă ea.

„E ca un lei de ritual al primei nopți”, răspunde Ben.

„Chiar dacă plouă?”, întreabă Sydney. „Chiar dacă e frig?”

„Șmecheria e să ții tălpile fixe când stai în picioare”, zice Jeff. „Așa vei simți direcția curenților”.

„Vei fi uimită cât de bine poți vedea”, adaugă Ben.

Sydney nu are de ales decât să-l creadă pe cuvânt. Deja a pășit pe un obiect ascuțit pe care l-ar fi putut evita la lumina zilei. Poate că are dreptate, deși ea de-abia distinge vălurele albe de-a lungul țărmului.

„Hainele le lăsăm aici”, zise Ben, oprindu-se brusc. „Vine fluxul”.

„Cum o să ne găsim apoi hainele’.’”, întreabă Sydney.

Alături de ea de-abia se distinge silueta unui bărbat care-și trage cămașa peste cap. Își scoate și ea șortul și începe să se descheie la bluză. Doar după înălțime îi poate distinge pe frați, Ben având trei-patru centimetri mai mult ca Jeff.

„Ți-e teamă?”, întreabă Jeff.

„Nu”, răspunde Sydney, bravând. Apoi se întreabă dacă nu cumva i-a dezamăgit pe frați, teama fiind jumătate din distracție.

Apa, când îi atinge picioarele, o prinde ca în menghină. Ea scapă un scâncet involuntar.

„Dacă ai probleme”, spune Ben, „trage un chiot. Unul dintre noi te va auzi”.

El îi pune mâna ușor pe umăr. Ea se întoarce și încearcă să-i distingă fața, dar nu prea poate.

„Dar n-ai să ai probleme”, o asigură el, lăsând mâna să-i cadă pe lângă corp.

Sydney îl urmărește cum aleargă spre întâlnirea cu oceanul, pășind pe suri. „Primul care ajunge… strigă el și imediat ambii frați o rup la fugă și sunt înghițiți de ape. Nu e de mirare că doamnei Edwards nu îi place asta, se gândește Sydney.

Sydney simte pietricele și scoici care îi fug de sub picioare. Întâi îi amorțesc pulpele, apoi coapsele. Aude un chiot, unul dintre frați

strigându-l pe celălalt. Vede marginile albe, dantelate ale unui val venind, se scufundă în el, lăsându-i torța să treacă peste ea. Când se ridică, oceanul pare să se golească la picioarele ei. Scutură din cap, ștergându-și sarea din ochi.

„Ai prins vreunul?” o strigă cineva.

„Nu”, răspunde Sydney.

„Hai, du-te după el”.

Nu e nimic decât frigul și curenții care mișcă nisipul de sub picioarele sale. Deodată este lovită dintr-o parte și înțelege că este dezorientată. Caută luminile caselor din depărtare. Un val o lovește din spate și o împinge în apă. Se julește rău la umăr. Aude un alt chiuit de la un frate la altul.

Sarcinile simple par monumentale, distanțele extreme, cum înveți să mergi după o boală lungă. Când nivelul apei este sub piept, ascultă cum se umflă apa. Lasă să treacă unul și apoi altul. Se proptește în picioare și privește valurile avansând, arătându-și dinții albi. Cu anii de memorie a trupului, Sydney sare pe creastă, exact la momentul potrivit.

Un muget în urechi, negrul adânc al apei. Ea nu are nicio putere, niciuna și nu s-ar putea elibera de val nici dacă ar dori. Talazul pare un lucru viu, care nu are alt țel decât să o poarte cu el cu o viteză imensă. Nu s-a simțit nicicând mai înfricoșată, mai vie.

Ea bate apa cu mâinile, își arcuiește spatele și respiră adânc. Este pe plajă, nisipul fugind de sub ea. Încearcă să se ridice.

„Dumnezeule”, zice, ștergându-și apa din ochi.

„Ești bine?” întreabă Ben, eșuat la rândul lui.

„A fost incredibil”.

Apoi Ben dispare, dornic pentru încă o tură. Sydney îl caută pe Jeff, dar nu-l găsește. Se pare că să te îneci aici ar fi mai ușor decât ai putea crede. O moarte sigură, fără vreo speranță de salvare.

Sydney învață topografia oceanului noaptea, aidoma unui vânător pădurea. Se ridică pe al doilea val, apoi al treilea, apoi prea

multe ca să le mai numere. Din când în când mai chiuie și primește un răspuns de asigurare.

„Nu mai rezist”, strigă Sydney după un timp. De-abia se mai ține pe picioare. Ar vrea să se scufunde și să lase valurile să treacă peste ea. Să se târască pe țărm și să doarmă acolo.

„Încă unul”, strigă cineva.

Sydney înfruntă oceanul. Un simț al competiției, poate mândrie, o împinge înainte. Nu va fi ea prima care să renunțe. Tremură de la o pală de vânt din est (*acum* s-a găsit vântul de răsărit) și se îmbrățișează. Se propulsează înainte. Mișcă brațele și picioarele dintr-o parte într-alta, încercând să-și tacă avânt. Din nou așteaptă ceea ce ea crede a fi un val bun. La distanță vede apropiindu-se dantelăria albă. Întinde brațele și rămâne în echilibru. Când este chiar lângă ea, se avântă pe creastă.

Din nou întunericul din jurul ei, simțul vitezei. Simte prezența cuiva, un trup, dedesubtul ei. Trupul alunecă pe lungimea corpului ei. Atingând-o, pipăind-o, simțind-o. Încearcă să iasă din talaz, dar nu poate. Ar țipa dacă ar putea.

Se muncește să se ridice în genunchi. Axe apă în nas și în gură. Se ridică, apoi se împleticește. Iese pe brânci din apă.

A fost un pește? se întreabă, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Un rechin?

Retrăiește atingerea în minte. Își aduce aminte alunecarea de-a lungul sânului drept, stomacului, osul pubian, coapsa. Atingere grăbită, dar deliberată. Acum e sigură că a fost o mână. Apelează din nou la memorie. Atingerea a fost dificil de realizat, deci a fost făcută intenționat.

Stă în picioare pe plajă, nedorind să strige. Are pielea de găină. Nu știe unde îi sunt hainele, cât de departe i-au împins talazurile. Sunt ferestre luminate la stânga și la dreapta ei. Ar putea merge spre țărm și dibui căsuța familiei Edwards. Dar ar trebui să apară pe verandă cu părul ud și fără haine, cu costumul de baie, cu picioarele

pline de nisip.

Poate că totuși a fost un pește.

„Hei”, strigă o voce. „Sydney?”

„Sunt aici”, răspunde ea și își drege vocea. „Sunt aici”, strigă din nou.

Așteaptă până ce vede o siluetă îndreptându-se spre ea.

Ar fi putut întreba *Erai tu?*

Acum e sigură, atingerea a fost una furată. Nu s-a dorit a fi identificată.

Așteaptă ca silueta să se dezvăluie. Ben vine clătinându-se.

„Mamă”, spune el. „A fost grozav”.

„Unde e Jeff?” întreabă Sydney.

Ben îl strigă, așteaptă un timp, apoi îl strigă iar. Jeff îi răspunde, dar slab, placa lui e mai departe de țărm decât a lui Sydney.

„Ți-e frig”, spune Ben, întinzând mâna.

”, N-am nimic”, zice Sydney, descotorosindu-se de mâna lui.

Deci a fost Ben, presupune Sydney. Jeff este prea departe.

În dimineața următoare ceața îi împresoară. Mănunchiuri robuste se învârt printre stâlpii balustradei, santinele înconjoară casa. Ai putea ierta un astmatic care se gândește că s-ar putea să se înece. În mai puțin de un minut linia țărmului dispare. Sydney aude valurile, dar nu le vede. Un musafir care ar veni în casă ar pune priveliștea pe seama credinței.

Lui Sydney îi pare rău pentru familia care stă la patru sute de metri mai încolo, pe plajă. A văzut cortul ridicându-se și semnul de pe autostradă care anunța „Nunta Christopher/Rapp". Își imaginează o nuntă în aer liber și se întreabă dacă oaspeții vor putea vedea mireasa mergând spre altar. Coafurile costisitoare vor fi la pământ în câteva secunde.

Frații au plecat să alerge împreună. Sydney îi evită pe hol. În general e expertă în a alege momentele, reușind să sosească în bucătărie după ce familia Edwards și-a luat micul dejun, dar înainte ca oaspeții să fi coborât. Când Sydney intră în bucătărie, lângă prăjitorul de pâine sunt firimituri, pe hiatul de bucătărie stă untiera fără capac, farfurii cu resturile unei pere care a fost tăiată felii în chiuvetă. O ceașcă de cafea stă pe marginea hiatului, de parcă Ben ar fi luat micul dejun în picioare. De unde știe Sydney că dintre toți Ben a fost cel care a luat micul dejun în picioare?

Aleea pietruită din spatele casei geme de mașini: Volvo maro al doamnei Edwards; Subaru domnului Edwards; Civic gri a lui Sydney; Land Rover-ul negru al lui Ben. Sydney se întreabă ce mașină conduce prietena și zăbovește mult timp gândindu-se la acest lucru. Poate un Passat. Dar mai degrabă un Lexus. Sydney speră că va fi un Lexus. Își imaginează că prietena e blondă și de viață, deși nu prea și-l imaginează pe Jeff alături de o prietenă. Nu fiindcă nu ar merita asta sau pentru că nu ar arăta bine. Doar că nu și-l poate imagina.

Sydney iese cu ceaiul pe verandă și ia scaunul de tek cu tot cu perna albă. Din casă se aude slab tonul supărat al unei dispute pe

marginea unei chei pierdute.

Știu că o aveam în buzunar. Ai spălat-o cumva?

(Cu ani în urmă, în Troy, și tatăl ei a pierdut o cheie, sau poate că era mama. Cheia de la apartament? De la mașină? La ce altceva puteau să mai aibă părinții chei? O tensiune care stătea să izbucnească în acea zi toridă de comemorare a soldaților morți pe front, ca o sărbătoare. Sydney – având cam unsprezece ani – stătea pe treptele de ciment din pridvor, auzind prin fereastra deschisă acuzațiile joase ale tatălui ei, isteria mamei, cearta care nu era pentru chei ci pentru speranțe eșuate. Oare Sydney a auzit cuvântul *evreu* urlat din cameră? Când tatăl ei a întâlnit-o pe mama sa la un concert la Russell Sage el locuia în Troy și lucra pentru un ziar săptămânal. Mama lui Sydney l-a crezut scriitor. El a crezut-o artistă. Tatăl ei, neobișnuit de laconic – acum a ajuns să strige; oare chiar a spus despre poșetele mamei ei că erau *ieftine și împopoțonate?* – locuia în casa mamei lui, un aranjament acceptabil pentru un cuplu care aștepta un bebeluș și care avea aspirații artistice de împlinit. Familia mamei lui Sydney din Connecticut a refuzat să vină la căsătoria fiicei însărcinate cu un evreu din Troy, orașul ca o fundătură, cel puțin la fel de inacceptabil ca religia. Gândeau – e evreu, n-ai ce face, dar cel puțin putea găsi ceva mai bun în Troy.

Când ziarul săptămânal n-a mai mers, tatăl ei și-a luat o slujbă la Troy Record, un tabloid plin cu reclame, sport local și necroloage. Mama ei făcea poșete de mătase și se supăra toc dacă auzea pe cineva spunând cuvântul *artizanat.* Fiecare a fost dezamăgit cumplit de celălalt, simțindu-se înșelat, dus de nas. Poate că tatăl ei mai puțin, pentru că părea în mod natural sortit eșecului. Propriul lui tată, croitor, trebuise să vândă magazinul unui măcelar, când în apropiere se mutaseră niște italieni. Bunica lui Sydney, într-o mișcare iscusită, economisise suficienți bani ca să cumpere casa cu două canaturi. Locuia la ultimul etaj și le închiriase pe cele de dedesubt.

Tatăl lui Sydney ieșind din magazin, uitând că fiica lui îl așteaptă singură pentru a merge la un picnic cu familia. Olds parcat în fața casei, încuiat.

„Înghețată?" o întreabă tatăl ei).

Ca într-o dramă biblică, ceața se ridică încet. Apa scânteiază, de-ți ia ochii. Până și iarba de pe dune e lucioasă, reflectând lumina. Aerul miroase a curat. Sydney se gândește la vremea bună de uscat rufele. I se pare că nu a mai văzut rufe pe sârmă de o veșnicie.

„Ce zi", spune Ben printr-o mică deschizătură a ușii batante cu plasă, întorcându-se deja de la alergare. Ia o gură de suc de portocale direct din cutie, un gest nepotrivit, care face ca sucul să nu mai poată fi băut de altcineva. Sydney nu spune un cuvânt. „S-ar putea să nu mai fie alta asemănătoare în vara asta", adaugă Ben, privind cu subînțeles în direcția ei.

Când se deschide ușa, Tullus sare afară, de parcă ar fi fost întemnițat ani de zile. Adulmecă piciorul gol al lui Sydney cu nasul lui rece, apoi aleargă pe podețul de lemn.

Pe ponton se oprește, pufăind.

„Vrei să vii?" o întreabă Jeff. În mână ține lesa purpurie. Invitația e neprotocolară, accentuată de coborârea sprintenă a scărilor în timp ce vorbește.

„Desigur", zice Sydney, lăsând deoparte ceașca de cafea. Nu trebuie să lucreze în weekend-uri.

Sydney îl urmează pe Jack pe punte, unde Tullus aleargă în cerc.

„Stai", zice Jeff, luptându-se să îi pună zgarda. Dar Tullus, entuziasmat, nu se potolește.

„Uneori îi pui istețimea la îndoială", zice Jeff. „Știe că nu putem merge la plimbare dacă nu-i pun lesa. Vrea să meargă la plimbare mai mult decât orice pe lume. Dar nu mă lasă să i-o pun."

„Are nevoie de lesă?" întreabă ea.

„Altfel aleargă după pescăruși și nu l-ai mai vedea cu orele. Mai rău, îi mănâncă".

Cu Tullus trebuie să mergi în pas vioi, iar Sydney își vâră picioarele în nisipul răcoros. Este surprinsă să vadă că Jeff poartă aceeași cămașă și chiloți de baie de ziua trecută. Când Sydney îl ajunge din urmă simte mirosul de bărbat care nu a tăcut duș.

„Ce zi”, spune Jeff, fără să-și dea seama, ecoul fratelui lui.

Câtva timp Sydney și Jeff merg în tăcere. Strălucirea apei e prea puternică pentru a o putea privi, dar ceva din efervescența ei vizuală contribuie direct la sentimentul lui Sydney de stare de bine.

De-a lungul țărmului oamenii ies din căsuțe. O femeie într-un halat alb și cu ochelari de soare scrutează orizontul. Un bărbat stă pe un scăunel și pescuiește. Un cuplu stă pe trepte cu cești de cafea în mână. Ar fi imposibil, se gândește Sydney să întâmpini această zi și să nu-i remarci luminozitatea.

„Unde locuiești?” întreabă Jeff după un timp.

„Waltham”.

„Îmi pare rău pentru soțul tău”.

„Mulțumesc”.

„Ce-ai să faci în toamnă?”

Tullus adulmecă un smoc de alge. Jeff și Sydney se opresc lângă el.

„Nu prea știu”, zice Sydney. „Ar trebui să mă întorc la școală să-mi termin anul postuniversitar. Dar nu știu dacă vreau să mă întorc la Brandeis”.

„De ce?”

„Mai bine aș sta în oraș. Sunt cam bătrână să mai fiu studentă”.

„Am un student de patruzeci și doi de ani”.

Jeff face o pauză, în timp ce Tullus își face nevoile. Sydney se întoarce discret și scrutează orizontul.

„Ce te-a atras spre universitate?” întreabă Sydney.

„Nu prea știu. Uneori cred că nu e vorba că sunt atras de universitate, ci că nu vreau să cobor din autobuz”.

Încearcă să și-l imagineze pe Jeff în sala de curs, cu o bucată de

cretă în mână, cuvinte înșiruite pe tablă, praf de cretă pe manșetele puloverului. Imaginea e atrăgătoare.

„Îmi place Julie”, zice ea. „E interesant că sunt atâția ani între voi”.

Jeff tace pentru o clipă și Sydney se întreabă dacă nu a făcut un comentariu prea personal.

„Întotdeauna am fost încurajați să credem că Julie nu a fost un accident”, spune Jeff într-un final, în timp ce îngroapă mizeria cu o lopățică de plastic, pe care o avea în buzunar. El bagă lopata în nisip uscat, curățând-o. „Face parte din mitologia familiei”.

Sydney ar vrea să întrebe ce s-a întâmplat de Julie e așa cum e, dar nu găsește cuvintele potrivite pentru a pune întrebarea.

„Tata spune că te descurci grozav cu ea”, zise Jeff, lăsându-l pe Tullus să restabilească pasul.

„E ușor să lucrezi cu ea”.

„Mama avea patruzeci și trei de ani când a născut-o pe Julie. Tata avea cincizeci”.

E asta o explicație? O briză cu efect face ca părul lui Sydney să zboare peste urechi. „Ce adoră Julie să facă?” întreabă ea dintr-odată. „Întreb deoarece s-ar putea să nu fie posibil să poată merge la genul de școală pe care îl doresc părinții pentru ea”.

„Adoră? se întoarce Jeff, surprins de întrebare. Pielea lui e ușor pistruiată. Are culoarea unui nordic. „Grădinăritul”, răspunde el după un minut. „Să îl plimbe pe Tullus”. Face o pauză. „Oricum, mama trage nădejde. Cred că tata s-a cam prins cum stau lucrurile”.

„Am observat că Julie merge adesea în grădina de trandafiri”.

„Va găsi ea un bărbat”, declară Jeff. „O să fie bine”.

Sydney. Se întoarce cu gândul în trecut. Deși poate, în cazul lui Julie, nu ar fi rezonabil să te aștepți la o viață independentă.

„Cred că *bărbatul* o va găsi pe ea”, îl corectează Sydney.

„Nu prea curând, sper”.

Sydney zâmbește. „Nu, nu prea curând”.

Sydney observă că topografia plajei este foarte diferită la lumina zilei. Noaptea de dinainte, stând pe malul apei, casa părea îndepărtată. În dimineața asta sunt atât de aproape, ca niște intruși.

„7w ce adori să faci?” o întreabă Jeff.

„Ce ador să fac?’

Nepregătită pentru voleu și contră, Sydney nu se poate gândi. Își duce o mână la tâmplă. Ar putea spune ușor ce adora înainte, dar Daniel nu mai este.

„Îmi place asta”, zice ea, făcând un gest larg.

„Plaja?”

„Să mă plimb, să o privesc”. Simte căldura în obraji. Răspunsul ei este în cel mai bun caz neconvingător, neinspirat. „Îmi place să fiu cu Julie și cu tatăl tău. Îmi place caiacul…”

Sydney se oprește, fiind pe punctul de a spune *surfing*, nedorind să își amintească de noaptea trecută, de atingerea aceea alunecoasă. E conștientă că nu l-a menționat pe Ben sau pe doamna Edwards între oamenii sau lucrurile care îi plac. Dacă ar fi făcut-o, se îndoia că Jeff ar fi crezut-o. După o seară și o noapte petrecută în casă, Jeff nu poate să nu fie conștient de un anumit ton de respingere în vocea doamnei Edwards când i se adresează lui Sydney, o anumită prefăcătorie în cea a lui Sydney când îi răspunde.

Sydney nu îl întreabă pe Jeff ce adoră. Se întreabă dacă răspunsul ar fi Victoria.

„Probabil că îți plăcea școala”, zice Jeff după un timp.

„Îmi plăcea”.

„Ce temă de cercetare aveai?”

„Studiam debutul pubertății și dezvoltarea emoțională la fetele pre-adolescente. Eram implicată și într-un alt proiect despre conflictele materne. Cel mai mult mă interesează fetele care sunt supuse riscului unei sarcini, abuz sexual și boli cu transmitere sexuală”.

„Ai de gând să te întorci la universitate?”

„Nu prea știu. Îmi plăcea ideea ca viața mea să se bazeze pe a pune întrebări. Și a găsi răspunsuri la acele întrebări. Cred că pe termen lung e mai important să fii înțelept decât să ai mulți bani", râde Sydney. „Ceea ce e un lucru bun, pentru că bani nu voi avea niciodată1.

Jeff zâmbește.

„Cred că aș fi putut atinge acest țel în orice domeniu dacă aș fi muncit serios", continuă. „Biologie sau chimie, să spunem. Probabil sunt fascinată mai mult de ceea ce-i motivează pe oameni". Ridică din umeri. „Sau poate pur și simplu am avut ideea măreață de a adăuga mica mea contribuție la suma colectivă a cunoștințelor umane.

„Fanteziile mărețe pot fi productive uneori", zice Jeff.

Sydney încearcă să-și potrivească pasul cu al lui Jeff. „Cu ce se ocupă tatăl tău?", întreabă ea.

Surprinzător, nimeni nu i-a spus. Iar ea nu a dorit să întrebe în cazul în care domnul Edwards nu ar fi avut serviciu – fie din cauză că se descurca prea bine ca să muncească sau își pierduse recent serviciul ca urmare a unei concedieri în masă a unei corporații.

„Este arhitect".

Sydney se oprește în loc, luată prin surprindere. Face rapid un tur mental al casei. Nici machete arhitecturale, nici desene înrămate – cel puțin niciunul pe care să-l observe. „N-aș fi ghicit asta", zice ea.

„Are firma lui în Boston. Sau avea. Acum lucrează mai mult de acasă".

„Mi-ar plăcea să văd ceva din ceea ce a realizat".

„S-ar putea să aibă ceva în camera lui. Dar va trebui să mergi în Needham ca să vezi machetele și desenele. Sunt foarte reușite".

„Nu cred că am mai văzut un om în stare să nu menționeze nimic despre profesia lui săptămâni întregi".

„Pe tatăl meu puteai să-l cunoști de doi ani și să nu-ți spună

nimic despre profesia lui neîntrebat”.

„Ceva neobișnuit în zilele noastre, când un om este măsurat după ceea ce face și cât de mult succes are”.

„Nu și tata. Lui nu-i pasă câtuși de puțin”.

„Și tu?”

„Eu? A, la mine ai ști în cursul primei săptămâni”.

„Și Ben?”

„Înainte de lăsarea serii”, spune Jeff.

Sydney și Jeff ajung la capătul îndepărtat al plajei, unde par a fi multe alge. Când lac cale întoarsă, Tullus gâfâie, lesa e mai puțin încordată, pasul mai lent.

„Mă întreb, oare chiar poți cuantifica dezvoltarea emoțională?” întreabă Jeff.

„Poți face politica științifică?” întreabă Sydney.

Jeff se apleacă și îi dă drumul lui Tullus. Câinele, fără lesă, se îndreaptă spre apă, alergând după un pescăruș. Apoi iese și se scutură, împrăștiind stropi peste tot.

„Asta îmi place mie la câini”, zice Jeff, „sunt atât de previzibili”.

Pe măsură ce se apropie de casă, Sydney observă că familiile au început să apară pe plajă. Trec pe lângă o femeie care citește într-un scaun de plastic. Trei copii mici sapă o groapă la picioarele ei.

„Când vine Victoria?” întreabă Sydney.

„Vicki”, zice Jeff. „O iau la ora 11.15 din stația de autobuz”.

Sydney face o mică ajustare portretului mental pe care și-l făcuse despre Victoria. Cineva care venea cu autobuzul.

„O cunoști demult?” întreabă Sydney.

„De când mă știu. Familia ei vine aici de ani de zile. Cred că am cunoscut-o la ora de navigație când aveam șase sau șapte ani. Atunci stăteam cu chirie”.

„Și sunteți împreună de atunci?” întreabă uluită Sydney.

„Nu, zice Jeff râzând. „Ne-am întâlnit din nou anul trecut la o colectă de fonduri în Boston. Ea lucrează pentru Jimmy Fundation.

E o fundație pentru cancer”.

„Știu ce e Jimmy Fundation”, zice Sydney. Până și ea își simte tonul răstit din voce. Este distrasă de portretul în continuă schimbare al Victoriei – cineva care merge cu autobuzul, care de fapt e numită Vicki, care a luat lecții de navigație la șase ani, care lucrează pentru o organizație non-profit – ca un artist criminalist, care ajustează imaginea pe calculator în funcție de depoziția martorului.

„Presupun că are parte de locuri bune la Fenway”, comentează Sydney, îmblânzind în mod voit tonul.

„Cea mai bună parte a serviciului ei”, zice Jeff.

Jeli îl cheamă pe Tullus, care vine lângă ei, pe treptele de lemn.

„Acum o să vrea o tratație”, explică Jeff, „de parcă ne-a dus pe *noi* la plimbare”.

Sydney urcă treptele de lemn cu picioarele pline de nisip, conștientă că Jeff e la doar câțiva centimetri în spatele ei.

Anunțul sosirii Victoriei se aude în toată casa. Voci ridicate. O chemare. Un salut. Sydney se mulțumește să curețe căpșuni în bucătărie. Domnul Edwards citește instrucțiunile unei noi mașini de făcut pâine livrată recent prin Federal Express. Lui Sydney îi place cuta de concentrare de pe fruntea lui. Domnul Edwards pune pliantul pe masă; Sydney abandonează căpșunele în strecurătoare. Amândoi se îndreaptă spre hol, să vadă pentru ce e toată forfota, deși știu exact.

Victoria, cu părul negru cârlionțat, e în casă, chiar lângă ușă. Pe umăr are o geantă din pânză albă cu decoruri din piele. Poartă o fustă deschisă, de vară, în bie, dintr-un material lin. Un pulovăraș bleu, cu nasturi din perlă, acoperă parțial topul delicat. Picioarele lungi și bronzate se termină cu sandale albe, având o bijuterie la fiecare deget mare. Are nasul acvilin, aproape masculin, buzele frumos conturate.

Este imediat evident că Victoria posedă atât gravitate cât și

frumusețe, o combinație câștigătoare. Sydney se întreabă unde va dormi.

Victoria o îmbrățișează pe doamna Edwards. O prezentare elaborată și debordantă este făcută pentru Wendy și Art, care par să se fi molipsit de la radioasa doamnă Edwards. Victoria întinde brațul gol, cu încheietura ușor îndoită, ca și cum ar fi tras persoana cealaltă spre ea. Un gest minunat, o admiră Sydney.

Sydney așteaptă, cu brațele încrucișate la piept. Doamna Edwards spune „Ți-o amintești pe Julie”. Victoria o îmbrățișează pe fată și când face asta privirile i se întâlnesc cu cele ale lui Sydney. Sydney zâmbește și face un pas în față, cu mâna întinsă.

„Sunt Sydney Sklar”, zice ea.

„Sydney e aici pentru Julie”, adaugă iute doamna Edwards, o lipsă extraordinară de maniere, pe care domnul Edwards caută imediat să o redreseze.

„Sper că pentru noi toți”, zice el.

Doamna Edwards pare să nu fi auzit. Un moment de tăcere stânjenitoare e întrerupt de Ben. „Duc eu asta sus”, spune el, arătând spre geanta Victoriei.

Sus unde? se întreabă iarăși Sydney.

Murmurând o scuză, Victoria se îndepărtează de grup. Deși a călătorit cu autobuzul, se pare că femeia nu a putut folosi toaleta vehiculului.

Este imposibil să nu auzi din baia de pe hol susurul, oftatul inconfundabil de ușurare și zgomotul sulului de hârtie. Pentru a acoperi zgomotele, domnul Edwards își drege vocea, apoi își suflă nasul într-o batistă albă pe care o ține în buzunarul de la spate.

„Ați ajuns repede”, îi spune el lui Jeff.

Descoperind de la începutul șederii cu familia Edwards acustica nefericită din casă, Sydney își propune să nu folosească baia din hol.

Când apare Victoria, zâmbește timid și se îndreaptă direct spre verandă. Jeff o însoțește.

„Doamne”, zice ea despre priveliștea pe care probabil a văzut-o de o mie de ori.

Din holul principal, Wendy și doamna Edwards studiază spatele îngust al Victoriei.

„E drăguță”, zice Wendy.

„O frumusețe”, aprobă Art.

„Mark și cu mine sperăm că în acest weekend sau în cel următor…” se confesează doamna Edwards.

„Un anunț?” se interesează Art.

„Chiar?” spune Julie, luată prin surprindere.

Doamna Edwards aruncă o privire alarmată spre fiica ei, de care se pare că a uitat. Mama mimează „buze pecetluite” în direcția lui Julie.

Sydney o privește și ea pe frumoasa femeie, de pe verandă. Ce ar putea să nu-ți placă la Victoria? De fapt Vicki, care nu are nimic în comun cu imaginea prefabricată de adineaori, chiar cu ajustările ulterioare. Artistul criminalist ar trebui concediat.

Domnul Edwards anunță că masa se va servi pe verandă. El se retrage în bucătărie, iar Sydney îl urmează de bunăvoie. Domnului Edwards pare să-i placă provocarea gătitului, o pasiune pe care a încercat să o învețe în ultimii ani. În Troy, tatăl ei nu se apropia niciodată de bucătărie.

Sydney se oferă, atunci când a terminat de curățat căpșunele, să pună masa, o sarcină care cere să cari o armată de vase, pahare și tacâmuri la masa rotundă de tek din colțul verandei. Trebuie să cadă la pace cu o ușă batantă care vrea să-i prindă glezna. Șervețelele trebuie să fie ancorate împotriva vântului.

Când face ultimul drum, Sydney îi găsește pe Ben, Victoria și Jeff care stau pe scaunele grele de tek, în jurul mesei.

„Pot să te ajut?” întreabă Victoria.

„Mulțumesc, dar am terminat”, zice Sydney.

„Atunci stai aici cu noi”, spune Ben.

Jeff îi surprinde privirea lui Sydney. O invitație sau o avertizare? Clipa trece înainte de a fi complet remarcată.

Sydney ia loc, nu îi place aritmetica simplă. Jeff și Victoria. Ben și Sydney. Ar vrea să apară o altă persoană, chiar și doamna Edwards (sau poate în special doamna Edwards, cu felul ei de a o considera pe Sydney invizibilă), ca să se schimbe suma.

De când a sosit Victoria, Sydney a fost conștientă de o schimbare în configurație. Doamna Edwards, cu mâinile împreunate la piept, demnă, prezentând-o pe Victoria de parcă tânăra ar fi avut sânge regal. Domnul Edwards, cu un braț în jurul lui Julie. Jeff discret, fără a-și sufoca sau atinge prietena; probabil că se sărutaseră deja pasional în Land Rover, pe drumul de întoarcere de la stația de autobuz. Ben, cu o Cola dietetică în mâini, stând în partea de sus a scărilor, de parcă ar fi supravegheat scena de sus.

Din cauza soarelui strălucitor ochelarii de soare sunt necesari pe verandă la prânz. O întreagă familie incognito. Sandvișurile pe care le aduce domnul Edwards sunt sublime – mozzarella, roșii, busuioc și ulei de măsline între două felii de pâine prăjită. Doamna Edwards se uită la *panini* pe care soțul ei îi pune în față ca și cum ar întreba: *Dar cu asta ce să faci* Fără îndoială ar vrea să desfacă feliile de pâine și să scoată afară doar brânza, dar nu poate face asta în compania altor persoane. Cu siguranță nu în prezența Victoriei.

Victoria e întrebată de niște cifre și numește o sumă fabuloasă. Vorbește cu aplomb despre baseball, leucemie acută și de un restaurant care a dat faliment pe strada St. Botolph. Ben ciulește urechile auzind de o proprietate care ar putea fi scoasă la vânzare.

* * *

Sydney o observă pe Julie aflată pe partea cealaltă a mesei. Fata pare subjugată. Poate vede în Victoria femeia care ea nu va fi niciodată. Poate că o deranjează o pretenție exterioară asupra fratelui ei. Sau pur și simplu aude că ceilalți o părăsesc pentru activități la care nu va fi invitată? Sydney își propune ca după prânz

să o scoată pe lată la o plimbare.

Lui Sydney i se spune rareori în mod direct despre viitoarele evenimente din casă. Mai degrabă, trebuie să le deducă – pe măsură ce ziua progresează – din frânturi de conversații, din înmulțirea numărului de sacoșe pline de cumpărături, sau, mai subtil, din cel de-al doilea duș al doamnei Edwards la trei, astfel ca părul ei să fie proaspăt pentru festivitățile de seară.

Astăzi, la prânz, se face referire la nevoia de a mai cumpăra două sticle de Shiraz pentru cină. Sunt discuții pe marginea puterii brizei și dacă merge ca băuturile să fie servite pe verandă. Dar înlănțuirea propozițiilor – *Ferris nu bea; Marissei îi place Pellegrino; Claire s-ar putea să vină cu Will* – o fac pe Sydney să ajungă la cifra treisprezece pentru cină, înainte de a trece prin sufrageria pregătită laborios cu trei ore înainte de vreme cu pahare gravate, porțelan antic și față de masă de damasc (toate găsite le Emporia) pentru exact atâtea persoane.

Victoria se șterge delicat la gură și laudă masa. Ea și Jeli vor juca tenis. Jeff extinde invitația către Sydney, dar ea refuză, declarând că joacă foarte prost, ceea ce e o afirmație destul de corectă. Din nou, aritmetica simplă o deranjează.

„Voi juca eu”, se oferă domnul Edwards.

Talentele sunt măsurate și cântărite. Ben și domnul Edwards vor juca împotriva lui Jeff și Vicki. Din asta Sydney deduce că Ben joacă cel mai bine dintre ei patru.

Sydney nu spală vasele decât o dată pe zi. Este o regulă personală pe care nu o încalcă nici în cele mai grele circumstanțe, cum ar fi prima ei seară de vineri din casă. Când o petrecere pe neașteptate cu bufet suedez a solicitat să ducă sus treizeci de pahare și farfurii pline cu antreuri, ca să nu mai menționăm cele patru tăvi cu parmezan ras cu care domnul Edwards a copt grăbit *crostini.* Sydney golise și încărcase mașina de spălat vase în ziua aceea, așa că s-a retras în camera ei pentru a-i asculta meciul lui Sox la radio.

Astăzi face o retragere similară, știind că va îi nevoie de ajutorul ei după masa de seară. E fericită să dea o mână de ajutor, dar are limitele sale.

Sydney intră în cameră și este imediat copleșită de durerea pierderii lui Daniel. E ca și cum, prin simpla închidere a ușii, a fost izbită de înțelegerea exactă a ceea ce a pierdut. Speranța într-o viață normală. Un tampon împotriva orei moarte, apropiindu-se rapid. Un răgaz din necesitatea de a reconstrui un viitor, de a pătrunde universurile străinilor deosebit de *altfel.* Ea își presează stomacul cu o mână, care pare să fi primit cel mai rău lovitura.

Își amintește cum se potriveau în toate, piciorul ei alb alunecând între ale lui când stăteau lungiți, după ce făcuseră dragoste, de parcă picioarele lui fuseseră făcute special pentru acest scop. Felul în care Daniel nu străbătea niciodată o încăpere fără a o privi drept în față. Felul în care venea din tura lui, secat, căutând-o prin toate camerele, de parcă doar văzând-o pe ea, ar fi avut acces la o viață normală.

Senzația de panică se stinge, lăsând în urma ei o dorință de a nu fi lăsată singură. Sydney se ridică și merge la dulapul cu oglindă. A avut două nunți, una la biserică, una la templu. Una la care mama ei a plâns de bucurie; una în care tatăl ei a părut plăcut impresionat. Desigur, Sydney crede că la atât are dreptul o femeie. O altă nuntă ar fi lăcomie, ridicol dus la extrem. Nu ar putea să mai poarte alb, să se aștepte la cadouri, să dea o recepție. Atunci s-a sfârșit? Asta e tot? Și dacă e așa, ce ar mai putea face? Să se facă doctor? Ar putea trece testul pentru examenul de admitere la medicină? Ar putea învăța să piloteze un avion?

Un puzzle a fost golit pe o masă într-un colț. Julie stă aplecată peste cele o mie de piese. În secret, Sydney urăște jocul de puzzle – frustrarea, durerea de cap de a nu avea altceva mai bun de făcut, dezamăgirea la final când imaginea obținută nu este deloc un Bonnard sau un Matisse, ci un peisaj reminiscent de zaharină al lui

Thomas Kinkade. (Plictiseala năucitoare a verilor pe verandele de ciment din Troy, jocurile de șotron, mingea și elasticul o dată terminate, restul de la magazinul din colț cheltuit. La mijlocul după-amiezii, ora moartă, prietena ei Kelly se plângea de căldură, mama ei trăgea un pui de somn la etaj. Piscina era alunecoasă. Kelly nu voia să meargă acolo, într-o după amiază, Sydney a mers spre capătul străzii, căutând umbra. A traversat o stradă, încă una, apoi încă una până s-a trezit într-un loc viran cu un gard încuiat. Un băiat a încercat să-i vândă țigări, apoi i-a cerut să-și dea pantalonii scurți jos. Pur și simplu. Îi dădea un dolar. Cu un dolar cumpărai un cornet de înghețată. Sydney s-a întors încet, cu umerii încovoiați, îndreptându-se spre un colț al gardului unde se alia o deschizătură prin care putea să încapă o fată mai slabă. Când a ajuns la colț a văzut cu groază că deschizătura fusese reparată. S-a întors. Băiatul își dăduse jos propriii pantaloni și se atingea frenetic. Sydney, cuprinsă de panică. Îl ocoli și alergă rupând pământul. De-abia când s-a măritat cu Andrew a mai putut rosti cuvântul *penis.)*

„Am găsit toate piesele de margine”, spune Julie.

„Pot să stau cu tine?”

„Poți să mă ajuți”.

Sydney se așază vizavi de fată și studiază capacul cutiei. () casă stă cocoțată peste niște stânci deasupra Atlanticului, pictura semănând izbitor cu casa unde se află, acesta fiind probabil motivul achiziției.

„Fac eu casa”, zice Sydney. „Găsesc piesele albe și le îmbin”.

Sydney se simte proastă și înceată. Prea multe decizii, descoperă ea, trebuie a fi luate. Asta e o parte din casă, sau din pescăruș? Este o parte dintr-o șapcă albă sau dintr-un nor?

Sydney aruncă o privire și vede viteza cu care Julie găsește o piesă și o întoarce. În câteva minute se pare că Julie a asamblat corect toate colțurile. Începe să le pună în cadru în mod plauzibil.

Sydney privește uluită cum degetele lui Julie construiesc

marginea. Ca și cum ar cânta la pian, folosind mai multe degete deodată.

„Julie”, spune Sydney, „aș vrea să încerci ceva”.

Julie ridică privirile, cuta de concentrare dispărând.

„Aș vrea să schimbi locul cu mine și să găsești toate piesele casei”.

Julie înclină capul. Nu înțelege.

„Îmi place să fac marginea”, minte Sydney. „E partea mea preferată”.

„O”, spune Julie șovăind. „Sigur”.

După ce fiecare se așază în scaunul celeilalte, Sydney se preface că încearcă să compună partea din margine. În secret, o observă pe Julie. Cu un ochi ager și îndemânare, Julie zărește fragmentele relevante și în câteva minute are toate bucățelele casei. Începe să le așeze. Când descoperă două care se potrivesc, le ciocnește una de alta.

„Chiar te pricepi”, remarcă Sydney.

Sydney ia din camera ei un pachet de poze pe care le-a cumpărat de la un magazin din Portsmouth. Cele mai multe sunt imagini cu plaja, cu satul, exteriorul casei. Le duce în camera de zi și pune teancul pe măsuța de cafea.

„Julie, aș vrea să încerci altceva” spune ea fetei. „Poți veni până aici?”

Julie se întoarce și o privește pe Sydney, de parcă ar vrea să se concentreze. „Sigur”, spune ea. Se așază lângă Sydney pe canapea.

„Acestea sunt fotografii pe care le-am făcut cu aparatul meu”, explică Sydney. „Mă gândeam să iau o ramă și să fac un colaj. Știi ce e un colaj, nu-i așa?”

Julie încuviințează.

„Ai vrea să le așezi pe masă astfel încât să obții o compoziție reușită?

Sydney se așază pe canapea, cedându-i masa lui Julie. Fata, care e

obișnuită să urmeze indicațiile lui Sydney, răsfoiește pozele și începe să le sorteze. Plaja. Imagini ale casei. Fotografii cu crescătoria de homari și băcănia din centrul orașului. După un timp, Julie începe să le pună pe măsuța de cafea. Sydney privește din ce în ce mai încântată.

Selectând nouă fotografii din teanc, unele verticale, altele orizontale, Julie o așază pe fiecare în relație cu cea de dinainte. Nu ezită și nu mai ridică o fotografie odată ce a așezat-o. Când a terminat, se dă înapoi, îngustează ochii privind colajul, apoi pune fotografiile la distanță de jumătate de centimetru unele de altele. După care își așază mâinile în poală. A terminat.

Sydney se apleacă în față pentru a examina ansamblul. O singură imagine a casei în umbră, cea mai întunecoasă, stă dedesubt și în dreapta centrului, acționând ca o ancoră. Celelalte fotografii descresc din imaginea centrală în culoare și în ton și în poziția geografică față de casă. Mai surprinzătoare este selecția a doar nouă fotografii, patru într-o parte, cinci în cealaltă, fotografia în plus balansând imaginea centrală mai închisă la culoare. Fata a știut instinctiv să nu folosească toate fotografiile. Rezultatul final este plăcut la vedere. Mai mult decât plăcut. Este desăvârșit. Julie, care nu înțelege matematica de clasa a opta și e incapabilă să stăpânească punctuația de bază, este clar dotată pentru arta compoziției.

„Ai un ochi de artist”, spune Sydney.

Dar fata pare nemulțumită.

„Ce s-a întâmplat?” o întreabă Sydney.

„Nu sunt oameni în imaginile tale”, observă Julie.

„Ce zici de o plimbare?” o întreabă Sydney după o vreme.

Julie se uită la Sydney ca printr-un ecran. „Bine”, spune Julie, ascultătoare, ca o fată care consideră că viața e în mare plăcută.

„Vom merge prin oraș. Ne vom opri și îi vom privi cum joacă tenis”. Sydney se apleacă în față, colectând fotografii, dorindu-și să nu trebuiască să distrugă compoziția realizată fără niciun efort de

Julie. „Vom face asta din nou”.

Centrul satului sâmbătă după-amiază este plin de mașini de teren încărcate și două categorii de persoane: primul grup melancolic, nedorind să plece după șederea lor de două săptămâni; ceilalți plini de viață, aducând provizii pentru mult așteptata vacanță. Julie și Sydney ocolesc crescătoria de homari și magazinul general și se îndreaptă spre o străduță umbrită de pomi. Chiar și cea mai mizeră casă acoperită cu țiglă și pajiștea cea mai neîngrijită par să te invite în soarele puternic.

Sydney aude mingea izbită, înainte de a vedea jucătorii. Un pocnet și un icnit. Încearcă să identifice sursa zgomotului. Bărbat sau femeie? Tânăr sau bătrân?

Când Julie și Sydney ajung pe teren se opresc brusc, Iară să se fi vorbit, înainte de a putea fi văzute. Sydney e intrigată și se gândește la motivele lui Julie. Nu vrea să fie văzută? Se gândește la altceva: motivele ei sunt aceleași?

În depărtare o distinge pe Victoria în șort de tenis și ceea ce pare a fi o pereche nouă de pantofi de sport. Jeff, alături de ea, la serviciu, are pete mari de transpirație la subraț, șiroaie de sudoare prelingându-i-se pe față. Lovește cu racheta afișând feroce o putere pură. Mingea lovește înăuntrul liniei, se pare fără ca Ben să o poată atinge, care totuși face o întoarcere splendidă. Datorită lecțiilor sporadice luate în timpul extenuantei perioade la WASP, Sydney poate urmări jocul. Alături de ea, Julie ține degetele lipite de gură.

„Ce e?” întreabă Sydney, zâmbind.

„Tata”.

Tatăl lui Julie poartă un șort de tenis foarte scurt, probabil cumpărat acum patruzeci de ani – gri pal de la atâtea spălări și purtat astfel încât îi dă un aspect amuzant. Picioarele lui albe sunt șocante: parcă e de altă rasă decât partenerul lui și adversarii. Uneori biciuie mingea, dar surprinzător, servește foarte precis, un fapt care pare să-i placă, deși răspunde *noroc chior* la *frumoasa servă*

al lui Ben. Când servește Ben, Jeff răspunde în viteză, reverul lui aproape mai rapid decât îl poate înregistra privirea încercând să șteargă loviturile bine plasate.

„Julie”, spune Jeff, observându-și sora. El are mâinile pe șolduri și respiră greu.

„Bună”, spune Julie pășind în față.

„Vrei să joci?” întreabă Ben.

Julie ridică din umeri.

„Noi doar ne plimbam”, explică Sydney, îndepărtându-se de umbra copacilor. „Cine câștigă?”

„Noi”, răspunde iute Jeff, dând la iveală implicarea în joc.

„Grozav”, spune Sydney, deși e nedumerită. Nu se poate gândi la niciun motiv pentru care l-ar susține pe Ben în fața lui Jeff, deși ar avea o mare satisfacție să-l vadă pe domnul Edwards întorcându-se victorios.

„Vă mai privim câteva minute”, zice Sydney. „Nu ne băgați în seamă”.

Dar jucătorii par să le bage în seamă pe Julie și pe Sydney, sau în orice caz sunt conștienți de prezența lor. Sydney remarcă această atitudine, care nu era înainte: în grimasa de dezamăgire a Victoriei când pierde o lovitură; într-un rever dramatic al lui Ben; chiar într-o lovitură spectaculoasă a plasei de către Jeli, de care se îndepărtează cu o prefăcută indiferență. Pentru o clipă, Sydney ar vrea să fie pe teren, să facă pereche cu Jeff, să se prindă în joc, hohote de râs, sudoarea.

Joci tenis?” o întreabă Sydney pe Julie.

„Am luat lecții”.

„Ai vrea să joci mai târziu?”

Dar fiecare dintre ele știe că a juca mai târziu ar fi ca un reflex întârziat. Singurul joc care contează este cel care se întâmplă acum, iar ele nu fac parte din el.

„Gata, mergem?” întreabă Sydney după un timp.

„Cred că da”.

„Vrei să mergem până la stânci?”

„Poate”.

Ies de pe teren. Sydney observă doi băieți, de șaptesprezece sau optsprezece ani, mergând înspre ele. Adânciți în conversație ei duc saci de golf pe umeri. Cel mai înalt dintre ei ridică privirile. „Julie”, spune el surprins.

„Joe”, răspunde Julie, lăsându-și capul în jos. Își încrucișează mâinile peste piept.

„Nu știam că ești aici”, spune Joe, ridicându-și sacul mai sus pe umeri. Îmbrăcat într-o cămașă albă de golf și o pereche de pantaloni largi kaki, băiatul are păr castaniu, care invită degete materne sau de alt gen. „Îl știi pe Nick, nu-i așa?”

„Cred că da”, spune Julie. „Ea e Sydney”, adaugă fata, amintindu-și de bunele maniere.

„Urmează o pauză stânjenitoare, timp în care nimeni nu vorbește.

„Păi”, spune Joe, „poate ne mai vedem?”

„Poate”, repetă Julie, rămasă evident în pană de cuvinte.

Printre copaci Sydney aude un strigăt al lui Jeff.

„Atunci…” spune Joe, aparent fără să dorească să continue.

„Succes la golf!” oferă Sydney o încheiere.

Făcând un gest cu mâna, băieții trec mai departe. Sydney nu trebuie să se întoarcă pentru a vedea că Joe, cel cu părul castaniu, s-a oprit să o privească pe Julie din spate. După un minut, o lasă pe Julie să pășească în fața ei. Sydney o studiază pe lată prin ochii unui băiat de optsprezece ani.

Apetisantă, e cuvântul care îi vine în minte.

Coaptă bine, gata de cules.

Pe stânci Sydney merge înainte, deși e mai puțin sigură pe picioare decât Julie, căreia mai mult îi este frică, nu că n-ar fi în stare.

„Hai să ne așezăm pe asta”, spune Sydney, arătând spre o stâncă

plată, suficient de departe de țărm pentru a simți că te-ai cățărat, dar nu atât de departe încât să simți stropii oceanului.

Julie ezită, iar Sydney o ia de mână. Împreună pășesc nesigure pe suprafețele neregulate ale bolovanilor de granit, alunecând uneori pe algele de mare.

„Așa", spune Sydney după ce s-au așezat.

Cerul e bleu cu nori de vreme bună, care se mișcă repede. Valuri ritmice și maiestuoase se lovesc de blocurile de granit mai puțin adăpostite. La stânga este un far abandonat, acoperișul roșu al căsuței paznicului, pitoresc în lumina puternică. Sydney nu-și poate imagina izolarea unei asemenea vieți, nevoia de a realiza o singură sarcină iar și iar sau responsabilitatea serioasă. Singurătatea ar înnebuni-o.

Pe mal, un pescar de homari, care a ajuns târziu la capcane trage o plasă lângă niște stânci care vor deveni mai vizibile la reflux. Mirosul mării și aerul curat e puternic, iar Sydney inspiră adânc. Nu departe de ele, un pictor amator și-a expus lucrarea pe șevalet. Tabloul îi dă o idee pentru Julie, pe care o va pune luni în practică.

„De ce ți-e atât de frică de apă?" întreabă Sydney.

„Odată era cât pe-aci să mă înec".

Sydney știe asta, dar vrea mai mult. „Cum s-a întâmplat?"

Julie pare că ezită.

„Nu vreau să-ți răscolesc amintiri neplăcute".

„Nu face nimic". Julie respiră pentru a-și face curaj. „Tata pescuia pe plajă într-o zi, după o furtună puternică. Valurile erau uriașe". Julie, care are obiceiul de a vorbi cu mâinile, le folosește pentru a indica înălțimea valurilor. „Verișoara mea, Samantha, avea o placă cu care plutea, dar a lăsat-o pentru că îi era teamă de valuri. M-am gândit că a tăcut o mică pauză, așa că am luat-o eu".

„Câți ani aveai atunci?"

„Șapte. Samantha avea nouă ani, cred. Am plutit un minut, după care m-am simțit trasă în larg". Lângă Sydney, Julie împietrește

când își amintește. „Am încercat să înot, dar nu puteam. Am strigat la tata. El s-a uitat peste umăr și m-a văzut, a lăsat undița și s-a scufundat după mine. Când a ajuns la placă, mi-a spus să o țin bine. Dar apoi a realizat că nu mă putea aduce înapoi – curenții marini erau prea puternici pentru el – așa că a început să strige la Samantha, care sărea ca o minge pe mal țipând, să cheme salvamarul".

Sydney își trece un braț în jurul fetei. „Cred că ai fost tare speriată", zice ea.

„Am fost. După un timp salvamarul a venit cu placa de surfing, m-a așezat deasupra ei și i-a spus tatei să se țină de o frânghie pe care o avea prinsă la spate. Ne-a adus plutind la mal".

„Îmi pare rău că ai trecut prin asta".

Julie tace.

„Se spune că atunci când sunt vârtejuri trebuie să înoți paralel cu țărmul, ca să treci de vârtej".

„Nu contează", spune Julie. „Nu voi mai merge niciodată acolo".

„Când ajungem acasă", spune Sydney, „ne punem costumele de baie și intrăm în apă până la glezne. Doar până la glezne".

Julie, care își ține brațele în jurul genunchilor, clatină din cap. „Nu prea știu", spune ea.

„Asta e tot ce vom face", insistă Sydney, știind că forțează. Dar are un plan. „Doar gleznele. Asta în cazul în care nu vrei să intri până la genunchi. Te las să intri până la genunchi, dar nu mai mult de atât".

„Nu vreau. Fără supărare".

„Fără supărare", repetă Sydney.

Briza se domolește, lăsând apa liniștită. Costumul de baie al lui Sydney e încă ud, deoarece l-a lăsat în dulap. Astă-noapte nu știa cum să îl dezbrace mai repede. Acum regretă că nu s-a gândit să îl spele. I se pare că miroase a hoție. A șiretenie.

Sydney a văzut-o pe Julie în costumul ei de baie cu bikini de mai multe ori pe terasă. Costumul, deși sumar, părea suficient acolo, pielea goală a lui Julie lucind de la o cremă cu un factor de protecție scăzut. Acum, la malul apei, costumul de baie pare doar o armură jalnică în fața Oceanului Atlantic.

„Doar gleznele”, spune Sydney.

Julie se întinde instinctiv după mâna lui Sydney. Sydney simte cum este trasă de greutatea lui Julie, căci fata, chiar și în apă mică se lasă purtată de curenții marini. Pare stângace din cauza fricii, deși Sydney crede că e o atletă înnăscută – după mărimea tălpilor raportată la lungimea picioarelor, după forța umerilor.

„E ca gheața”, spune Julie.

„Te obișnuiești”.

În apă, care azi are o nuanță verzuie, sunt fragmente de alge, care uneori se agață de picioare. De asemenea, Sydney știe că în apă mai sunt bibani vărgați, bancuri de hamsii, pui de focă și mici rechini – un fapt pe care va omite să-l menționeze lui Julie.

Doi băieței fac skim-board pe mal. Sydney știe din experiența personală și amintirea unei vânătăi dureroase că nu e așa de simplu pe cât pare.

„Vrei să intrăm până la genunchi?” o întreabă Sydney.

Se așteaptă ca Julie să obiecteze, dar fata, într-un moment de bravadă, se desprinde din mâna lui Sydney și se aventurează mai departe singură. În câțiva pași apa îi ajunge până la genunchi. Când vine un val, apa îi atinge coapsele. Sydney o observă pe Julie care se încordează, apoi se relaxează când valul se îndepărtează.

„Cum te simți?” întreabă când se apropie de Julie.

„BINE!”, strigă Julie, de parcă Sydney ar fi la o sută de metri depărtare. „MĂ SIMT BINE”.

„GROZAV!”

„OARE SĂ MERGEM MAI DEPARTE?” o întreabă Julie.

„NU, E SUFICIENT”.

Julie și Sydney stau în apă, privind marea. Julie se cufundă într-un val și se ridică precum o rachetă, apa desprinzându-se de ea precum rezervoarele la decolare. Un avion de mici dimensiuni trece pe deasupra. Sydney nu vede pilotul, chiar dacă aparatul zboară aproape de pământ. Era o vreme, nu chiar atât de îndepărtată, când și-ar fi spus: *Ce tare*, dar zilele acelea s-au dus acum. Se gândește o clipă la aviatorul ei. Când vede un aparat de zbor, mare sau mic, se gândește la Andrew. (L-a cunoscut la Maratonul din Boston. Ea se oprise chiar la punctul unde el vira de pe pistă. Era aplecat, suflând greu. Sydney i-a oferit sticla ei cu apă, iar el a simulat că își revine din leșin, de parcă scopul vieții lui în clipa aceea era să o impresioneze.) Sydney crede că așa va fi toată viața. Se întreabă: oare lui Andrew ce îi aduce aminte de ea? O carte de psihologie? O culoare de păr care nu poate fi descrisă?

Picioarele lui Sydney sunt atât de amorțite, încât a pierdut legătura cu tălpile. „Deci, ce crezi?" o întreabă pe Julie, a cărei atenție e îndreptată spre o tânără în costum de baie, care face surfing la cincizeci de metri distanță.

„E bună", spune Julie.

„Nu, vreau să spun dacă vrei să ne întoarcem.

„A", face Julie. O privește pe femeie cum prinde un val. Își pune mâinile pâlnie la gură, ca un megafon. „BRAVO!", strigă ea.

Când Julie și Sydney se întorc spre țărm, Julie îl vede pe Jeff, tot în șortul de tenis, stând la marginea apei. În mână are o sticlă goală de Poland Spring, pe care o flutură în întâmpinarea lor.

Sydney își amintește disperată de costumul ei deformat, scorojit în partea de jos, mai vizibil acum în soarele puternic, decât noaptea de dinainte. Julie sare afară din apă să îi spună fratelui ei vestea cea bună – teama de-o viață învinsă. Mă rog, aproape învinsă. Sydney îl urmărește pe Jeff care își îmbrățișează sora, lăsând-o să-i ude tricoul în față.

„Cine a câștigat?" întreabă Sydney, când iese din apă.

„Ei", răspunde Jeff. „Ben e uluitor".

„Cred că v-ați distrat".

Părul lui Jeff e acum mai închis la culoare, lipit de cap de sudoare. „Vicki se schimbă în costumul de baie. Ne-am gândit să mergem să înotăm. Cum e apa?"

„Ca gheața", spune Sydney, dându-și părul de pe frunte.

„Sună bine".

„Mă duc să iau prosoape", se oferă Julie, alergând. Sydney o urmărește cu privirea. Un copil într-un trup de femeie.

„Ai făcut un lucru grozav", zice Jeff. „Nimeni n-a fost în stare să o facă să se apropie de apă de ani de zile".

Sydney se gândește pentru sine: nici nu v-ați străduit prea tare.

„Ai fost acolo?", întreabă Sydney. „În ziua curenților puternici?"

„A fost îngrozitor". Jeff răsucește sticla de plastic între degetele al doilea și al treilea al mâinii drepte. „Ți-a zis cumva Julie ce i-a spus tatălui meu?"

„Nu".

„Când tata a ajuns la ea, Julie se ținea de placă. S-a uitat drept în ochii lui și i-a spus – cu un calm deosebit în situația dată – *O să murim, nu-i așa*?"

„Tatălui tău i s-a făcut frică?"

„Da, așa cred. Era sigur că s-ar fi descurcat să ajungă la țărm, dar îi era teamă că Julie va da drumul plăcii și o va pierde".

„Incredibil".

„Îmi amintesc atunci când tata și Julie s-au întors acasă, Julie s-a îndreptat spre verandă, cu capul în jos. Nimeni nu putea să o determine să spună vreun cuvânt. Nu știu dacă a povestit vreodată cuiva întâmplarea asta".

„Pentru un copil de șapte ani să fie sigur că va muri…" începu Sydney.

Dar Jeff privește în sus. Sydney îi urmărește privirea. Victoria – proaspătă, purtând bikini și având o foarte mică cută de încruntare

între sprâncene – stă pe verandă, privindu-i.

Băuturile pe verandă. Soarele la asfințit a colorat apa în mov. O lumânare în centrul mesei de tek pâlpâie de la briză. Aproape sigur se va stinge, gândește Sydney.

Sydney bea o bere blondă, la fel ca domnul Edwards. Doamna Edwards bea întotdeauna vin roșu, la care se pare că se pricepe foarte bine. Jeff ține în mână un pahar de ceva mai tare, poate un gin tonic, în timp ce Victoria mângâie un pahar de șampanie. Sydney ar fi putut prezice că va bea șampanie.

Julie bea Coca Cola, Ferris, alcoolicul recuperat un pahar de apă plată. Marissa, care a venit cu Ferris, Pellegrino.

Un puternic miros de mare adie de pe țărm. Mareea este scăzută, dând la iveală o plajă mult mai întinsă. Proprietarii caselor de pe plajă, se gândește Sydney, simt că au o proprietate mai mare când e reflux, decât pe timpul fluxului.

Sydney observă că Julie e îmbrăcată mai elegant decât de obicei, cu un top sub puloverul ei micuț, bluza din mătase de un bleu pal umflându-se peste sâni. Poartă blue jeans lungi și strâmți. Ea și Victoria, femei frumoase, reprezintă doi centri de gravitate pe verandă, ochii neputându-se desprinde de la ele, spre vizibila supărare a Marissei, o roșcată lungă și slabă, ale cărei investiții în înfățișare nu dau rezultate în această seară. Marisa își încrucișează picioarele albe, apoi își scoate jachețica, dând la iveală pielea. Ben o observă, dar ochii îi fug la Victoria, apoi, stânjenit, la Sydney. Sydney nu e îmbrăcată pentru o petrecere; poartă o bluză albă fără mâneci și pantaloni scurți bleumarin. Să evite privirea lui Ben s-a dovedit a fi mai dificil decât ar fi crezut, chiar așa cum stă sprijinită de scări, fiind un număr insuficient de scaune pentru treisprezece persoane care să sărbătorească această seară spectaculoasă de august.

Stând alături de un cuplu care s-a prezentat ca fiind Claire și Will, Sydney este întrebată aceleași lucruri ca de obicei. Unde locuiești? Dai meditații tot anul? Ce studiai? Ea răspunde cât poate ea mai

bine, dar în povestea ei există goluri – ani pentru care nu vrea să dea explicații acum – care treptat îi îndepărtează. Will se ridică și se oferă să-i umple paharul lui Sydney. Când aceasta refuză, Claire se scuză și se alătură grupului constând din domnul Edwards, Jeff și Art. Sydney aude cuvintele *dimineață* și *sonar*.

Sydney este cam nedumerită de lipsa de apropiere fizică dintre Jeff și Victoria. Se cunosc de așa mult timp încât nu mai simt nevoia să se atingă în public? Sau Jeff este conștient că se află în prezența părinților și a prietenilor acestora, o particularitate pe care Victoria – Vicki – ar putea-o considera foarte neplăcută? Cu siguranță nu arată ca un cuplu care își va anunța logodna, ceea ce ar fi o dezamăgire pentru doamna Edwards, care este nejustificat de împopoțonată, date fiind brațele ei de cincizeci și opt de ani, într-un top de sifon grena și pantaloni evazați negri.

Având un presentiment rău, Sydney îl urmărește pe Ben care face onorurile cu o sticlă de vin roșu într-o mână și una de vin alb în cealaltă.

„Tu bei bere”, spune el când ajunge la ea.

„Așa e”, răspunde ea, confirmând ceea ce era evident.

„Ești gata pentru încă una?”

Sydney ar mai vrea să bea ceva, dar nu vrea să-i rămână datoare lui Ben, nici măcar pentru ceva atât de inofensiv ca un pahar de bere. „Nu acum”, răspunde ea.

Ben pune sticlele de vin pe masa de tek și ia loc în fața lui Sydney, pe trepte. Se reazemă de balustradă. Sydney e imediat conștientă de picioarele ei goale, încrucișate, într-un fel cum n-a mai fost până acum.

Este conștientă că Ben o studiază și o deranjează că este privită atent. El are tuleie pe obraji și pe barbă, rezultat, consideră Sydney, a două zile fără aparat de bărbierit. La serviciu, ar fi proaspăt bărbierit.

„Pariez că joci bine tenis”, spune el, privind-o cu coada ochiului.

„Nu așa bine ca tine”, spune ea, privindu-și paharul cu bere.

„Am auzit că ai reușit să o faci pe Julie să intre în apă”.

„Cred că a reușit să intre singură în apă”.

„Ești prea modestă”.

„Nu, serios”, spune ea, luând o înghițitură.

„Cred că e dificil să fii la o petrecere unde nu cunoști pe nimeni”.

„O știu pe. Iulie, îl știu pe tatăl tău”, spune ea, apoi regretă tonul defensiv.

„E suficient?”

„Pentru moment”.

„Încă două săptămâni de toceală, apoi libertatea”, spune Ben.

Sydney se întreabă cum să aducă vorba despre vacanța lui Ben. „Tu ai o prietenă?” întreabă ea.

„Nu”, spune el, de parcă ar înțelege exact ce o preocupă pe Sydney. „Nu mai am”.

Sydney este aproape sigură că dacă Ben și Jeff ar sta în fața unui șir de fete, șapte din zece l-ar prefera pe Ben fratelui său. Are o față puternică, un corp la fel de puternic, ochi negri și gene lungi. Are o siguranță de sine vecină cu aroganța, dar nu întrece măsura. La Ben mai este un pic de mister, un chip greu de citit, o calitate care le intrigă pe femei.

„Joci golf?” o întreabă Ben.

„Nu”.

„Atunci ce faci în zilele libere?”

Este întrebarea menită să îi amintească lui Sydney că este angajată să dea o mână de ajutor? „Depinde de vreme”, zice ea.

„Cum ar fi mâine”, prezice Ben, făcând un gest pentru a indica cerul și Oceanul Atlantic și, posibil întregul Univers.

„Citesc”, zice Sydney. „Mă plimb”.

„Am putea să mergem toți la Portsmouth”, îi scapă lui Ben.

„Sună bine”, remarcă Sydney, deși îi e foarte greu să-și imagineze ce se poate întâmpla în Portsmouth duminica.

„Vrei să vii cu noi?”

„Mulțumesc, dar trebuie oricum să merg acolo luni. Nu are sens să merg două zile la rând”.

Ben îi zâmbește. Sydney își amintește ce îi spunea tatăl ei, cu ani în urmă. *Cineva are întotdeauna numărul tău.*

Sydney se ridică în picioare.

„Unde te duci?” o întreabă Jeff.

„Să-mi iau o bere”, răspunde ea, dorind cu disperare să scape de el.

În bucătărie își lipește capul de ușa de inox a congelatorului.

„Te simți bine?”

Întrebarea nu e pusă compătimitor, sugerând că nu e momentul potrivit pentru o indispoziție. Doamna Edwards pune o farfurie goală pe hiatul de granit.

„Mă simt bine”, murmură Sydney, întorcându-se.

„Vrei să-mi dai o mână de ajutor?” întreabă doamna Edwards.

„Cu plăcere”, răspunde ea.

Sydney stă la o parte a mesei ovale care practic nu există. Are un scaun, în care stă blocată, și spațiu suficient pentru o farfurie, dar nu suficient pentru tacâmuri, care au fost așezate lângă paharul de apă. Mănâncă cu brațele înghesuite pe lângă corp, pentru a nu o deranja pe doamna Edwards la dreapta sau pe Ferris la stânga. Ar fi putut fi bună pentru o masă de copii, se gândește Sydney, apoi își pune problema dacă trebuia să fie la cină. Nu, cu siguranță domnul Edwards nu ar fi tolerat absența ei.

„Washington și Teheran au interese cruciale în comun”, spune Jeff, „dar din rațiuni istorice și ideologice, niciuna dintre ele nu dorește să fie văzută tratând cu cealaltă”.

„Bush nu a făcut un secret din intenția lui de a ajuta la eliberarea Irakului de Saddam”, menționează Art.

„Un obiectiv care a fost parte din agenda primară a ultimului

Ayatollah Khomeini”, subliniază Jeff.

Domnul și doamna Edwards stau la cele două capete ale mesei. Claire și Will, așezați la întâmplare (nu sunt la fel de vârstnici ca familia Edward, nici tineri ca Ben), fac un front comun, reușind să-și apropie scaunele unul de celălalt, ruinând planul de așezare al doamnei Edwards, care trebuie imediat abandonat. Marissa, care a fost un pic uitată, pare subjugată de povestirea lui Wendy despre dedesubturile din lumea revistelor din New York. Sydney vede că se înfiripă rapid o prietenie, deși nu este încă foarte clar ce are Marissa să-i ofere lui Wendy, în afară de atenția ei de neclintit. Soțul Marissei, Ferris, are reticența studiată a unui alcoolic în recuperare, înconjurat de alcool. Victoria vorbește ceva mai tare decât e necesar și are dificultăți în a rosti cuvântul *decizie.* În fața ei se află o sticlă aproape golită de șampanie, din care a băut doar ea. Domnul Edwards – gazdă perfectă – i-a turnat cu generozitate. Sydney e fascinată de modul în care alcoolul încețoșează trăsăturile și consoanele. Gura Victoriei s-a relaxat considerabil, iar albul ochilor s-a înroșit – chiar și pielea de *sub* ochi s-a slăbit. Printr-o transformare subtilă, dar devastatoare, Victoria nu mai poate fi considerată cea mai frumoasă femeie de la masă.

„Ați auzit de Princeton și Yale”, zice Ben.

„Da, scandalul de la Princeton”, spune Jeff.

„Nu, ce anume?” întreabă Art.

„Princeton a fost prinsă pătrunzând în dosarele de admitere de la Yale”, relatează Ben, cu o oarecare satisfacție.

Poate că omul nu a reușit să intre la Princeton, se gândește Sydney.

„Dar parcă au spus că nu au folosit acele informații”, spune domnul Edwards.

„Tată, au intrat în sistemul informatic al Yale de paisprezece ori în trei zile”.

„Vor cădea capete”, se pronunță Art.

Petrecerea nu poate fi considerată un succes. Mielul nu a fost bine făcut. Wendy și Art se ceartă în fața tuturor, Wendy e deranjată că este distrasă din conversația ei cu Marissa de întrebările sâcâitoare ale lui Art. *Când are loc examinarea la care mergem? Ți-am spus deja, pe 20, iubito. Ce-ai spus?* Ben e tăcut, iar Jeff aruncă priviri îngrijorate spre Victoria. Doamna Edwards, atentă la desert, nu întreabă unde merge Julie, sau când se va întoarce acasă, când fata se ridică și spune un scurt la revedere – o scăpare de atenție parentală pe care Sydney o consideră enervantă. Îi vine să sară de la locul ei și să se ducă după Julie în bucătărie. Asta ar fi trebuit să facă, să sară, pentru că Julie a ieșit pe ușă într-o secundă. Fata nu conduce. Va merge pe jos? Sau o așteaptă o mașină pe drum, conform unei înțelegeri prestabilite? Și mă rog, când a fost aranjată treaba asta? După incursiunea triumfătoare în apă? La telefon? Inițiată de băiatul cu părul castaniu frumos sau chiar de Julie?

Sydney simte responsabilitatea unui părinte. Domnul Edwards, aflat la colțul cel mai îndepărtat al mesei, pare că nici măcar nu a observat plecarea lui Julie.

Ora unsprezece, stabilește Sydney. Nu își va face griji până la ora unsprezece.

„Expresul acela a fost închis”, se aventurează Ferris într-una dintre puținele sale contribuții la conversațiile din jurul mesei. Poate că se păstrase toată seara.

„Glumești”, spune Art.

„Fisuri la amortizoarele de șoc”.

Asta are efectul unei crize majore. Cum vor mai ajunge Art și Wendy acasă? Sydney știe că plănuiau să ia autobuzul spre Boston luni dimineață, apoi expresul, trenul rapid spre Manhattan în aceeași după-amiază. Domnul Edwards pare o clipă șocat.

Vasele murdare sunt monstruoase. Jeff vine să dea o mână de ajutor și nimeni nu îl îndepărtează. „Tată, lasă-mă pe mine”, spune el, punând o mână pe umărul tatălui său. Domnul Edwards pare

epuizat, ca o pânză căzută în așteptarea vântului.

Jeff suflecă mânecile cămășii lui albastre. Pentru o clipă, Sydney îi studiază încheieturile.

Vasele au pete roz de grăsime, amintindu-i lui Sydney din nou de artere. Farfuriile de prăjituri relevă un apetit variat pentru dulciuri, care știe că sunt o păcăleală, o prăjitură falsificată cu Miracle Whip, pudding de vanilie instant și suc de portocale pentru a o face să arate și să aibă gustul celei făcute acasă. Sydney a văzut rețetele din cartea de bucate a doamnei Edwards, ingredientele bizare enumerate acolo: Jello de lămâie, bucăți de Snickers, supă de roșii concentrată. Părerea lui Sydney, după ce luase patru înghițituri din prăjitură, era că nici Miracle Whip, nici pudding-ul nu mascau gustul de chimicale cumpărate de la magazin.

Sydney dezvoltă o repulsie supărătoare față de resturile lăsate de oaspeți. Furculița asta murdară era cea cu care mâncase Will? Ăsta e rujul Victoriei? Jeff muncește de parcă ar fi petrecut mult timp în bucătăria unui restaurant. Talentul lui organizatoric rivalizează cu cel al lui Sydney, sau poate ea e un pic băută și doar i se pare. Zeci de pahare sunt pline de urme de buze și degete, o adevărată fantezie dacă ar fi fost comisă vreo crimă.

„Unde e Vicki?" întreabă Sydney.

„La etaj. S-a întins puțin".

„Se simte bine?"

„Muncește mult, petrece mult".

„Sună bine", spune Sydney, un pic rușinată că a atras atenția asupra stării alterate a Victoriei. Pentru că a menționat numele lui Vicki.

„Nu-ți place de ea, nu-i așa?" spune Jeff.

Sydney e speriată de declarația abruptă. Și de acuratețe.

„Ba *da*" protestează ea.

Dar *da*-ul e acuzator, sugerează o imperfecțiune nenegociabilă.

Spațiul dintre chiuvetă și blat este îngust și trebuie făcută o

coregrafie ca la un dans, ca nicio parte a corpului lui Sydney să nu o atingă pe cea a lui Jeff. Nu e conștientă că trebuie să facă dansul acesta și când domnul Edwards spală vasele.

Claire și Will rămân un timp impresionant de lung după ce masa s-a sfârșit, un lucru de neînțeles, având în vedere că par să vrea doar să fie împreună. Să facă ce? se întreabă Sydney. Să vorbească? Să bârfească? Să facă sex? Să privească la Sportscenter? Faptul că au atât de puțin de spus celorlalți o fascinează pe Sydney, dialogul fiind minimalist.

„Anul ăsta s-a dus cu snack barul".

„Am observat".

„Faci caiac?"

„Nu, dar tu?"

Ben, Jeff și Sydney stau pe verandă cu familia Edwards, care par amândoi să aibă mare nevoie de un pat. Doamna Edwards trimite aluzii subtile către aerul oceanului.

„Mark, va trebui să te trezești devreme pentru ziar. Duminica se termină foarte repede".

Contribuțiile lui Sydney la conversații sunt ca și cum n-ar fi, mintea ei fiind preocupată de Julie. Doar Jeff îi împărtășește vizibil îngrijorarea, uitându-se din când în când la ceas, iar o dată aplecându-se spre ea: „Ți-a spus Julie unde se duce?" o întreabă el.

„Nu", răspunde Sydney, „nu mi-a spus".

La unsprezece fără douăzeci, Claire pune o mână pe genunchiul lui Will, un gest pe care toată lumea îl interpretează ca fiind semnalul soției către soț că e timpul să plece. Toți cei prezenți se ridică la unison, domnul Edwards începând deja să slobozească o tiradă călduroasă de la revedere.

Ne bucurăm că ați putut veni. Își promit reciproc plimbări cu barca, dar fără a se stabili data și ora, fără garanția că aceste călătorii vor avea de fapt loc.

„Ei, nu au fost ideea *mea*", spune doamna Edwards în bucătărie,

desfăcându-și cerceii și punându-i pe hiatul de granit.

„Părea un tip destul de drăguț”, spune domnul Edwards, aducând sticla cu apă sus pe scări.

„Destul de drăguț, unde? La cursul de golf?”

„Avea multe de spus despre hărțile vechi”.

Doamna Edwards își desface agrafa de păr. Sydney observă că niciun fir de păr nu cade pe gât.

Domnul și doamna Edwards urcă scările. Domnul Edwards se ține de balustradă. Este de la sine înțeles că restul vaselor – paharele de la desert, ceștile de cafea cu cercuri întunecate – vor rămâne pentru dimineață, când primul trezit va goli mașina de spălat vase și va curăța resturile după petrecere. Sydney se îndreaptă spre fereastra bucătăriei, privind afară.

„Îți faci griji pentru Julie”, spune Jeff în spatele ei.

Sydney se întoarce, dând o șuviță după ureche. „Da. Cât e ceasul?”

„Unsprezece și zece”. Răspunde repede, ca un om care s-a uitat la ceas de curând.

„Mi-aș fi dorit să o întreb unde a plecat”.

„Vrei să mergem cu mașina?” întreabă Jeff, cu ochii încordați, sprânceana ridicată.

„Desigur”, spune Sydney, ușurată. „E mai bine decât să așteptăm aici”.

„Îl anunț pe Ben că plecăm. O să ne sune dacă Julie se întoarce”.

O ceață de vreme bună, atât de fină încât de abia poate fi detectată, înconjoară fața lui Sydney. În depărtare, sunt artificii. Întotdeauna sunt artificii, a observat Sydney, fiecare diviziune teritorială arogându-și posesia pentru afișarea acestora. Uneori noaptea, dacă se uită din dormitor de la etaj, Sydney vede mici explozii, ca focuri de artilerie pe toată linia orizontului.

LandRover-ul se hurducăie pe drumul de la plajă spre sat. Luminile de pe stradă asigură doar mici zone de vizibilitate. Casele

se conturează în întuneric, una sau două cu ferestre luminate. Sydney își întoarce privirea de la case către Jeff la volanul LandRover-ului.

„Unde mergem?” întreabă Sydney.

„Știu câteva locuri”, spune Jeff, din răspunsul lui ghicindu-se ani de sex clandestin și de băut pe furiș ca adolescent. Trebuie că a fost, cu siguranță, o adolescență pe cinste.

Jeff parchează la capătul unei alei similare cu cea unde era situat terenul de tenis. O conduce pe Sydney la o plajă mică, de existența căreia ea nu știa. Are un sentiment de încălcare a proprietății. Departe de briza mării, țânțarii sunt feroci. Jeff strigă încet numele surorii lui, de parcă nu ar vrea să tulbure vreo pereche de îndrăgostiți care ar putea fi pe plajă. Nu primește niciun răspuns. Plaja e la doar o sută de metri și odată ce ochii lui Sydney se obișnuiesc, vede că nu este altceva pe ea în afară de alge marine uscate.

* * *

Mașina merge încet pe o altă străduță liniștită. Sydney aude un ventilator de la o fereastră deschisă. Jeff, cu ambele mâini pe volan, e aplecat ușor în față. Sydney ține brațele încrucișate la piept.

„Nu pare să fie prea multă fericire pe aici”, zice ea. „Ce căutăm?”

„O petrecere”, răspunde Jeff încordat.

Teama abia conturată a lui Sydney pare să se fi transformat într-o adevărată panică la Jeff, ca un virus care sare la o gazdă nouă și suferă o mutație, într-o specie mai puternică și fatală.

Sydney scrutează ferestrele luminate ale caselor, sperând să o zărească pe Julie și e intrigată să vadă câți oameni își petrec vacanța pe coasta din New Hampshire.

Lipsa luminii albăstrui a ecranelor TV e îmbucurătoare, la fel și numărul surprinzător de mare al meselor rotunde cu cărți de joc.

„Ești sigură că nu ți-a spus de intențiile ei?” zice Jeff.

„Mai devreme am întâlnit doi băieți, Joe și Nick. Mergeau să

joace golf și s-au oprit să o salute pe Julie. Unul dintre ei, Joe, părea interesat de ea și chiar a menționat că se vor mai întâlni la un moment dat”.

„De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?” o întreabă Jeff.

Sydney simte înțepătura ușoară de ceartă. „Numele astea îți spun ceva?” îl întreabă ea.

Jeff mijește ochii. „Și-au spus numele de familie?”

Sydney clatină din cap. „Ar putea fi la o prietenă acasă”.

„Știi ca Julie să aibă vreo prietenă?”

„Nu”.

O altă mașină se apropie de a lor; atât Sydney cât și Jeff cercetează pasagerii.

„E o fată tare dulce”, spune Sydney.

„Asta mă îngrijorează”.

„Nu cred că a plecat vreodată noaptea de când sunt eu aici”, subliniază Sydney.

„Nu ne-am confruntat cu situația asta. Nu știu dacă cineva a purtat cu ea vreo discuție cum că nu are voie să iasă din casă după o anumită oră. Sau să discute despre telefonul mobil”.

Sydney își pune problema, dar nu întreabă despre discuția de a nu face niciodată sex neprotejat.

„Sunt sigură că e bine”, spune ea în schimb cu voce tare.

Ajung la un loc știut de Jeff, aproape de far. Nu prea vorbesc, ca oamenii care sunt preocupați. Merg pe un drum accidentat, care duce la acri de desiș de tufișuri. Se opresc la un loc de parcare în mijlocul plajei înalte, unde se află casa familiei Edwards. Merg câteva sute de metri pe plajă în direcții opuse. Apoi revin la mașină.

„E culmea”, zice Jeff. Verifică iarăși telefonul mobil pentru a se asigura că nu a primit vreun apel.

„Astăzi după-amiază am fost cu Julie într-un loc; poate s-a întors acolo”, spune Sydney, gânditoare.

„Unde?”

„Pe stâncile de la capătul plajei”.

„Cred că glumești”, spune el, punând telefonul în buzunar.

Sydney tace.

„Doamne, Sydney”. E întuneric, iar Sydney nu-i distinge chipul.

„Dar nimeni nu s-ar aventura acolo noaptea”, adaugă Sydney iute.

Totuși, fiecare dintre ei știe că Julie ar fi încântată să îi sugereze unui băiat o destinație din capul ei. Și fiecare dintre ei e conștient că, fiind invitați, puțini ar refuza să o urmeze.

„Ai grijă cum calci”, o sfătuiește Jeff. Ține lanterna în jos, ca Sydney să vadă unde pune el piciorul și să calce pe urmele lui. Deși nu vede brizanții, îi aude.

Jeff strigă *Julie!* iar și iar, dar de fiecare dată fără răspuns. Stâncile sunt alunecoase. Sydney rezistă impulsului de a solicita sprijin.

Sydney se gândește la felul în care Julie o trăgea de mână după-amiază. „Nu cred că e aici”, îi spune ea lui Jeff.

Alunecă pe o algă. Jeff îi întinde iute mâna, iar Sydney o apucă.

„Ai grijă”, îi spune el.

„Mulțumesc”.

„E o nebunie. Ar trebui să ne întoarcem”.

Dar pentru câteva secunde, șapte sau poate opt, Jeff continuă să o țină pe Sydney de mână. Niciunul dintre ei nu se întoarce spre celălalt. Niciunul dintre ei nu mișcă.

Degetele lui de-abia le strâng pe ale ei.

Atingerea nu e o promisiune, dar cu siguranță nu e ceva pasager. Este – dacă e să fie ceva – o simplă sugestie a unei posibilități.

Simte degetele lui Jeff. Insistent *acolo.*

O melodie electronică izbucnește din buzunarul lui Jeff. El îi dă drumul mâinii lui Sydney și deschide celularul. Vocea de la celălalt capăt e atât de tare, încât o aude și ea.

„Ați face bine să vă întoarceți”, zice Ben.

Julie stă pe una dintre cele două canapele albe, sprijinindu-se de brațul ei, cu corpul îndreptat spre baie pe care, se pare, a vizitat-o, judecând după urmele de vomă de pe maieul ei. Dar nu ăsta e detaliul care o face pe Sydney să închidă ochii cu un amestec de durere și groază. Se întreabă dacă a mai observat cineva mica ruptură în locul unde bretelușa întâlnește linia gâtului. Acolo, patru-cinci cusături sunt desprinse.

Ben, cu mâinile în buzunar, pășește prin cameră. „Cineva a adus-o și a venit în halul ăsta".

„Cine a adus-o?" vrea să afle Jeff.

„Nu vrea să spună. Nu *poate* spune".

Sydney se așază lângă Julie, dar această mișcare deranjează echilibrul fizic fragil al fetei. Julie pune o mână la gură și se concentrează.

„Julie", spune încet Sydney, aplecându-se spre fată.

Julie clatină repede din cap, iar Sydney se retrage.

* * *

„Nu poate să bea", zice Ben, ca și cum Julie n-ar fi în cameră. „Pur și simplu nu poate".

„S-a mai întâmplat vreodată așa ceva?" întreabă Jeff.

„Nu știu, dar uite-te la ea".

„Suntem siguri că e vorba de alcool?"

Ben rostogolește privirile. Sydney simte mirosul băuturii. Dă din cap în direcția lui Jeff.

El își duce mâna la cap. „Îl omor pe ticălosul ăla".

„Nici măcar nu știm cine e ticălosul", subliniază Jeff.

Sydney nu menționează, poate nu va spune niciodată de cusăturile desprinse.

„Julie", zice ea, „hai să mergem sus".

Pentru o clipă, Julie cântărește ideea. Sydney o ajută să se ridice în picioare. Dar mișcarea aceasta simplă o face să se poticnească, se grăbește să ajungă la baia din hol, cea cu o remarcabilă acustică.

În camera de zi, Sydney și frații ascultă fără să spună nimic. Ben stă în fața ferestrei, privind spre un ocean pe care nu-l poate vedea. Sprânceana e încordată din cauza tensiunii, de parcă ar putea, dacă se gândește bine, să-și amintească vreun nume. Jeff stă aplecat în față la marginea scaunului, cu mâinile încrucișate după gât. Deodată ridică privirile.

„Ben, numele Joe sau Nick îți spun ceva? Băieți de vârsta lui Julie?”

Ben se întoarce. Privirile rătăcesc dintr-o parte în alta, de parcă s-ar gândi mai întâi la un băiat, apoi la altul căruia i-a dat lecții de navigație, pe care poate i-a văzut la cursul de golf. „Era un tip – Jared, cam așa ceva, Jared… dar acum trebuie să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani”.

Julie iese de la baie. Sydney se ridică și o atinge pe brațul gol. Are pielea umedă și rece. Sydney speră că

Julie a scăpat de cea mai mare cantitate de alcool. Este încă nesigură pe picioare, iar Sydney trebuie să o susțină cu brațele. Julie respiră pe gură. Are părul încâlcit.

Julie și Sydney merg din treaptă în treaptă. Sydney e foarte sigură că Julie nu știe unde se află, că dacă i-ar da drumul, Julie s-ar prăbuși la pământ.

Fata e mai rău decât a crezut Sydney. Poate că nu a fost cea mai bună idee să o ducă în pat. Sydney a citit articole în ziare despre băieți care au murit în somn, după supradoze de băuturi tari sau bere. Să lași un prieten „să doarmă” atunci echivalează cu omucidere prin neglijență.

Julie se prăbușește pe pat, de parcă nu ar avea oase. Cade într-o poziție nefirească, iar Sydney îi îndreaptă picioarele. Nu este nevoie să o dezbrace.

„Julie”, spune Sydney, nu atât de blând.

Julie deschide ochii.

„Unde ai fost?”

Ochii ei înoată în lacrimi. „La o petrecere”, zice ea făcând un mare efort.

„Petrecerea cui? Cine te-a dus acolo?”

Dar Sydney a pus prea multe întrebări. Julie clatină din cap.

„Știi a cui era petrecerea’?” întreabă Sydney.

Julie face o mișcare care seamănă cu o strângere din umeri.

„Ai mers pe jos la petrecere?”

Sydney vede cum fata încearcă să-și amintească, de parcă ar fi întrebat-o ce a purtat de Halloween la zece ani.

„Cu mașina cui ai mers?”

Julie clatină iarăși din cap.

„Nick? Joe?” întreabă Sydney, dar Julie închide ochii.

Sydney trage cuvertura de sub corpul aproape inert al fetei și o acoperă. Își netezește sprâncenele. Pielea lui Julie e rece și lipicioasă. Deși Sydney a fost, la rândul ei beată în destule ocazii, încât să simtă că se învârte casa cu ea, *în halul ăsta n-a fost niciodată – nici ca susținător, nici ca persoana în cauză.*

Singura lumină vine de pe hol. Într-un colț întunecat al camerei lui Julie se află un răftuleț cu animale împăiate, toate fără culoare în întuneric. Pe măsuța de toaletă demodată, acoperită cu un milieu din dantelă, sunt bijuterii disparate, o sticluță de soluție pentru lentile de contact, o perie de păr, un suport de CD-uri și mai multe bentițe de păr. Pe jos se vede ceva colorat, iar Sydney știe că e slipul de baie albastru. Vederea costumului de baie aruncat, purtat cu atâta mândrie acum câteva ore, îi produce lui Sydney un junghi îi piept.

Prin fereastra deschisă, Sydney aude oceanul. La două case distanță se află o căsuță renovată. Proprietara a cerut constructorilor să-i pună un panou triplu de sticlă, ca să nu mai audă valurile.

La ce bun să-ți iei o casă pe mal dacă nu vrei să auzi valurile spărgându-se de țărm?

* * *

Alături de ea, Julie se foiește.

„Julie?” o strigă Sydney.

Dar fata murmură ceva, apoi se cufundă iarăși în somn.

După ce a trezit-o pe Julie de câteva ori, devine evident pentru Sydney că va avea nevoie de o cafea, ca să poată rămâne trează. După ce e mulțumită că a reușit să o trezească pe Julie pentru a cincea oară, pleacă din cameră și coboară scările. Ben nu se vede nicăieri, dar, surprinzător, Jeff se află în camera de zi.

„Cum se simte?” o întreabă pe Sydney când aceasta coboară ultima treaptă. E palid și obosit.

„Adormită, dar o trezesc la fiecare jumătate de oră”.

Nu e nevoie să explice de ce. Și Jeff citește ziarele.

„Unde e Ben?”

„Moțăie. A spus să îl trezim dacă avem nevoie de o pauză”.

„Păi, eu aș vrea niște cafea”, spune Sydney.

„Ia loc. O fac eu”.

Sydney se așază pe ultima treaptă și îl urmărește pe Jeff care umple recipientul cu apă, apoi pune cafea. Când termină, se reazemă de blatul mesei, cu mâinile în buzunar. În fundal se aude fâsâitul și gâlgâitul inconfundabil de preparare a cafelei.

„Ți-a spus ceva?” întreabă.

„A fost la o petrecere. A mers acolo cu mașina, dar nu știe numele persoanei care a dus-o acolo. E greu de spus ce știe și ce nu”.

„Nu e Nick sau Joe?”

„Se pare că nu”.

„Ai să o supraveghezi?” întreabă Jeff. „Eu trebuie să plec mâine. Poate ar trebui să stau de vorbă cu mama”.

Lui Sydney nu i se pare o idee bună. „Cred că ar trebui să stai de vorbă cu Julie”, sugerează ea.

„E atât de inocentă”, spune el, clătinând încet din cap.

„Da, așa e”.

Foarte puține fete de optsprezece ani, crede Julie, pot fi considerate inocente, dar Julie se apropie de descrierea asta mai mult decât orice persoană pe care o cunoaște, sau despre care a citit Sydney. Sydney se întreabă în trecere despre corelația dintre inteligență și vină.

Filtrul de cafea scoate obișnuitul șuierat, semnalând – sfârșitul procesului de filtrare. Jeff umple o cană și i-o înmânează lui Sydney.

„Mulțumesc".

„Vin în jumătate de oră să te schimb. Ca să dormi puțin. Dacă e nevoie, îl trezesc și pe Ben". Face o pauză. „Ascultă", spune el, „m-am înșelat".

Sydney simte instantaneu o căldură. E sigură că Jeff se referă la incidentul de pe stânci.

„N-ar fi trebuit să-ți cer să o supraveghezi", zice el. „Julie nu e responsabilitatea ta".

Sydney întârzie o clipă răspunsul. „Ba da, este".

„Dar cu siguranță nu răspunzi de ea".

Vrea să spună, reflectează Sydney, *Nu faci parte din familie.*

„Nu știu dacă mama sau tata ți-au spus", adaugă el, „dar ești liberă să inviți pe oricine dorești aici. Un prieten".

Cuvintele zăbovesc în cameră. Sydney ar vrea să-i explice lui Jeff ce se întâmplă cu femeile care au divorțat, apoi au devenit văduve. Prietenii pe care Sydney îi avea cu aviatorul erau mai mult prietenii lui, iar când mariajul s-a sfârșit, ei au rămas prieteni cu el. Prietenii pe care Sydney îi avea cu Daniel o contactau din când în când, dar telefoanele și vizitele lor erau invariabil triste și tăcute, iar ea considera că niciunul dintre ei nu dorea să repete experiența. Sydney are prietene din vremea școlii – Becky care acum locuiește la New York și Emily în Boston –, dar nu-și poate imagina ca vreuna dintre ele să vină până la New Hampshire cu mașina, să stea în camera ei mică cu paturi înguste și să ia masa cu familia Edwards.

„Poate că o să fac asta", spune Sydney.

Jeff se uită în ochii ei o secundă mai mult decât e nevoie – sau poate că Sydney e cea care îl privește o secundă mai mult decât e nevoie; sau poate că această secundă este necesară doar pentru a comunica faptul că deși Sydney nu face parte din familie, nu trebuie să se separe – dar nu se face nicio mențiune despre atingerea degetelor de pe stânci. I se pare lui Sydney că, pentru faptul că nu a mai fost cu niciun bărbat în ultimii doi ani, a uitat semnele relevante.

Dimineață, Julie nu pare să știe mai multe despre topografia nopții, față de atunci când era beată. După un somn lung, își face apariția în bucătărie, doar pentru Advil. Julie are o durere de cap atroce. Sydney crede că și pe ea o doare capul.

***

Urmează scuzele. „Julie nu se simte bine. A coborât și apoi a urcat din nou”. Așa îl minte Sydney pe domnul Edwards, care probabil nu ar minți-o pe ea. Într-adevăr, ar vrea să i se confeseze tatălui lui Julie și să-i ceară sfatul, dar nu așa au hotărât ea împreună cu Ben și Jeff la șase dimineață, la un mic dejun cu cereale, un plan de la care Sydney nu se poate abate.

A fost un mic dejun ciudat, toți trei epuizați, fiecare întrebându-se dacă nu făcuseră prea mult caz de acel incident. Sau dacă reversul era adevărat: nu îl luaseră suficient de în serios și nu alertaseră pe niciunul dintre părinți. Sydney se simțea ca un ajutor de ofițer care fusese pe punte toată noaptea. Cerealele aveau gust de paste, dar s-a gândit ea, adesea aveau gust de paste. Între ei părea să fie o înțelegere fără cuvinte că dacă Julie supraviețuise peste noapte, era în siguranță. În acea zi, mai târziu, cineva trebuia să o ia pe Julie deoparte să îi explice că nu are voie să iasă din casă după o anumită oră, să discute despre telefonul mobil și să obțină nume și locuri. Trebuia discutat pericolul băuturii și emisă o interdicție. Poate că cineva îi va spune despre ce se poate întâmpla fetelor care beau prea

mult în prezența băieților, cum băieții pot profita de fete în moduri care pot fi periculoase din punct de vedere fizic și emoțional. Poate că acel cineva va fi Sydney.

După ce domnul Edwards pleacă de acasă să ia ziarele de duminică, Victoria, îmbujorată și plesnind de sănătate, apare în bucătărie. Sydney se gândește ce tonic strălucit o lua femeia asta de produce o strălucire care pare să fi șters noaptea de dinainte, încât să pună la îndoială percepția cuiva.

Victoria poartă o rochiță galbenă și, pentru o clipă, Sydney își imaginează că s-a pregătit pentru a merge la biserică. Dar nu, Victoria cotrobăie prin frigider și prin dulăpioare și încropește un mic dejun apetisant cu pâine prăjită cu fructe, din brioșa rămasă din dimineața anterioară. Așază o masă festivă, cu porțelan ivoriu și pahare gravate. Toarnă sirop într-o carafă veche și folosește un șervet din pânză. Sydney are senzația că Victoria încearcă să refacă sentimentul unui mic dejun adus la pat.

Sydney își bea cafeaua la masa rotundă din bucătărie. „Arată bine", comentează ea.

„Vrei și tu?"

„Nu, tocmai am mâncat".

Sprâncenele Victoriei sunt bine conturate. Poartă cercei de topaz care se asortează cu ochii ei. Are părul ud de la duș, șuvițele cârlionțate se usucă în timp ce mănâncă. E o femeie bogată, pe care natura a binecuvântat-o cu multe daruri: piele luminoasă, păr bogat, dinți perfecți (deși probabil că a fost și ajutată în această privință), corp subțire, zâmbet deosebit de fermecător.

„L-aș aștepta pe Jeff", zice Victoria, scuzându-se, „dar este frânt. Spune că a stat aproape toată noaptea de vorbă cu Ben. Îmi pare atât de bine, fiindcă, deși locuiesc amândoi în Boston – mă rog, de fapt Cambridge și Boston – de-abia se văd acolo. Locul ăsta e încântător", adaugă ea cu ceea ce pare a fi o adevărată venerație fată de Atlantic, care arată cum nu se poate mai bine, prin ușile

deschise… Vin aici de ani de zile, dar nu mi-am schimbat părerea”.

„Ai avut noroc cu vremea în acest weekend”, zice Sydney. Dar gândul nu îi este la vreme, ci la uimitorul fapt că Jeff nu i-a povestit prietenei lui despre căutarea lui Julie, despre faptul că a vegheat-o noaptea. Sydney se întreabă de ce oare el a considerat necesară această omisiune.

„Cât timp vei sta aici?” întreabă Victoria. „Nu cred că mi-a spus cineva”.

„Până la sfârșitul lunii. Poate voi sta până după Ziua Muncii. O pregătesc pe Julie pentru examenul SAT din octombrie, așa că s-ar putea să trebuiască să o vizitez și acasă când va începe școala”.

Sydney inventează pe măsură ce vorbește. De fapt, nimeni nu a adus vorba despre cât timp va sta Sydney, dacă sau nu va merge la Needham.

„Familia nu rămâne niciodată după Ziua Muncii”, spune Victoria, atotștiutoare. „Niciodată”.

„Jeff muncește mult, are nevoie de odihnă”, spune Victoria în aparență schimbând subiectul. Sau poate nu. Poate Victoria se gândește la Jeff tot timpul, chiar și atunci când nu pare. „Îl voi lăsa să doarmă până la unsprezece, apoi îl voi trezi. Cred că vom merge la Portsmouth să luăm prânzul”. Victoria privește pieziș la Sydney, nefiind sigură dacă ar fi trebuit să menționeze de o ieșire față de cineva care poate nu a fost invitat”. „Joggingul Anei”, spune Victoria, ceea ce pare a fi o altă frază fără legătură cu ce spusese înainte.

Sydney se gândește la perspectiva ca Anna Edwards să alerge.

* * *

„Profesia ta îți aduce probabil multe satisfacții”, zice Sydney, ținând cana în căușul palmelor. În prezența Victoriei e foarte conștientă că nu și-a făcut duș, nici nu s-a spălat pe dinți, fapt care, în mod curios, nu o deranjase la micul dejun luat alături de Ben și Jeff. Se uită cum Victoria taie pâinea prăjită cu furculița, care se

ciocnește de farfurie. Din brioșă ies boabe calde, iar Sydney regretă că nu a acceptat oferta Victoriei.

„Mă rog”, zice Victoria, „e la fel ca oricare alta. Ai parte de frustrări și succese. Acum am devenit mai bună ca înainte”.

„Cu ce te ocupi, mai exact?”

„Coordonez strângerea de fonduri”.

Da, Sydney aproape că o și vede – Victoria organizând evenimente oficiale la Clubul 406 din Fenway, toate în sprijinul copiilor cu leucemie. Sydney se gândește că ea e, în ciuda frumuseții sale suspecte, în întregime demnă de Jeff. Victoria îl lasă să doarmă, nu e extravagantă, face lucruri caritabile, gătește.

„Nu știu niciodată cine va fi acolo”, comentează Victoria, străpungând o căpșună cu furculița. Sydney se gândește dacă să nu ia afirmația asta ca pe un mic afront.

„Ce e în Portsmouth duminica?” întreabă Sydney.

Victoria clipește, dar își revine imediat. „Un bar extrem de liniștit”, zice ea. „Cred că o să-ți placă”.

Sydney nu vrea decât să doarmă. Nu vrea să interacționeze cu Jeff, Ben sau doamna Edwards, sau chiar Julie. Simte un anumit grad de imixtiune – sau prea multă implicare din partea ei, familia care îi pătrunde sub piele – care o face să nu se simtă în largul ei. Ar vrea să plece, singură.

Doarme până la patru după-amiaza. Rămâne în pat mai mult, ascultând urările de rămas bun din pragul ușii.

Ben, Jeff și Victoria pleacă la Boston. Aude ce li se spune să aducă peste două săptămâni când se vor întoarce, se vorbește despre niște evenimente sociale (probabil că sunt necesare ajustări ale garderobei), promisiuni că se vor întoarce. Sydney aude cum se închide ușa după ei.

Imediat ce casa se golește, domnul și doamna Edwards se retrag, fără un cuvânt, în camere diferite. Wendy și Art vor avea parte de o

primire rece când se vor întoarce de unde s-au dus – Appledore? Portsmouth? – poate nici măcar nu vor fi așteptați cu masa. Epuizarea, cumulată cu sentimentul că s-au achitat de toate obligațiile sociale ar putea face ca să petreacă o seară tensionată alături de gazde. Oare aceste gazde, se întreabă Sydney, au habar despre ceea ce s-a petrecut sau nu cu singura lor fiică în seara de dinainte?

Sydney coboară scările cu precauție, nedorind să întâlnească pe cineva mai evoluat decât Tullus. S-au petrecut _

prea multe în ultimul timp: episodul de beție al lui Julie; căutarea fetei alături de Jeff; necesitatea de a-și găsi locul între Ben și Victoria. Îi e foame și Sydney are nevoie de o felie de brânză, o mână de nuci. Să stea la masă i se pare o formalitate care nu e necesară, o insistență asupra ritualului, când e clar că trebuie să se dispenseze de ritual.

* * *

Lumina de la fereastra bucătăriei este puternică și portocalie și o cheamă afară. Se gândește cum să iasă din bucătăria aliată în fundul casei, la plajă, în față, fără să dea peste vreun membru al familiei Edwards. Alege o mișcare îndrăzneață, mergând cu picioarele goale prin casă, gata să salute din mers dacă ar fi cazul. Dar Sydney are noroc, în seara asta frumoasă nu e nimeni pe hol, în camera de zi sau pe verandă. Își imaginează că Anna Edwards stă lungită pe spate în pat, cu o compresă rece pe frunte. Parcă îl vede pe Mark Edwards stând în genunchi în grădina de trandafiri, scoțând buruienile care au îndrăznit să apară, cât timp a fost ocupat. Și-o imaginează pe Julie ghemuită pe pat, în poziția fetusului, într-o succesiune de moțăieli apoi trezindu-se uimită, încercând să deslușească imaginile, puține dintre ele plăcute, care plutesc în mintea ei.

Reușind o fugă ca la carte, Sydney se îndepărtează cât poate de repede de casă. Lumina de deasupra oceanului, l-a făcut să aibă o

culoare azurie, iar Sydney simte nevoia, ca de multe alte ori, să o imortalizeze. Știe din experiențele trecute că o fotografie nu poate face asta. Poate mai târziu să-i trezească amintiri, dar realitatea momentului – briza pe care o simte pe obraz, sub urechi, pulberea albastră de la orizont – va dura doar câteva secunde, apoi va dispărea.

Sydney pășește grăbită, încercând să se îndepărteze cât mai mult de casa de la capătul plajei. Exercițiul îi face bine, iar mușchii gambelor palpită. Începe să alerge. Nu e o alergătoare înnăscută, preferând o plimbare vioaie, când are posibilitatea să observe, unei alergări, unde atenția îi este îndreptată asupra corpului, dar nevoia de a alerga e surprinzător de copleșitoare.

Ajunge la capătul plajei, la o distanță de trei kilometri și încetinește. Se așază pe nisip cu picioarele încrucișate. Soarele apune mai devreme decât în iulie și deja sunt semne ale întunericului. Dincolo de aceste observații, Sydney e conștientă că gândurile i se îndreaptă spre Jeff. În ciuda istoriei maritale neobișnuite, nu a fost niciodată infidelă vreunui bărbat, nici nu a avut de-a face cu vreun bărbat care să-i fie infidel soției sau prietenei lui. Nu că și-ar face vreo virtute din asta; este, consideră ea, doar o chestiune de circumstanță. Dar să aibă un licăr de dorință pentru un bărbat care e aproape logodit, cu o femeie pe care Sydney o cunoaște, este cu siguranță un motiv destul de bun ca să fugă din casă la celălalt capăt al plajei, de parcă ar fi o clădire în flăcări.

Curburile oaselor. Gamba bronzată. Sydney își amintește că la masă Jeff părea dus cu gândul în altă parte, un loc pe care ea ar fi vrut să-l viziteze. Se gândește la sentimentul de panică ce i-a legat când alergau pe străduțele satului în căutarea lui Julie, care ar fi putut avea necazuri – o soră pe care el o iubea, o fată pe care Sydney o considera atrăgătoare. Și își amintește și legătura fizică, o atingere scurtă dar clară a degetelor, un gest atât de obișnuit încât putea fi considerat ca inexistent. Inexistent, dar incendiar. Sydney se

ridică în picioare, știind că trebuie să se întoarcă la casa din care a fugit – nu are lanternă; are nevoie să bea apă – se întreabă dacă Jeff se gândește în clipa asta la ea. Cu siguranță că nu. Stă pe locul din spate în LandRover, iar Victoria în față, pe scaunul din dreapta. Jeff îi studiază profilul, în timp ce ea vorbește cu Ben.

Traficul e îngrozitor, parcă o aude pe Victoria, *va trebui să mă trezesc la cinci dimineața.*

Când Sydney se întoarce acasă, se îndreaptă glonț spre grădină. Domnul Edwards stă aplecat, curățând trandafirii. E atât de concentrat la munca lui, încât nu îi observă prezența decât atunci când Sydney îl salută.

„Bună”, spune ea.

Speriat, el se ridică prea repede, punându-și o mână la spate. Poartă o cămașă veche de flanel și o pereche de pantaloni largi, pătați la genunchi. „Bună, bună”, zice el.

Trandafirii sunt minunați. Sunt de un roșu cărămiziu, de culoarea lavandei, mov și ivorii. Nu roșul acela comun sau galbenul strident. Deși i-a văzut adesea pe domnul Edwards și pe Julie în grădină, nu a fost niciodată atât de aproape. În mijlocul grădinii se află o băncuță din piatră.

„Ce frumoși sunt aceștia”, zice Sydney, aplecându-se să inhaleze parfumul unor flori de culoare somon pal.

„Mulțumesc. Uneori îmi mai scapă”.

„Am văzut că și Julie mai lucrează aici uneori”.

„Pare să îi placă”.

Sydney e conștientă că domnul Edwards știe că ea a venit să stea de vorbă, nu doar trece pe lângă el în drum spre casă. O așteaptă răbdător, cu foarfecile în mână.

„De fapt”, spune ea, mângâind o altă floare, „sunt un pic îngrijorată din pricina lui Julie”.

„Cum așa?” întreabă el, devenind brusc serios.

„Am putea să stăm puțin de vorbă?"

„Desigur", spune domnul Edwards, făcând un gest spre băncuța de piatră.

Sydney se așază la un capăt, domnul Edwards la celălalt. Mâinile lui sunt murdare, sub unghii are pământ.

„Aș vrea să îți vorbesc cinstit, fără a crea necazuri cuiva".

Domnul Edwards încuviințează încet din cap, privind-o.

„S-ar putea să nu știi, dar Julie a fost plecată aseară. S-a strecurat de la masă înainte ca vreunul dintre noi să o întrebe unde merge. Pe la 10:45 eu și Jeff am plecat să o căutăm. N-am găsit-o, dar a venit singură aproape de miezul nopții". Sidney face o pauză. „Băuse mult. Foarte mult". Mai face o pauză. „Periculos demult, aș spune".

Domnul Edwards închide ochii.

„Nu a vrut – sau nu a putut – să ne spună unde a fost", adaugă Sydney. „I-a fost greață și cred că a vomat cea mai mare parte din alcool. Dar era într-o formă foarte proastă. Jeff, Ben și eu am stat de veghe lângă ea pe rând".

Domnul Edwards oftează adânc.

„Nu vă spun asta ca să-i fac necazuri lui Julie. Chiar nu vreau deloc asta. Dar cred că cineva trebuie să stea de vorbă cu ea ca să ne… să *vă…* spună unde s-a dus".

„Știu că ea…"

„Da, ai dreptate să fii îngrijorată. Toată vara a fost tăcută. Venirea ta aici a fost ca un dar. Mi-a plăcut foarte mult că este cu cineva. Este clar că te adoră".

„Și eu…"

„Dar are foarte puțină experiență de viață. Sincer nu credeam că va trebui să ne îngrijoreze lucrul ăsta acum, dar am fost un prost. Are optsprezece ani. Trebuie doar să te uiți la ea".

Sydney își deschide palmele. „Mă îngrijorează pentru că pare o persoană de care ai putea profita", spune ea tărăgănând cuvintele.

„Am să stau de vorbă cu ea".

Sydney observă că el nu zice: *Am să-i spun Annei să vorbească cu ea.*

„S-ar putea să nu-și amintească nimic”, zice Sydney, „sau mai nimic”.

„E o fată bună”, spune domnul Edwards, un bărbat care deodată încearcă să-și stăpânească emoția.

„A, sigur că este”, spune iute Sydney.

Urmează o tăcere lungă, în timpul căreia niciunul nu se uită la celălalt. Sydney își lasă mâinile în poală, privind trandafirii. Domnul Edwards pare să studieze arbuștii care mărginesc terenul. Să se ridice acum și să plece de lângă acest om ar fi o greșeală. Totuși să stea alături de el e chinuitor.

„Trandafirii sunt cu adevărat frumoși”, zice Sydney după un timp, cu o voce subțire.

„Chiar crezi asta?”

„Da”.

„Cu trandafirii”, începe domnul Edwards, dar apoi pare să fi uitat ce a vrut să spună. „Cu trandafirii…”

* * *

„Știi”, zice Sydney, „mă gândeam să o iau pe Julie mâine la Portsmouth ca să cumpărăm niște materiale de desen”.

Domnul Edwards se uită spre Sydney întrebător.

Ea își drege vocea. „Mi-a venit o idee. Ea e foarte talentată la… cum să spun… compoziție. M-am gândit să-i iau niște creioane colorate, poate niște vopsele. Nu va afecta meditațiile, doar că…”

Dar domnul Edwards dă din mână, sugerând că nu trebuie să își facă griji pentru meditații.

„Cred că are talent în această direcție”, adaugă Sydney. „Din ceea ce am auzit, talentul e moștenit”.

Domnul Edwards dă din cap și zâmbește, dar Sydney vede că ochii lui sunt în altă parte. Încă se gândește la ce va trebui să îi spună fiicei lui. Nu îl invidiază pentru sarcina asta.

„N-avem niciun indiciu despre unde a fost?” întreabă el.

„Nu. A fost la o petrecere. Asta e tot ce am obținut de la ea”.

Domnul Edwards respiră adânc. Pare mult mai în vârstă acum decât în noaptea de dinainte și nu din cauza hainelor de lucru, spinării cocoșate și mâinilor murdare.

„Sunt sigură că o să fie bine”, adaugă Sydney, neputând să-și rețină această platitudine. Dintr-odată ar vrea ca omul acesta să nu își mai facă griji pentru fiica lui.

Sydney se ridică în picioare. Cât timp au stat de vorbă, amurgul s-a prefăcut în seară. Un țânțar o ciupește de gleznă. Se simte briza constantă. În casă se aprinde o lumină. „O să intru în casă”, zice ea.

Domnul Edwards se ridică la rândul lui, făcând un efort conștient să-și îndrepte spinarea. „Mulțumesc. Sydney”, zice el. „Apreciez faptul că ai venit la mine”.

Formalismul lui e supărător.

Sydney pleacă. Când intră în casă și se uită în urmă, vede că domnul Edwards nu s-a mișcat de pe bancă.

Doamna Edwards, în halatul de baie este întinsă pe una dintre cele două canapele albe. Schițează un zâmbet când o vede pe Sydney. Din bucătărie se aud Wendy și Art, care răscolesc prin dulapuri și prin frigider căutând ceva de mâncare. Sydney nu aude ce spun, dar tonul este clar unul de ceartă. Sunt scoși din sărite că nu au fost așteptați cu masa pusă. Doamna Edwards nu pare preocupată absolut deloc de oaspeții ei, în timp ce întoarce paginile romanului pe care îl citește.

„Unde e Julie?” întreabă Sydney.

„A coborât mai devreme și a luat niște pâine prăjită” răspunde ea, fără să ridice privirile. „Are o problemă cu stomacul”.

„Se simte bine?” întreabă Sydney, observând tălpile murdare ale doamnei Edwards.

„Da, o să se facă bine”.

Sydney dă din cap. Și ei îi este foame, dar se hotărăște să urce în

camera ei și să aștepte să se potolească agitația. Când pune piciorul desculț pe prima treaptă, sună telefonul. Doamna Edwards, care stătea culcată, sare ca un arc, deși nimeni nu face nici cea mai mică încercare de a răspunde la telefon înaintea ei.

Un zâmbet îi înflorește pe buze. Ochii ei par să nu vadă decât persoana de la celălalt capăt al firului. Râde, pune o întrebare, nu vrea să încheie discuția repede. Sydney descoperă că e foarte pricepută să lungească o conversație. Sydney se preface că își examinează o bătătură de pe picior. *Ne vedem curând,* aude ea sentimentalismul matern. Doamna Edwards mai așteaptă o secundă, în cazul în care persoana de la celălalt capăt ar mai avea ceva de spus. Apoi închide telefonul și își strânge cordonul halatului. Se uită spre Sydney.

„Era Jeff” zice ea cu o satisfacție nemărginită. „A ajuns cu bine acasă”.

În spatele rândurilor de case din Troy e o vegetație îmbătrânită. Liliac, crini și nuci. Violete, duzi și hortensii. Totul e sălbatic și neîngrijit, nimic nu e tuns sau curățat. În bucătărie, pe pervaz, mama lui Sydney pune în sticle de lapte primii trandafiri ai verii – trandafiri japonezi, cu petale drepte și țepi înșelători.

Tapet roșu ecosez deasupra chiuvetei. Perdele galbene la ferestre. Unde s-a dus ceasul ocru Bakelite? Sydney își aduce aminte de frigiderul maro Norge; ziua în care mama și-a instalat mașina de spălat cu centrifugă. Podeaua din pivniță era tot murdară. O săptămână mai târziu mama ei ducea un coș de rufe la mașina de spălat și a văzut un șobolan mare cât un cățeluș. L-a înghesuit într-un colț și l-a lovit cu sălbăticie până ce a murit, sub privirile ei. Un act de o frenezie și de o violență care a lăsat-o pe Sydney fără cuvinte timp de o oră.

Sydney își amintește pereții jupuiți. Parchetul îngust, nelăcuit, aproape negru de pe hol. Linoleum în bucătărie. Erau două dormitoare, o cameră de zi și o baie, iar la capătul holului bucătăria. În camera lui Sydney se găseau un pat, un birou și un perete plin cu dulapuri. Avea perdele purpurii și o pătură roz. Avea o noptieră de plastic cu sertare în care punea oja, jurnalul, biletele de la prieteni și felicitările recente de aniversare. Urcând treptele de ciment ale verandei în fiecare zi după școală și croindu-și drum spre dormitor, i se părea că trecea înot din trecut și ajungea în siguranță, în prezent.

Când Sydney avea treisprezece ani, s-a întors într-o zi de la școală acasă și a găsit o dezordine neobișnuită. Mama ei stătea la masa din bucătărie, așteptând-o. I-a spus lui Sydney să ia loc.

„Ai tăcut curățenie?” a întrebat-o Sydney, văzând rafturile goale.

„Cam așa ceva”, i-a răspuns mama.

Apoi a anunțat-o pe Sydney că vor pleca și vor locui într-o casă adevărată din Massachusetts. După spusele mamei, totul părea amuzant. Sydney avea să aibă două case în care să locuiască, două

rânduri de prieteni, două camere ale ei. Va face drumul dus-întors Massachusetts-New York.

Ceea ce nu i-a spus mama ei era că se săturase de Norge maro, de pridvorul din ciment și să îl aștepte pe soțul ei ca să îi împlinească promisiunile artistice. Nu i-a spus că întâlnise un alt bărbat. Nu i-a spus că nu îl anunțase încă pe tatăl lui Sydney.

În acea noapte, după ce Sydney s-a mutat împreună cu mama sa în casa din Massachusetts dotată cu mașină de spălat vase, cuptor cu microunde și spălătorie modernă, a sunat telefonul. Sydney a răspuns. Tatăl ei plângea.

***

Așa se gândește acum Sydney la părinții ei: prin Manhattan trece o graniță; topografia este clară, cu excepția a două siluete, una pe partea stângă, cealaltă pe partea dreaptă.

Sydney merge la Portsmouth luni dimineața și se întoarce cu un șevalet, un caiet de schițe, pânze de tablou, creioane colorate, vopsele în ulei, două cărți, una despre cum să desenezi, alta despre cum să pictezi. Domnul Edwards încearcă să-i plătească aceste rechizite, dar Sydney îi explică că e experimentul ei.

Seara, Sydney îl vede pe domnul Edwards intrând în camera lui Julie. Când iese, cu ochii roșii, se scotocește prin buzunare după batistă. Sydney observă că a fost la Julie când doamna Edwards era la o petrecere. Domnul Edwards fusese și el invitat, dar s-a scuzat pretextând o ușoară indispoziție.

Săptămâna trece. O furtună vine din nord-est. Stropi mari de ploaie lovesc ferestrele. Când ieși din mașină, ești împins în față cu o asemenea forță, încât te împiedici și te poticnești. Ploaia durează zile întregi, iar Sydney uită cum arăta plaja însorită. Parcă a plouat dintotdeauna.

Sydney petrece ore în șir în camera lui Julie. Uneori face meditații la matematică, dar, de cele mai multe ori, o privește pe Julie

aranjând obiecte, apoi desenându-le. Sydney e un pic uimită că niciunul dintre părinți nu a observat talentul nativ al fetei. Poate s-au gândit că deoarece părea că îi lipsește o doagă, nu avea rost să experimenteze. Dar oare ce copil nu a desenat? Julie nu a venit acasă cu desene de la școală?

Julie este atrasă de pere. Sydney nu pune acest fapt pe seama coincidenței de a avea un bol plin cu pere pe blatul de granit, când i-a dat lui Julie vopselurile. Și Sydney este intrigată de forma fructului, de fundul bulbos, de felul în care stă în echilibru, de fețele plate ale cojii pe care nu le-a observat până acum.

Julie pune perele în relație una cu cealaltă pe măsuța de toaletă pe care de obicei erau așezate bentițele de păr și bijuteriile. Tratează sarcina de a desena cu aceeași intensitate cu care face un puzzle de o mie de piese.

Din când în când, Sydney se întreabă ce face Jeff. Și-l imaginează într-un birou neaerisit într-o clădire greu de definit, la M.I.T[1]. Încearcă să ghicească ce poartă la serviciu. Cămașă lungă și pantaloni largi? Șort când nu are ore la clasă? Iese în oraș la prânz? Merge pe străzile ploioase din Cambridge spre apartamentul lui, cu un rucsac uzat pe umăr? Și ce face când ajunge acasă? Stă răsturnat în scaun, se uită la Red Sox și bea Rolling Rock? Sună telefonul, iar la celălalt capăt e Victoria? Oare Vicki a făcut planuri pentru diseară?

Spre sfârșitul primei săptămâni, Sydney a descifrat tainele vopselelor. Cât timp Julie a desenat, Sydney a citit cărți de artă. A trebuit să meargă în Portsmouth pentru a cumpăra lucruri care nu a știut că sunt necesare. Terebentină. Ulei de in. Hârtie de calc. Sydney îi explică lui Julie cât poate de bine conceptul vopsitului în ulei – stratul de bază al pânzei, pictarea fundalului, apoi răbdarea cerută până la uscarea vopselei. Sydney recită textul ca un papagal.

---

[1]Massachusetts Institute of Technology

Julie desenează trei pere pe pânză. Sydney descoperă că forma perelor e plină de sexualitate, un fapt la care nu prea s-a gândit. Sydney nu poate spune cu ce parte din anatomie, bărbat sau femeie, seamănă, dar sensul lor nu poate fi confundat.

Se întreabă dacă Julie e atrasă de pere din același motiv. Se mai întreabă dacă Julie e conștientă de lucrul acesta.

Julie e nesigură cu vopselele, iar rezultatele sunt rudimentare. Totuși, răbdarea nu va fi o problemă. Julie are răbdarea unui călugăr care scrie cu înflorituri un manuscris. Sydney o privește cum aplică vopseaua ocru pe un fond verde, apoi pleacă din cameră pentru a lua prânzul, lese din casă pentru o plimbare prin ploaie. Când se întoarce în casă și intră în camera lui Julie, trei ore mai târziu, lata lucrează la același colț al pânzei ca la plecarea lui Sydney.

Julie pare să nu fie conștientă de prezența lui Sydney. Nu mănâncă dacă Sydney nu îi pune un sandviș în față și nu o îmboldește. Julie e pierdută într-un loc în care Sydney n-a fost niciodată. Poate, se gândește Sydney, Juli; s-a descurcat prost la școală pentru că a fost împovărată prea mult dintr-odată. Poate era nevoie să facă o singură activitate săptămâni întregi. Sydney are o revelație, privind-o pe Julie, asta ar trebui să fie politica educațională.

* * *

Doamna Edwards vorbește dezaprobator.

„Toate bune cu pictura, dar cum rămâne cu examenul SAT? Am insistat ca Julie să facă două ore pe zi la matematică”.

Câteva ore mai târziu, Sydney o aude pe doamna Edwards discutând cu soțul ei. Nu se înțeleg cuvintele, dar tonul este clar. Domnul Edwards își asumă vina. El nu poate fi concediat.

Sydney face o notă mentală să nu înceapă niciodată o propoziție cu cuvintele: *Am insistat ca…*

Zilele trec. Săptămânile par să nu se mai sfârșească. Cei din casă

află, citind Boston Globe, că vremea va rămâne catastrofală. O altă furtună va mătura coasta.

„O, pentru numele lui Dumnezeu”, spune doamna Edwards.

Într-o seară, mama, tatăl și fiica sunt invitați la o cină cu prietenii. Sydney este invitată, la rândul ei, dar se eschivează, pretextând o durere de stomac. Domnul Edwards o privește chiorâș.

„Ei bine, dacă îți este foame”, spune doamna Edwards, „sunt creveți în frigider”.

„A, nici să *n-aud* de mâncare”, spune Sydney, ducând o mână la burtă.

Când aceștia pleacă, Sydney începe un tur al casei. Intră în camere în care nu a fost invitată. I se pare o activitate necesară dacă vrea să înțeleagă familia în care locuiește. Sau poate o face doar din curiozitate.

La etajul al doilea este un hol lung cu multe dormitoare. Sydney intră mai întâi în dormitorul băieților. Există trei paturi, două într-o parte, un altul de cealaltă parte. Cuverturile sunt dintr-o stofă ecosez dintr-o perioadă în care Sydney nici nu se născuse. Pe jos stau aruncate o coală de ambalaj și o rolă de bandă adezivă. Pe stâlpii paturilor sunt atârnate șepci de baseball, majoritatea de la Red Sox, una a unei școli private din Boston. Sydney își imaginează că Jeff, Victoria și Ben au dormit în aceste paturi identice, precum niște copii. Se întreabă în ce pat a dormit Jeff.

Camerele de oaspeți sunt adormite, așteptând să se umple. Mostre de vase de croazieră brodate atârnă pe pereți. Cineva a încercat să modernizeze camera cu lenjerie albă și cuverturi matlasate, dar din loc în loc mai apar elemente din vieți anterioare. O comodă din arțar cu oglindă. Un abajur brodat. Un șal croșetat verde cu roșu aruncat pe un scaun tapițat cu piele.

Sydney știe camera lui Julie aproape la fel de bine ca și pe a sa, dar nu a fost niciodată în dormitorul domnului și doamnei Edwards, de la capătul holului. Respectul pentru domnul Edwards

o face pe Sydney să ezite în fața ușii întredeschise. Hotărâtă, intră.

Sydney e surprinsă de patul matrimonial: este de mărime mijlocie. Cei din familia Edwards sunt oameni voinici. Ar fi imposibil, crede Sydney, să nu se atingă într-un pat atât de mic.

Aflată pe colț, camera are multe ferestre. Sub o fereastră se află un birou plin de lucruri care denotă, crede Sydney, o preocupare masculină: facturi răvășite, o cană ceramică cu diferite stilouri: o ruletă; un radio maro masiv care ar putea fi mai bătrân decât Sydney. Se apropie de birou și studiază fotografia. Este a unei femei suple, cu părul lung și blond, într-un costum de baie alb. Un bărbat slab cu părul ondulat o îmbrățișează din spate și o sărută pe umăr zâmbind. Femeia este deosebit de frumoasă și bronzată, cu ochii îndreptați spre bărbatul care o sărută pe umăr. Dacă Sydney se întreba de ce domnul Edwards s-a căsătorit cu doamna Edwards, acum a găsit răspunsul în schimbul de priviri dintre bărbatul și femeia din fotografie.

La perete se află un alt birou care nu îi poate aparține decât doamnei Edwards. Pe el se află o trusă de machiaj: creme de față, fond de ten scump, tuburi lungi de ruj lucios. Sydney recunoaște mărcile. Agrafe și elastice de păr sunt risipite pe suprafața de mahon. Alături e o sticlă de Poland Spring.

Sydney observă și alte obiecte din cameră – un aparat de fitness de care domnul Edwards și-a atârnat o cămașă, un coș din plastic cu rufe neîmpăturite, o fotografie cu trei copii pe fundalul oceanului – dar patul matrimonial îi atrage din atenția iar și iar. E un pat dublu obișnuit, deși în dormitor ar fi încăput unul mare. Faptul că cei doi Edwards au ales să doarmă într-un pat atât de mic, o nedumerește pe Sydney, dând peste cap părerile ei preconcepute.

Jeff sosește într-o vineri după-amiază în weekend-ul în care frații ar trebui să își înceapă vacanța, speriind-o pe mama lui, care scoate un țipăt. Sydney, care citea în camera de zi, se ridică să vadă ce s-a

întâmplat. La capătul holului întunecat îl privește pe Jeff, descotorosindu-se de vremea rea. Lasă jos geanta de voiaj și agață fâșul într-un cârlig după ușă. Are părul răvășit de vânt și briza mării, de parcă ar fi venit pe jos de la stația de autobuz. Nu pare că ar fi zărit-o pe Sydney, intră în bucătărie.

Sydney se ițește ca să poată vedea prin ușa deschisă a bucătăriei tabloul de familie cu mama, tatăl și fiul. Doamna Edwards își duce o mână la gură, apoi se întoarce spre chiuvetă. Domnul Edwards, cu mâinile în buzunar, dă încet din cap. Sydney se întreabă ce vești au primit. A murit un prieten? Jeff a fost concediat? A fost prins plagiind?

După un timp, Jeff iese din bucătărie. Are pe umăr geanta de voiaj și când iese, o vede pe Sydney pe hol. Fără să o salute, se îndreaptă spre ea. Are gulerul ud și este nebărbierit. Faptul că nu spune niciun cuvânt o nedumerește.

„Bună”, spune ea în sfârșit.

„Bună”.

Sydney caută o întrebare. Folosește un nume care știe că îi este drag lui Jeff.

„Unde e Videi?” întreabă ea.

El face o pauză, de parcă ar încerca să înțeleagă. Ea e conștientă de ochii lui, dar nu se poate uita în ei.

„Nu știu”, răspunde Jeff.

Sydney stă pe scaunul de tek de pe verandă. Ploaia cade în valuri dincolo de streașină casei. Oceanul este cenușiu și brăzdat de ploaie. Pe plajă, nu departe de casă, un bărbat pescuiește. Asta e vreme de pescuit? se întreabă Sydney. Ce ar merita chinul de a sta într-o asemenea ploaie? Bibanul? Stavridul?

Sydney se îmbrățișează, încercând să își țină de cald. Ar fi bună o jachetă.

Acum câteva minute, doamna Edwards a venit la rama ușii cu plasă de țânțari, a privit afară apoi a dispărut. Julie e sus și pictează

pere. Oare Ben știe ceva? Precis, fiindcă frații trebuiau să vină cu Vicki. Sydney e aproape sigură că acesta era planul.

Sydney aude ușa deschizându-se, apoi trântindu-se de cadrul din lemn. Trăgând fermoarul la jacheta de vânt, Jeff se așază pe un scaun în apropierea lui Sydney.

Și-a făcut duș și s-a bărbierit.

„Și ce mai faci?” întreabă el.

„Bine”, răspunde Sydney.

Jeff privește într-o parte, apoi din nou la ea. „M-ai întrebat despre Vicki”, spune el.

Ea așteaptă.

„Ca să folosesc o frază tip, am luat o pauză”.

Sydney își strânge jacheta mai mult în jurul ei. „Cât de lungă?”

„Lungă”.

E palid în lumina cenușie.

„A fost reciproc?” întreabă Sydney.

„Nu tocmai”, răspunde Jeff.

Stând pe scaun se apleacă în față, își pune coatele pe genunchi și privește chipul lui Sydney, așa cum te-ai uita la o bijuterie scumpă, mai îndeaproape. „Nu se poate să *nu știi* despre ce e vorba”, spune el încet.

Sydney nu poate rosti ceea ce este evident. Să aibă un gând, o dorință, care să devină realitate pare un uluitor act de fizică. Ca fulgerul pe apă. Sau ca zborul.

Jeff își trece degetele de la genunchii ei până la tivul șortului, prima lui atingere voită. I se zburlește părul de pe picioare, iar asta spune totul, în cazul în care nu auzise.

Nu și-a imaginat că lucrurile vor merge atât de repede. Nici că Jeff va fi atât de direct. Instinctiv își trage piciorul.

„Poate că ești încă în doliu”, spune Jeff.

„Am trecut peste asta”.

„Atunci.. Ce e?” o întreabă el.

„Când ai știut?”

El reflectează un timp. „În ziua aceea, pe verandă”, îi răspunde, dar imediat revine asupra afirmației. „Nu, când tăceai surfing și ai ieșit din apă. Erai amuzantă. Păreai extrem de naturală”.

E posibil așa ceva? se întreabă Sydney. Să vezi o persoană și să știi? Să râcâi printre toate straturile de apărare și să știi?

„Mi-e greu să cred asta”, spune ea. Încearcă să zâmbească, pentru a îndulci afirmația.

„Privind retrospectiv, mi-am dat seama. Nu pot spune că am știut din clipa aceea”.

„Urmai să te logodești”, spune Sydney.

Jeff se sprijină de spătarul scaunului. „Am știut atunci când nu i-am spus despre Julie. Părea normal să n-o fac.

Ca și cum în orele alea, în care tu și cu mine o căutam pe Julie prin sat, am trecut dintr-o viață într-alta. Dacă înainte avusesem unele îndoieli, atunci nu mai aveam”.

„I-ai spus când v-ați întors la Boston?” se interesează Sydney.

„Cam așa ceva”.

„A fost supărată? Tristă?”

Jeff aruncă o privire spre balustradă. „Iritată, aș spune. Enervată că eu am făcut-o primul. Mi-a spus multe lucruri când ne-am certat. Că a avut și ea îndoieli. Oferte de care n-am știut. Dar, desigur ar fi rămas fidelă. A subliniat lucrul ăsta”.

„Nu i-ai spus despre…?”

„Tine? Nu. Nu m-ar fi crezut”.

Un gând nu-i dă pace. Vicki nu l-ar fi crezut pe Jeff pentru că Sydney nu e atât de frumoasă ca Vicki? Sau vrea să spună că nimeni n-ar crede că există atât de mult, pe baza a atât de puțin? De fapt și lui Sydney îi vine greu să creadă.

„N-am vrut să te bag în asta”, explică el. „N-am vrut să-ți rostesc numele, deși de atunci l-am repetat mereu. Uneori chiar cu voce tare”. El chicotește, amintindu-și.

Sydney încearcă să își imagineze asta. Jeff într-un apartament pe care ea trebuie să-l născocească, rostindu-i numele în timp ce prăjește ouă. Jeff blocat în trafic în Central Square spunându-i numele.

Simte că el i-a luat-o mult înainte.

El îi netezește părul de pe frunte. „Ben va fi furios”, spune. Se apleacă să o sărute.

Sărutul o ia pe Sydney prin surprindere, iar el nu prinde decât colțul buzelor. Când el se retrage, ea e copleșită și nu poate să îl privească.

* * *

Brusc cerul se luminează. Sydney nici măcar n-a observat că ploaia s-a oprit. Veranda nu mai pare atât de intimă, poate fi invadată în orice moment.

„Ce mai face Julie?” întreabă Jeff, lăsându-se pe spate în scaun.

. Dulie”.

Lui Sydney îi stă inima în loc, încă tremurând de surpriza sărutului.

. Dulie e bine”.

„Chiar?”

Sydney e neatentă. Nu i-a spus Jeff că a rupt relația cu Victoria ca să poată fi cu ea? „Pictează”, răspunde ea.

„Pictează tablouri?”

„Mda”.

„Cum așa'?” Jeff e foarte calm. N-ar fi trebuit să tremure un pic și el?

„Am înlocuit matematica cu arta”. Respirând adânc, Sydney se face comodă în scaun. Își încrucișează mâinile. „Are o capacitate formidabilă de a se concentra la o singură sarcină”.

„Probabil a moștenit-o de la tata”, dă Jeff aprobator din cap, ca pentru sine.

„Eu nu știu nimic despre artă”, spune Sydney. „Am fost angajată

ca să o ajut cu engleza și matematica".

„Nu contează", spune Jeff.

„I-am spus tatălui tău".

Acum lui Jeff îi stă inima în loc… Despre acea noapte de sâmbătă?"

„Am simțit că trebuia să știe. I-am spus doar lui. Mama ta nu era acolo. Părea trist".

Jeff fluieră. „Pariez că era trist".

„Cred că a stat de vorbă cu Julie. L-am văzut ieșind din camera ei în seara următoare. Era supărat".

, Julie n-a spus nimic?"

„Mie, nu".

Jeff se uită în depărtare, parcă încercând să-și imagineze scena cu Julie și tatăl lui.

„E ziua cuiva?" întreabă Sydney.

„A tatălui meu".

Sydney lasă mâinile să-i cadă în poală. „Când?"

„Mâine, dar îl sărbătorim în seara asta".

„Aș fi vrut să-mi fi spus și mie cineva".

Jeff clatină din cap. „Nu se așteaptă la un cadou de la tine".

„Dar aș vrea. Îl admir foarte mult".

Jeff zâmbește. „Știu".

El își pune palmele pe genunchi. „Cred că o să scot caiacele. Vrei să vii?"

Sydney încearcă să-i răspundă, dar nu reușește.

„Te-am întristat", spune el.

„Sunt…"

El așteaptă. „Ești…?"

Ea îl privește pe Jeff, un om pe care nu îl cunoaște aproape deloc. El se apleacă și o sărută, iar de data asta ținta e perfectă. Sydney simte că e tot mai ușoară, atât de ușoară încât ar putea zbura.

Sydney rămâne în scaunul de pe verandă, privind marea. Jeff, în

vesta de salvare, apoi în caiac îi apare în raza vizuală. Nu îl urmărește cu privirea. Crede că va fi timp, o grămadă de timp.

Se gândește la atingerea de pe coapsă. Primul sărut. Apoi cel de-al doilea. O mică senzație – o fluturare în stomac, familiară, nu de tot uitată, o face să zâmbească.

Norii care se adună pe cer nu sunt o promisiune de vreme bună în weekend. Meteorologii și-au spus cuvântul. Va ploua până luni.

Sydney se întreabă dacă Julie a aflat despre Victoria. Sydney se îndoiește că fata se va întrista. Domnul Edwards, presupune Sydney, s-a retras în grădină nu fiindcă l-ar fi afectat vestea dată de Jeff, ci pentru că soția lui a fost afectată. Dacă domnul Edwards ar rămâne în casă ar trebui să îi suporte dezamăgirea.

O rază de lumină cade pieziș pe apă. Sydney vede particule și fire de praf din atmosferă. Pentru o clipă, marea capătă o culoare vie. Un pescăruș planând amețit capătă o culoare de coral. Sydney se ridică în scaun – oricine ar face asta – minunându-se de acest joc al luminii. Ar vrea să dureze – dar știe că nu se poate. Ar fi vrut să-l vadă pe Jeff în banda de lumină. Nu va fi posibil. Jeff e plecat demult, deja după stânci.

Ploaia bate în ferestrele de la etaj. Sydney își scrie numele pe o felicitare și o introduce într-o pungă mică de hârtie pe care a folosit-o ca să împacheteze cadoul pentru domnul Edwards: câteva pachețele de bomboane gumate roșii, în formă de homar, atât de dulci încât ți se strepezesc dinții, dar care știe că sunt preferatele lui. E un dar mic, dar totuși e ceva.

Își trece degetul mare peste linia precisă pe care a descris-o Jeff cu degetul.

Va face un duș, apoi își va face manichiura. Va purta o fustă lungă de voal și o bluză de mătase neagră, pe care o păstra pentru o ocazie specială – haine potrivite pentru o petrecere.

Dar Jeff va ști de ce s-a dichisit. Ben va ști și el. Doamna Edwards

își va da seama.

Pașii de pe verandă se simt în toată casa. Metal pe metal, ca atunci când pui o tigaie pe aragaz. Sydney nu-și dă seama dacă pașii sunt nervoși sau nu. Doamna Edwards gătește astă-seară scoici, preferatele soțului ei. Mâine urma să mai fie o petrecere, nu pentru capul familiei, ci în onoarea fiului și a prietenei lui. Ce se va alege acum de acea petrecere?

În timp ce coboară scările, Sydney aude voci la ușa principală, voci străine de care se bucură. Oamenii aceștia vor acționa ca un tampon. Se aude salutul de întâmpinare al lui Ben (când a ajuns?). Apoi gazda spune un sincer *Vai, nu trebuia.* Din bucătărie huruitul agresiv al mixerului. Doamna Edwards face o prăjitură din lichior Kalhua și fulgi de ciocolată semi dulci.

Sydney scapă de punga de hârtie maro, așezând-o alături de ea, pe un scaun. Își îndreaptă spatele. Jeff deschide ușa și trece prin camera de zi în drum spre etaj, la duș. A întârziat, se mișcă repede. Arată ca un om care tocmai a avut o întâlnire furtunoasă cu vremea – are obrajii roșii, părul răvășit, picioarele goale și pline de nisip. Când o vede pe Sydney se oprește și spune, cu o voce normală, de parcă și-ar complimenta un prieten oarecare venit la petrecere: „Arăți bine”. O ocolește pe Sydney, urcând două trepte deodată.

Fără reguli, înțelege Sydney. Fără reguli, dar posibil multe surprize.

Gura doamnei Edwards e o linie dreaptă care de-abia se mișcă. Încă mai poartă șorțul, un element cheie surprinzător pentru starea ei emoțională. Oaspeții, prieteni vechi simt că ceva nu e în regulă, dar par a fi deranjați doar de frig. Poate că, în cercul de prieteni al celor doi Edwards, soțiile nu prea vorbesc la petreceri.

Din cauza vremii, băuturile nu pot fi servite pe verandă, așa că oaspeții și familia Edwards se așază pe canapelele albe. Pe canapea poți sta în două feluri – rezemat sau aplecat în față. Astăzi toată

lumea e aplecată în față, chiar și Ben care, de obicei, face mare caz din a-și găsi confortul. Sydney stă pe marginea unui scaun de lemn, neavând dreptul, în această seară, la niciun fel de confort. Np își aduce aminte numele invitaților. Julie stă pe un taburet, cu genunchii ridicați, bând Cola Diet. În momentele stânjenitoare zâmbește, apoi se uită sfios la Sydney.

Un artist încântat, se gândește Sydney. Un soi de extaz.

Când Jeff coboară, poartă un tricou bleumarin și șort kaki. Își face un gin tonic și stă alături de mama lui, pentru a o liniști. Ben trage cu coada ochiului la Sydney, peste buza paharului, părând să observe că Sydney îl ocolește pe Jeff în mod deliberat. Dar cine poate spune ce observă Ben sau ce nu? Privirea lui ar putea fi pur și simplu una admirativă, deoarece Sydney s-a îmbrăcat cu mai multă grijă în seara asta. Fusta. Bluza. Părul legat în coadă.

Julie strigă. „Deschide cadourile!"

„Vai, nu trebuia", repetă domnul Edwards.

Sydney se bucură de această distracție și gustă în sfârșit seara. Soarbe pe îndelete din băutură, speriată să descopere gustul de gin. Cine i-a dat băutura asta? Nu-și amintește. Oare a luat paharul altcuiva?

Domnul Edwards, emoționat sau nerăbdător, rupe din greșeală supracoperta unei cărți imense despre pictorii mării, în timp ce desface ambalajul. Exclamă supărat și se scuză excesiv. Cartea e un cadou de la soția lui, care acum privește în tavan. Domnul Edwards apropie părțile rupte ale coperții și spune că poate să o lipească pe spate cu bandă adezivă. Ba nu, poate face chiar mai bine de atât, poate să-i pună o „grefă", așa că nimeni nu o va observa. Adaugă că aceasta e o carte *pe care pusese ochii de ceva timp* și o sărută fugar pe obraz pe soția lui, care zâmbește de dragul asistenței.

Julie, deloc surprinzător, îi dăruiește tatălui său un desen cu pere. Acesta fie îl admiră cu adevărat, fie se preface foarte convingător. „Îl voi înrăma", spune el. Julie se ridică și îl îmbrățișează. Ține atât de

strâns, încât pentru o clipă domnul Edwards închide ochii, mișcat.

* * *

Ben și Jeff i-au făcut un cadou comun tatălui lor, un sistem de navigație modern pentru șalupă. Ben se oferă să umple paharele goale. Doamna Edwards observă șorțul și îl desprinde din talie. Întinde gâtul pentru a se uita la ceas. Julie se apleacă de pe taburetul unde stă pentru a înmuia un crevete în sos. Configurația camerei este stabilită astfel încât aperitivele să fie aproape doar de canapele. Lui Sydney, care nu a fost pusă la socoteală, îi este poftă, dar nu pune prea mare bază pe picioare.

„V-am adus și eu ceva", spune ea, înmânându-i punguța maronie domnului Edwards.

Doamna Edwards se încruntă, fie din cauza ambalajului, fie a premisei că Sydney oferă un cadou. Domnul Edwards ridică homarii gumați.

„A, îmi cunoaște slăbiciunile", spune el, zâmbind cu subînțeles.

La masă, Ben anunță că a tăcut o vânzare importantă: șase apartamente pentru o mare companie de asigurări care le va folosi pentru vizitele directorilor executivi. Ben vorbește despre norocul lui în același mod în care, de exemplu, ar anunța că a tăcut echipa de fotbal a universității. Sydney se întreabă dacă Jeff a făcut anunțuri similare. Un zece la algebră? Președinte ales al Debate Club?

La familia Edwards, începe Sydney să înțeleagă, comentariile se fac în jurul mesei de seară. Acolo se laudă triumfurile, se discută despre politică, se spun minciuni și doar ocazional adevăruri.

Sydney aruncă o privire spre Jeff care, observând probabil mișcarea rapidă a capului ei, o privește. Îi zâmbește, făcând-o pe Sydney să intre în panică. Dacă a văzut cineva zâmbetul lui? Doamna Edwards? Ben?

„Speram că Victoria Beacon va fi alături de noi la masă", spune

doamna Edwards.

Furculița lui Jeff se oprește în drum spre gura lui. Așteaptă mai mult. Și Sydney așteaptă mai mult.

Ben, amabil ca de obicei, explică oaspeților că Jeff și Vicki erau împreună, dar acum nu mai sunt. E ceva în tonul lui – nu tocmai un sarcasm – care momentan îi captează interesul lui Sydney.

„O știm pe Vicki”, spune una dintre invitate, iar Sydney își amintește că Victoria a venit în comunitatea de pe plajă de ani de zile. „Ce fată dulce”, adaugă femeia.

Ben dă din cap zâmbind. Sydney se întreabă dacă nu cumva se gândește să îi dea lui Vicki un telefon.

O dată ce chestiunea cu Victoria Beacon a fost lămurită, doamna Edwards încearcă să înveselească atmosfera, își tachinează soțul în legătură cu vârsta lui, apoi îi spune că i-a pregătit desertul preferat. Domnul Edwards se înroșește, plăcut surprins.

Sydney se gândește să folosească momentele rare de bucurie ale doamnei Edwards și ar sugera ca într-o zi să meargă împreună cu ea la mult-trâmbițata Emporia. Dar doamna Edwards nu poate fi păcălită. Va vedea în gestul ei exact semnificația lui.

Când doamna Edwards apare cu tortul, domnul Edwards închide ochii, un copil care își pune o dorință. Toată lumea bate din palme când el suflă în lumânări stingându-le. Fumul celor șaizeci și opt de lumânări plutește deasupra mesei. Sydney se întreabă ce dorință și-a pus domnul Edwards. Sănătate pentru întreaga familie? O slujbă bună pentru Julie? Un an relaxat de căsnicie?

Desertul e neașteptat de delicios, cu textura moale, crema gustoasă de ciocolată amăruie. Sydney o complimentează pe doamna Edwards și își devorează porția. Când li se oferă o a doua felie, Sydney întinde farfuria. Jeff, de partea cealaltă a mesei zâmbește.

„O fată cu apetit”, spune el admirativ.

După ce Sydney a spălat vasele împreună cu domnul Edwards și

Ben (care niciodată nu s-a oferit să spele vasele), își ia pelerina bleumarin din cui. Ia și o lanternă cu ea.

Merge cu pași iuți pe plajă, fusta udă lipindu-i-se de picioare. Gluga pelerinei, prea mare pentru ea, îi ține fața la adăpost de ploaie. Vede cum casele s-au îndepărtat de țărm, așa cum fac în fiecare noapte.

Apă într-o parte, digul în cealaltă. Își amintește că nu se poate pierde.

La orizont se vede o lumină. O barjă? Un vas de navigație? Oare s-a auzit un tunet? Lui Sydney i-a fost mereu frică de fulgere, fără alt motiv, decât că îi era mamei ei frică. (în timpul furtunii stăteau chiar în centrul holului, femeia insistând ca Sydney să stea cu ea. *E cel mai sigur loc din casă,* spunea mama ei, fumând două-trei țigări înainte de a o lăsa pe Sydney să plece. Tatăl ei stătea în pridvor, urmărind desfășurarea de forțe.)

Jeff apare lângă ea fără să scoată un sunet. Când ea se întoarce, oftând, el își bagă mâinile în gluga ei. Părul lui e ud și răvășit. A alergat.

„S-ar putea să fie o greșeală”, spune ea.

El o sărută, cu buzele ude de la ploaie.

Ea îi îngaimă numele.

El găsește încheietoarea fermoarului sub bărbie și îl coboară. Are mâinile reci, iar Sydney tremură.

Jeff e hotărât. Senzații pe care Sydney nu le-a mai trăit de peste doi ani o surprind și o uluiesc. Amintirea și dorința se declanșează, concurând una cu cealaltă, încât pare că durerea pierderii lui Daniel atinge un crescendo, chiar și atunci când corpul ei îi răspunde lui Jeff. Apoi Jeff e înăuntrul ei, iar sentimentele sexuale domină trecutul. E chiar o ușurare: Sydney e conștientă că îl lasă pe Daniel în urmă; Jeff devine ceea ce este în prezent. Devine totul.

Trec minute. Ore. Găsesc adăpost într-un chioșc părăsit și se întind pe jos, în mijloc, pentru a evita stropii de ploaie. Din când în

când Sydney e conștientă de marea aflată dincolo de ei.

„Cât e ceasul?” întreabă ea.

Jeff își consultă ceasul, dar nu distinge cadranul. Sydney găsește lanterna și o aprinde.

„Patru și patruzeci și cinci de minute”, spune el.

„Nimeni nu mai e treaz la ora asta, pot să îți fac niște ouă”.

Sydney se imaginează cu Jeff în bucătărie. Jeff stă la masă, iar ea cu o tigaie și o spatulă. Va fi doar o luminiță mică și niște umbre. Pe vreme bună, dacă se va mai face vreodată, vor ieși pe verandă. Vor face plimbări și vor privi răsăritul soarelui. După-amiaza, când toți sunt la treburile lor, vor trage un pui de somn în patul ei.

O baie fierbinte, se gândește ea, ar fi ceva divin.

Ca să le țină cald, au lăsat cam toate hainele pe ei. Bluza ei neagră de mătase este ridicată peste sâni. Cu mâna liberă, Jeff o așază.

„Probabil că a fost groaznic să îți pierzi soțul”, spune el cu voce blândă.

„A fost”.

El îi dă la o parte părul de pe față. „Îmi pare rău”, spune el.

„Acum e mai bine”.

„Timpul?”

„Da”, răspunde Sydney, sărutându-l.

„Cum era el?” întreabă Jeff.

Ea e luată prin surprindere de întrebare. „Era deștept și amuzant”, răspunde. „Și avea multă răbdare. Cred că ar fi fost un profesor bun acolo, la spital”.

Jeff se uită pieziș. „Arăta bine?” întreabă după o clipă.

„Da”, răspunde Sydney cu sinceritate.

Jeff pare să îi cântărească răspunsul. „Ai o poză?”

„Da. În camera mea. Vrei să o vezi?”

Jeff stă pe gânduri. „Nu știu”, spune el. „Mai bine nu”.

Își trece degetele peste brațul lui Sydney.

„Mama ta nu mă place”, spune ea.

„Știu”.

„Va crede că eu sunt responsabilă pentru tine și Victoria”.

„Ești”. Jeff o ia de mijloc și o sărută.

„Nu i-a plăcut niciodată că sunt pe jumătate evreică. Acum că am o relație cu fiul ei, mă va urî și mai mult”.

Jeff tace.

„Nu te deranjează?” întreabă Sydney.

El o sărută pe umăr, iar ea se gândește la fotografia din camera domnului și doamnei Edwards.

„Mă deranjează, dar mai mult în teorie decât în realitate. Mi-ar plăcea să cred că mama nu e așa, dar nu prea pot să împiedic lucrul ăsta. Acum câțiva ani ne-am certat în fel și chip. După un timp mi-am dat seama că nu se va schimba”.

„Cred că ar trebui să părăsesc casa”.

„Dacă pleci, te urmez. Și unde vom sta, mă rog? în apartamentul meu sordid din Cambridge?” O înlănțuie cu mâna și o trage spre el.

„O să-mi placă apartamentul tău sordid din Cambridge”.

„Nu fi prea sigură de asta”.

Apoi Jeff o ajută să se ridice în picioare. Departe de căldura pielii lui, frigul o pătrunde. El îi închide fermoarul până la bărbie. O ia de mână și o conduce pe nisip. Cu picioarele goale, ținându-și pantofii în mână, se îndreaptă spre casă.

Pe măsură ce se apropie, Sydney e surprinsă să vadă o lumină aprinsă. Când urcă treptele verandei, îngheață, gura i se încleștează. Ar vrea să-i spună ceva lui Jeff, ceva care să-i transmită importanța a ceea ce au făcut pe plajă, dar gândurile îi sunt la fel de înghețate ca și gura.

O dată ajunși la ușa principală, Jeff ezită. Lumina vine de la bucătărie. În spatele lui Jeff, prin coridor, Sydney îl vede pe Ben stând la masă. A trecut de la gin la bourbon, și o sticlă de Maker’s Mark stă golită pe jumătate alături de el.

Jeff și Sydney intră în bucătărie, iar lumina îi face să clipească din

ochi. Parcă ar fi fost prinși asupra faptului și sunt chemați la ordine. Interogația e iminentă. Ben tace, privindu-i pe amândoi. Sydney vede că e foarte beat. Se vede pe fața lui, în trăsăturile buhăite.

„Julie a dispărut”, spune el.

Julie a lăsat un bilet cu un scris rotund, drept, de mână. Ben, fierbând de frustrare, cu trăsăturile lui frumoase deformate împinge foaia ruptă dintr-un bloc notes peste masă, către Jeff, care trebuie să-și șteargă apa sărată din sprâncene și ochi ca să îl citească.

Iertați-mă dar sunt bine. ~~Am plecat~~ Plec într-o mică excursie cu cineva ~~pe care nu~~. E doar o ~~mică excursie~~ vacanță pentru câteva zile. Vă sun curând. Nu vă faceți griji și ~~e în regulă~~ SUNT BINE. (Îți mulțumesc Sidney).

„A plecat? De tot?"

Jeff, puțin spus palid, pare stors de vlagă, în timp ce mai devreme deborda de energie.

„Așa se pare".

„Unde e tata? Unde e mama?"

„La poliție".

„Fără bilet?"

„Poliția a fost deja aici".

Sydney observă două căni cu lingurițe, o cutie de lapte și zaharnița. Nimeni din familia Edwards nu bea cafeaua cu lapte sau zahăr.

„Au venit, au plecat", spune Ben, făcând un gest cu degetele., Julie are optsprezece ani, aparent a plecat de bunăvoie. Sincer, nu cred că erau interesați. Au spus să așteptăm până dimineață când probabil că ne va da un telefon".

„Tata le-a spus că Julie e?"

„Mai aparte? Da, Jeff le-a spus că Julie e mai înceată la minte".

Furia lui Ben se prezintă sub formă de sarcasm, consideră Sydney, așa că e dificil de aliat ce le-au spus de fapt polițiștilor domnul și doamna Edwards.

Jeff aruncă geaca undeva, în aer. Aterizează sub chiuvetă, unde Tullus, curios, o miroase.

„Și voi pe unde ați fost?” întreabă Ben așa, într-o doară.

„E o treabă serioasă”, spune Jeff.

„Mă gândeam eu”, spune Ben răstălmăcind în mod voit cuvintele fratelui său.

Sydney se așază la masă și trage biletul spre ea. În timp ce citește, îi trece un gând răzleț prin minte. Își apleacă ochii din nou spre bilet încercând să recupereze gândul, imaginea. Închide ochii și încearcă să se gândească. „Unde a lăsat biletul?” întreabă ea.

„Pe pernă”, răspunde Ben. „Nimeni nu l-a observat până nu ne-am dus să o căutăm”.

Jeff se ia cu mâinile de păr, cu gesturi de om nebun.

„Ar trebui să…”

„Să ce, Jeff?” întreabă Ben. „Să o căutăm cu mașina prin împrejurimi? în ce direcție să mergem? Nord? Sud? La Portsmouth? La Boston?”

Jeff coboară mâinile. „Cred că tata e foarte supărat”.

„Crezi?”

Ben se leagănă pe picioarele din spate ale scaunului din lemn. Ține băutura în ambele mâini și pare să studieze tensiunea suprafeței uleioase. „Jeff, să știi că ești bun”.

Jeff apucă un prosop de șters vasele și își usucă fața și capul.

„I-ai spus lui Vicki, când, marți seară? Da, marți, pentru că ea m-a sunat la serviciu miercuri dimineață. Să vedem… e vineri noaptea, *a fost* vineri noaptea și tu ai… ăă… *făcut-o* ca să spunem așa, cu Sydney a noastră”.

(Ben se înfurie).

„Tacă-ți fleanca, Ben”.

„Merge repede”, spune Ben, întorcându-se spre Sydney. „Așa a fost mereu. Ești impresionată? Ar trebui să fii”.

„Julie a dispărut”, le amintește ea fraților. Undeva departe, crede Sydney, Julie merge într-o mașină, sau Julie mănâncă un hamburger, sau Julie râde.

„Mda. Așa. Am pus-o”, spune Ben, trântind picioarele scaunului pe podea. Sydney tresare, atât din cauza zgomotului, cât și a cuvintelor.

Jeff aruncă prosopul pe hiatul din granit. „Ești beat, Ben. Du-te să te culci”.

„Da, am pus-o cu toții. Toată familia”.

Sydney simte că fusta e udă și plină de nisip pe picioarele goale. Își dă pelerina jos. Când ridică privirile, Ben se uită la nasturii bluzei ei. Oare s-a încheiat greșit pe întuneric?

„Mă *bucur* că Julie a plecat”, spune el, țintuindu-l cu privirea pe Jeff. „Ce viață avea ea aici? Era prizonieră. A, *picta.* Mare rahat. A, lucra în *grădina de trandafiri.* Era prizonieră în propria casă. Nu avea să fie niciodată liberă”.

(Cred că bărbatul o va găsi pe ea.

Nu prea curând, sper.

Nu, nu prea curând.)

„Haideți să ne concentrăm”, zice Sydney.

„Acum vrea să dea o mână de ajutor”, comentează Ben către Jeff.

„E inoportun”, spune Jeff cu politețea unui academician.

„Inoportun? *Inoportun*?” Ben trântește paharul de masa din bucătărie. „Atunci să facem să fie oportun!” Se hurducă în scaun. „Julie își ia zborul și pe unde e Sydney, noua și cea mai bună prietenă a ei? Și-o trage cu fratele meu pe nisip, acolo e”.

Cu o mișcare rapidă, Jeff răstoarnă masa de bucătărie în brațele lui Ben. Ben se dă înapoi, iar masa ajunge jos. Sticla de Maker’s Mark se sparge la picioarele lui Sydney. Sydney vede biletul lui Julie care a aterizat în balta de burbon. Se apleacă și îl ridică.

Domnul Edwards deschide ușa brusc, de parcă ar fi fost speriat de gălăgie. O ține deschisă pentru soția lui. „Ce…?”

Ambii părinți, observă Sydney, au ochii roșii, fie din cauza lipsei de somn, fie din cauza lacrimilor.

„Julie s-a întors?” întreabă domnul Edwards.

Frații, plini de ură cu un minut în urmă, devin imediat o echipă. Sydney suspectează ani de practică în copilărie.

„Ce a spus poliția?” întreabă Jeff, răspunzând la întrebarea pusă cu o alta.

Domnul Edwards intră în cameră. „Ce naiba s-a întâmplat aici?”

Soția lui, cu umerii încovoiați, strânge poșeta la piept.

„M-am împiedicat”, zice Jeff. „M-am lovit de masă. Ben, vrei să-mi dai cutia de acolo? O să strâng cioburile”.

Sydney vede uimită cum frații lucrează ca salahorii pentru a șterge explozia de acum câteva minute. Sydney șterge delicat biletul cu un prosop de hârtie.

Când se întoarce, masa a fost așezată la loc.

„Cred că ar trebui să luăm loc cu toții”, spune domnul Edwards, așezându-se pe un scaun. Deja teama l-a împuținat.

Nu sunt destule scaune. Ben, care pare dintr-odată treaz, se sprijină de blat.

„Sydney”, începe domnul Edwards. Pare cu zece ani mai în vârstă decât la aniversarea lui. Oare și-a pus prea multe dorințe când a suflat în lumânări? I-a mâniat pe zei? Soarta crudă care i-a schimbat norocul.

„Știu că suntem cu toții răvășiți”, spune el, „dar gândește-te un pic. Cumva Julie dispărea regulat de acasă? Poate ca să se întâlnească cu cineva?”

Sydney e conștientă că toți ochii sunt îndreptați asupra ei. Vrea, de dragul lui Julie, de dragul domnului Edwards, să fie cât mai clară și mai precisă. „Nu stăteam cu ea în fiecare minut”, începe ea. „Erau momente când plecam la plimbare sau stăteam în camera mea. Cred că era posibil. Dar nu în mod regulat. Și n-am prins niciodată de veste”.

„Gândește-te!” poruncește doamna Edwards.

„Se gândește”, spune domnul Edwards, punând o mână pe pumnul soției lui.

„Ar fi trebuit să o supraveghezi”, o repede doamna Edwards. „De asta te plăteam”. Fața ei pare să se fi închis, formând un pătrat cu linii ghemuite, acolo unde ar fi trebuit să fie ochii și gura”.

„Mamă”, zice Ben.

„În fiecare minut?” întreabă Jeff.

„Păi, mi-e greu să cred că fiica mea ar fi putut stabili o relație cu cineva fără ca Sydney să observe”.

Pentru moment, acuzația plutește deasupra mesei și rămâne fără răspuns – în timp ce în spatele lor barometrul de lemn și alamă înregistrează presiunea atmosferică.

„Ceea ce nu pricep eu”, spune domnul Edwards, „este de ce Julie n-a spus unde se duce. De ce atâtea secrete?”

„Pentru că te-ai fi dus după ea”, explică simplu Ben „și ai fi adus-o acasă”.

„Of, îmi pare rău că trebuie să spun asta”, oftează domnul Edwards, ținându-și capul în mâini, „dar credeți că a fost silită să scrie biletul?”

Sydney, care are biletul în fața ei, îl recitește. Cele mai multe litere sunt neclare și tremurate, dar știind ceea ce scrie, poți să le studiezi.

„Așa e Julie”, zice Sydney. „Nu mă refer doar la scris. Așa ar scrie ea. Asta ar spune. Până și numele meu e scris greșit”.

„Deci o cunoșteai destul de bine ca să știi ce scria”, acuză doamna Edwards, expediind cuvintele peste masă, „dar nu o cunoșteai suficient încât să știi că va fugi?”

Femeia clatină din cap, furioasă.

Sydney încearcă să dea o explicație. „După primul incident, nu am avut niciun motiv să cred…”

„Ce incident?” întreabă doamna Edwards, cu urechea ascuțită, deși e îndurerată.

Sydney își amintește prea târziu că doamna Edwards nu știe de episodul beției lui Julie.

„Într-o noapte, acum două săptămâni”, explică Jeff grăbit, „Julie a venit târziu acasă și băuse”.

„Ce băuse?”

„Nu prea știm”.

„Vrei să spui că era beată?”

„Da”.

„De ce nu mi s-a spus?”

Nimeni nu îi răspunde.

„Știați cu toții?” întreabă doamna Edwards, pe un ton crescător. „Mark, știai și tu?”

Șovăind, domnul Edwards își privește soția în ochi. Sydney vede cât de mult îl costă acest efort. „Da, știam”, spune el. „Sydney mi-a spus într-o seară când tu erai plecată”. (Nu era chiar purul adevăr, crede Sydney. Doamna Edwards stătea pe sofa și citea.)

Doamna Edwards își presează buzele, apoi sloboade o mică explozie de aer. „Nu înțeleg de ce mie, mama ei, nu mi s-a spus. Și nu mai înțeleg altceva. De ce…” îi smulge biletul lui Sydney. „De ce îi *mulțumește* lui Sydney? Pentru *ce?*”

„Cred că pentru…” începe Sydney, apoi e străbătută de un gând. „Polițiștii au fost în camera ei?” întreabă ea.

„Au fost”.

Dar poate că nu au știut ce trebuie să caute. Se ridică de la masă. „Mă întorc imediat”, spune ea.

Pleacă din bucătărie și urcă scările. Ușa camerei lui Julie e deschisă. Sydney intră și scrutează interiorul.

Cu capul limpede, se îndreaptă spre pat și se așază pe marginea lui. Pentru prima dată simte durerea dispariției lui Julie. Se cuprinde cu brațele peste stomac.

Imaginile cu Julie râzând pe scaunul din față al mașinii se învălmășesc cu amintirea recentă a lui Jeff râzând, stând întins în chioșc. Insistența, absurditatea pasiunii, acum împlinite. Doi adulți orbecăind prin întuneric prin hainele ude, dezbrăcându-se unul pe

celălalt. Își aduce aminte de obrazul lui Jeff care îl strivea pe al ei. El i-a spus ceva, aproape de gâtul ei, dar nu l-a înțeles. Tandrețea nesfârșită cu care a copleșit-o. Când a tras-o lângă el, din pelerină i-a curs un șuvoi de apă pe lângă gât și apoi pe spate. S-a înfiorat. Avea picioarele reci. Simțea ploaia pe pielea goală. Și-a tras picioarele și le-a vârât între coapsele lui Jeff. El a întins mâna și le-a ținut acolo.

„Ar fi trebuit să fie o noapte atât de fericită”, spune Jeff din pragul ușii.

Sydney încearcă să zâmbească.

El se așază pe pat, lângă Sydney, greutatea celor două corpuri înscriind un V adânc în salteaua moale. „A fost o acțiune precipitată”, spune el. „Poate chiar ușuratică. Dar eram sigur”.

Sydney aprobă din cap.

„Cum te simți acum?” o întreabă el, iar Sydney simte mica poticneală din vocea sa. Oare e neliniștit din cauza răspunsului ei?

Îl ia de mână, ca să înțeleagă că este alături de el. „Sunt tristă”, spune. „Julie a plecat de tot”.

„De unde știi?”

„Și-a luat pânzele. Vopselurile”.

Jeff întoarce capul spre colțul unde ar fi trebuit să se afle șevaletul. Ea îi simte oftatul adânc.

Sydney îi dă drumul la mână și se îndreaptă spre fereastră. Prin sticlă vede cu ochii minții o după-amiază însorită, pe Julie stând în apă. Sydney se oprește cu gândul la biletul lui Julie. Lucrul care îi trecuse prin minte.

SUNT BINE.

O tânără în costum de baie prinzând un val.

„Ce e?” o întreabă Jeff.

„Cred că știu cu cine a fugit Julie”, spune Sydney.

„Cine e ăla?” întreabă Jeff, de pe pat.

„S-ar putea să nu fie un el”, răspunde Sydney, întorcându-se.

2003

O sclipire verde la suprafață. Apa e groasă și vâscoasă. Sus norii galbeni atrag căldura. Sydney așteaptă un rând de valuri, alegându-l pe cel mai înalt. Dar momentul nu e bine ales. Nu își poate intra în ritm.

Astăzi și mâine vor sosi oaspeți la casa de pe plajă. Va fi o bucătăreasă, o fată din sat numită Harriet care „se ocupă cu așa ceva”, deși cu siguranță nu sunt suficiente nunți în sat și în casele de pe plajă, se gândește Sydney, încât să faci din asta o meserie. Harriet trebuie să gătească și pentru cockteiluri, petrecerile acelea unde soții uneori nu își vorbesc.

Sydney își amintește de semnul care indica nunta vara trecută. „Nunta Christopher/Rapp”. Ce mai plouase în ziua aceea.

În weekend vremea va fi incertă. Cuvântul circulă ca un fluturaș de badminton. Sydney îl aude de sus de pe scări, din bucătărie. Nimeni nu vrea să spună mai mult.

* * *

Dacă vremea va fi doar incertă, nunta se va ține pe verandă. Dacă va fi mai rea, ceremonia va avea loc în salon, iar mobila va îl scoasă temporar. Va fi o ceremonie în cerc restrâns, doar familia și prietenii apropiați. Fraza asta o deranjează pe Sydney, amintindu-i de o înmormântare.

Părinții lui Sydney vor veni separat. Nunta va fi condusă de un preot din Needham care a acceptat cu bucurie cea mai bună cameră de oaspeți de la etaj. Prietenele lui Sydney, Emily și Becky, vin mâine. Jeff va fi mai bine reprezentat de Ivers, Sahir, Peter și Frank, o mulțime de cavaleri de onoare.

Sydney calculează că în seara asta vor fi unsprezece la masă. Practic va fi ca o repetiție generală, deși repetiția ceremoniei în sine

durează doar zece minute. Nunta nu e plătită, așa cum e obiceiul, de părinții lui Sydney, care, în orice caz, ar fi putut să nu fie de acord cu o anumită sumă. Atât nunta cât și masa sunt sprijinite de domnul și doamna Edwards și organizate de doamna Edwards, care a făcut să se înțeleagă destul de clar printr-o serie de sugestii „întâmplătoare", și de personalul de serviciu Rolodex care se poate ocupa de toate detaliile minore.

Deși au insistat ca să le spună Mark și Anna acum, Sydney nu se poate gândi la ei altfel decât ca la domnul și doamna Edwards.

„Nu vor exista yarmulke sau altceva", l-a anunțat doamna Edwards din vreme pe Jeff, rezolvând chestiunea evreiască. Inacceptabilă.

„Nu fi caraghioasă", a spus Jeff.

Sydney zărește un val extrem de înalt în zare. Știe că ar trebui să se retragă, să lase talazul să o prindă de spatele genunchilor, să o împingă în nisip. Sau și-ar putea încerca norocul luându-i-o înainte și scufundându-se în adânc, pentru a scăpa de puterea lui de rostogolire. Sydney se uită în stânga și în dreapta. Astăzi nu e nimeni în apă, ceea ce. În orice caz, pare lipsit de farmec și trist.

Valul avansează, Sydney îi aude furia. Se întoarce cu spatele și așteaptă. Șmecheria e mereu aceeași: să prinzi creasta.

O cutezanță sălbatică, poate chiar propria mânie, o face să ridice mâinile și să-și unească palmele. Un curent sălbatic aproape că îi încleștează picioarele. Plaja, o casă și digul sunt toate în fața ei, dar ea nu vede nimic. E ca și cum ar auzi cu ochii.

Nu poate ezita. Sincronizarea trebuie să fie perfectă.

Când valul e deasupra ei, Sydney sare. Prea târziu înțelege că a calculat greșit. Valul o lovește drept în spate, iar apa o trântește cu fața în nisip. Sydney încearcă să se ridice, dar nu poate. Oceanul nu are podea.

De-abia respirând, Sydney se lasă purtată de val. Apa, indiferentă, o aruncă pe plajă, rostogolind-o pe panta abruptă când

se retrage. Ea e o jucărie, un fleac.

Epuizată, Sydney nu poate întrece valul și este iarăși scufundată în apă. Își înfige degetele în nisip.

Deschide gura ea să ia o gură de aer și atunci este lovită iar din spate. Lasă al patrulea val să o împingă în față pe burtă. Se târăște pe nisip, acolo a trecut de ce-a fost mai rău. Când își dă la o parte sarea din ochi, un bărbat pe care îl cunoaște o așteaptă cu un prosop.

Jeff o înfășoară în prosopul roz ca guma de mestecat clătinând-o încet dintr-o parte într-alta. Își cuibărește bărbia lângă gâtul ei.

„Ești o zeiță", spune el.

„Astăzi nu m-am sincronizat. Ceva nu merge".

„Ai emoții".

„Crezi?"

El își strecoară mâna dincolo de elasticul de la bikini. A renunțat la vechiul costum dintr-o bucată. Jeff a insistat.

Domnul Edwards, înnebunit din cauza dispariției fiicei lui a pus afișe peste tot, de la crescătoria de homari și până la magazinul universal. După numai o oră a sunat o femeie cu un accent canadian. „Am văzut-o pe fata de pe afiș", a spus ea. „Era la o petrecere cu Helene".

„Helene și mai cum?", a întrebat domnul Edwards, cu inima cât un purice.

„Face surf. Cred că locuiește în Montreal".

Domnul Edwards a făcut o acțiune de protest la secția de poliție din Portsmouth, convingând autoritățile să realizeze o expertiză specială pentru a investiga presupusa răpire – fără a lua biletul în considerare. De Helene Lapierre, care trecuse granița în noaptea cu pricina, și-a amintit un grănicer, de zâmbetul ei aparte și de comentariul că își petrecuse vacanța făcând surf pe coasta New Hampshire. A fost găsită și luată la întrebări. Nu a mai fost nevoie

de investigații suplimentare, căci Julie Edwards, concentrată, absorbită și evident teafără, picta pere într-un colț la momentul sosirii pe neașteptate a jandarmilor canadieni. Julie, aparent surprinsă de toată agitația, a spus doar „Aaa, îi sun" și s-a dus imediat la telefon.

Cum a putut domnișoara Lapierre să treacă granița cu un pasager care nu avea carnet de conducere sau pașaport a uimit-o pe Sydney, care a considerat că aceasta a fost posibil datorită șarmului Helenei sau extraordinarei corupții a poliției de frontieră.

Au fost lacrimi, cele ale tatălui contagioase. În câteva minute Julie începuse să plângă. „Dă-mi-o pe Sydney", a spus Julie cu respirația întretăiată.

Sydney a luat receptorul.

„Ei ar dori să vină, dar cred că ar trebui să vii tu", a spus Julie. „Vreau să vezi apartamentul Helenei și să o cunoști".

Ăsta era felul lui Julie, se gândea Sydney, să rearanjeze prioritățile.

S-a organizat o reuniune de familie și s-a luat o decizie.

„Sydney și Jeff vor merge la Montreal", a spus domnul Edwards. „Julie reacționează cel mai bine în fața lui Sydney, dar nu vreau să o las să călătorească singură".

Jeff consimțise deja, dând din cap.

Ben lipsise de la ședința de familie, plecând spre Boston la câteva ore după altercația cu fratele lui.

Sydney a ghicit raționamentul din spatele deciziei domnului Edwards: dacă el sau Jeff s-ar fi dus singuri la Montreal, autonomia lui Julie, ca să nu mai punem la socoteală siguranța fizică a Helenei, ar fi fost în pericol.

Jeff și Sydney au mers cu mașina spre White River Junction, peste granița din New Hampshire în Vermont. De acolo au luat trenul spre Montreal. Circumstanțele călătoriei – misiunea, zgomotul ritmic al șinelor, succesiunea rapidă a luminilor în zare – au creat o

stare ciudată și foarte nepotrivită de lună de miere.

Ca și apropierea lor fizică. Sydney nu-i putea suporta absența, nici chiar pentru perioade foarte scurte de timp (ca atunci când Jeff mergea la restaurant pentru a cumpăra sandvișuri). Era ca și când, din noaptea aceea pe plajă, intrase în transă, iar lucrurile simple și un cap limpede nu mai aveau importanță.

Jeff părea să-i împărtășească nevoia fizică. Au stat șold lângă șold, coapsă lângă coapsă, Jeff atingând-o în mod constant, moțăind pe umărul ei, plimbându-și degetele în sus și în jos pe spatele și sub părul ei, un gest teribil de intim, care a transpus-o pe Sydney într-o stare aproape hipnotică.

„Ai o piele minunată", îi șoptea Jeff la ureche, făcând-o să se înfioare pe șira spinării.

Fiecare dintre ei și-a imaginat-o pe Helene, dar niciunul dintre ei nu a ghicit. Sydney și-o imaginase, fiindcă văzuse originalul prea puțin, ca pe o femeie atletică, vânjoasă, cu părul negru drept. Jeff își închipuise – ce vrei, fantezii de-ale bărbaților – se gândea Sydney – o lesbiană rujată, cu bucle blonde, o imagine care a persistat – chiar atunci când Sydney i-a dovedit contrariul.

Jeff a rămas în camera de hotel în timp ce Sydney a luat un taxi până la adresa cu pricina. Helene, care a întâmpinat-o pe Sydney la ușa apartamentului ei de la etajul al cincilea, într-un vechi cartier al orașului, nu era nicio lesbiană rujată, nici nu avea părul negru, ci era mai curând o femeie mică, cu păr șaten și trăsături europene clare (costumul de baie o subția; apa închidea culoarea părului). Julie s-a ridicat de pe scăunelul din colț și a îmbrățișat-o sălbatic pe Sydney. Nu cu ferocitatea celui ușurat, reflectă Sydney, ci mai degrabă cu a celui tocmai eliberat.

Helene, atentă să nu rănească sensibilități, nu a atins-o pe Julie în timpul vizitei – nici mângâieri, nici gesturi posesive – dar i-a permis lui Julie, cu exuberanța ei, să o îmbrățișeze din când în când, în timp ce aducea ceai din bucătăria ei spartană, un indiciu al ordinii care

domnea în apartament, începând chiar de la baia simplă cu dotări de calitate: prosoape Frette, chiuvetă pe piedestal de marmură, o poliță de sticlă plină cu creme de foarte bună calitate.

Punctul forte al apartamentului, de altfel modest, era mulțimea de ferestre care dădeau spre stradă. Erau așezate deasupra lambriurilor închise la culoare și fiecare dintre ele avea șaisprezece ochiuri de geam. Într-o anumită lumină (Sydney le tot dăduse târcoale) se simțea transportată în Olanda secolului al șaptesprezecelea. De parcă, dacă ar fi întors capul, ar fi găsit-o pe Julie, cu frumosul ei chip olandez, într-o rochie lungă cu crinolină brodată.

„Îmi pare rău, Sydney. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Dar m-am gândit…” Julie se poticnește în scuze, sincer chinuită de remușcări.

„Fii liniștită”, spune Sydney, „înțeleg. Pe bune. Doar că felul în care ai procedat a fost groaznic pentru părinții tăi. Pentru noi toți”.

„Dar m-ați fi oprit!” protestează Julie, apărându-se.

Sydney l-a adus și pe Jeff, care stătea în camera de hotel. Când și-a tăcut apariția în apartamentul Helenei, Sydney a avut trista senzație că se află la o întâlnire dublă.

În timp ce Sydney a fost reținută dar politicoasă cu Helene (nedorind să provoace ea o criză care oricum era de așteptat), Jeff a fost aspru. A vrut să știe cum a convins-o Helene pe Julie să-și părăsească familia și căminul; doar după o lungă discuție purtată la ceaiul servit cu prăjituri, engleza cu accent a lui Helene și ferestrele Vermeer care dădeau o notă distinctă de înstrăinare, Jeff a putut fi convins că Julie o implorase să o ia la Montreal.

Jeff a sunat acasă ca să anunțe veștile. Deși de la domnul Edwards, de altfel de înțeles, nu te puteai aștepta să primească aceste vești cu brațele deschise (îi lipsea frumoasa lui fiică și se simțea singur, fără a mai pune la socoteală faptul că Julie abandonase școala), s-a ajuns la un compromis.

Julie urma să se întoarcă la casa de pe plajă în week-end-ul următor cu Helene, Jelişi Sydney. Scopul era o detensionare civilizată a relaţiilor.

Certificatul de naştere al lui Julie a fost trimis prin poştă, pentru a putea trece legal frontiera. Jeff şi Sydney au petrecut săptămâna – săptămâna de vacanţă a lui Jeff – nu la casa de pe plajă, unde era un haos, ci la Montreal, într-o cameră mică de hotel, cu două paturi de fier teribil de înguste.

Când s-au întors de la prima vizită făcută lui Julie, Sydney a observat că lui Jeff îi tremurau mâinile.

„Crezi că sunt deja amante?" a întrebat-o el când au intrat în liftul vechi, de la începutul secolului douăzeci.

„Da", răspunse Sydney, observând uşoara poticnire de la fiecare oprire. Nu îi plăceau lifturile în care exista riscul să se rupă cablurile sau să se blocheze.

„Voiam… părea atât de…"

„Ştiu", spuse ea.

Jeff părea istovit. „Ţi s-a părut fericită?" o întrebă el.

„Foarte".

„Are doar optsprezece ani".

„Mă bucur pentru ea", adăugă Sydney.

„Nu crezi că Helene doar se foloseşte de ea?"

„Se foloseşte pentru ce?"

„Pentru sex? Fiindcă o poate controla?"

Sydney căzu pe gânduri. „Ambele variante pot fi adevărate. Sexul este evident. Julie e frumoasă. Poţi avea încredere în ea. Dar nu sunt sigură că să o controlezi pe Julie e aşa uşor cum ai crede. Eu nu m-am descurcat prea bine. Stăteam cu ea toată ziua, totuşi n-am bănuit o clipă că se întâlnea cu Helene".

„Ar trebui să îmi fac griji?" întrebă el.

„Ar trebui să *fim* un pic îngrijoraţi", zise Sydney, incluzându-se pe sine. „Şi să le ţinem sub observaţie. Am reuşit să smulg o

promisiune de la Helene, în sensul de a ne anunța dacă plănuiesc să călătorească. Nu vreau ca tatăl tău să mai treacă și prin asta”.

„Ai…”, începu Jeff, părând să chibzuiască o frază care ar fi putut fi o întrebare delicată. „Ai observat ceva la Julie care să te facă să crezi că e lesbiană?”

„Am fost la fel de surprinsă ca și tine”.

„Mă întrebam dacă vreodată…”

„… mi-a făcut avansuri? Nu”.

Liftul se opinti și se opri. „Câți ani crezi că are Helene?” întrebă Jeff.

„Douăzeci și cinci. Am întrebat-o”.

Ușa s-a oprit, iar Sydney a pășit în coridorul întunecat al vechiului hotel. Jeff a condus-o prin labirintul de holuri acoperite cu tapet până la camera lor. A descuiat ușa și s-a dat la o parte, făcându-i loc și lui Sydney să intre. Camerista trăsese deja perdelele.

„Ți-e foame?” a întrebat Jeff. „Vrei să mănânci? Ar fi trebuit să te întreb mai înainte”.

„Vreau doar să mă întind”, zise Sydney. Își scoase sandalele și se întinse pe patul îngust. Jeff își scoase și el pantofii.

Sydney simțea patul odihnitor. Privea cum Jeff își descheia primii trei nasturi ai cămășii, un gest care îi plăcea. Pentru o clipă, era un bărbat căzut pe gânduri. Știa că el tot își făcea griji din pricina lui Julie, derulând scenarii nesfârșite în minte, încercând formule vechi, făcând ipoteze, examinând date. Când se întoarse în sfârșit spre Sydney, ea îi făcuse loc în pat. Erau doar câțiva centimetri.

El izbucni în râs.

O studie din cap până în picioare, zăbovind asupra picioarelor ei goale. Chipul lui se schimbase, starea de alertă din ochi se stinsese, maxilarele i se relaxaseră. Nu mai era nevoie de cuvinte.

El îngenunche pe covoraș și îi sărută genunchii. Îi ridică fusta cu câțiva centimetri.

Stând pe bideul din baia hotelului, Sydney, nu putea, chiar dacă

încerca, să-și amintească detaliile sexuale ale foștilor iubiți sau soți. Își amintea tandrețea, dar nu poziții sau evenimente unice. Se gândea că asta era o trăsătură feminină. Nu avea nicio îndoială că Jeff, dacă îi cereai, putea să-și amintească zeci de întâlniri.

Când se întoarse în cameră, Jeff era îmbrăcat. „Hai să ieșim", spuse el. „Sunt mort de foame".

Au mers pe străduțe lăturalnice până au găsit un bistro primitor. Sydney își consultă ceasul. Deși era aproape ora zece, oamenii – familii cu copii – stăteau la masă".

Sydney a comandat *moules frites.* Când au sosit midiile și cartofii pai, a mâncat fără să vorbească mai bine de zece minute. Când a ridicat privirile, i-a spus lui Jeff: „Cred că asta a fost cea mai bună masă de când mă știu".

Câteva minute mai târziu, cu coatele pe masă, Sydney îl studia pe Jeff.

„Arăți ca tatăl tău", spuse ea.

„Chiar?" întrebă Jeff, luând o înghițitură din vinul casei.

„Ochii. Statura".

Jeff dădu încet din cap, sorbind vinul.

„Cred că ești ca el. Un om cumsecade".

Jeff, întinzând mâna după un cartof pai, păru surprins de compliment.

„Crezi?" o întrebă el.

„Mama ta se luptă pentru locul ei", spuse Sydney. „Tatăl tău îl are fără niciun efort".

Jeff luă din buzunar un pachet de Gauloise și, spre surprinderea lui Sydney, aprinse o țigară.

„Nu știam că fumezi", zise ea.

„Le-am cumpărat de la hotel când erai plecată. Când ești la Roma..."

Sydney privi în jur. Nu era singurul care fuma în restaurant.

„Te deranjează'?" o întrebă el.

„Nu, dacă e doar când și când”.

Jeff trase adânc din țigară, cam lung, se gândi Sydney pentru cineva care fuma doar ocazional. „Nu cred că cineva a mai definit dinamica familiei atât de succint”, zise el.

„Îmi pare rău”, zise Sydney. „N-ar trebui…”

„Să o ghicească”.

„Nu am vrut să…”

„În orice caz”, zise Jeff. „Nu intervii. Doar observi. Dacă îi asculți pe Julie și pe tata, practic faci parte din _ familie”.

„Cred că mama ta s-ar putea să vadă lucrurile un pic diferit”, a sugerat încet Sydney.

Victoria, din patul căreia Jeff se ridicase de curând, pătrunse în gândurile lui Sydney, o viziune spectrală într-o rochiță galbenă de vară.

„Te mai gândești la Victoria?” îl întrebă ea. „Ești mulțumit de decizia ta?”

„Cum poți să mă întrebi asta?” zise Jeff, luând o gură de espresso.

Sydney îl privea țintă.

Am știut din clipa în care ai ieșit din ocean”, adăugă el.

Victoria se părea că era doar fantoma lui Sydney.

Au luat celelalte mese de seară împreună cu Helene și Julie, care erau prinse într-o binecuvântare sexuală creată de ele. Sydney avea doar o vagă idee despre ce se putea petrece în patul din apartamentul cu ferestre olandeze de secol al șaptesprezecelea, dar nu stăruia asupra detaliilor. Deși Julie nu mai era un copil și avea tot dreptul la împlinirea sexuală – într-adevăr, nu arătase niciodată mai luminoasă – a trebuit să treacă mai mult de o săptămână și câteva fapte de netăgăduit pentru ca Jeff și Sydney să se adapteze la noua sa viață.

Și au apărut faptele incontestabile. După incursiunea lui Julie în apă, în ziua când Sydney o luase de mână (și strigătul obișnuit al lui

Julie SUNT BINE, a cărui repetare, în biletul lui Julie, declanșase amintirea lui Sydney), Julie se îmbrăcase și se dusese înapoi pe plajă. Acolo stătuse, cu mâinile în jurul genunchilor, privind-o pe Helene făcând surf. Nearticulat ca întotdeauna, Julie a putut doar să declare „Era atât de frumos”, o referire fie la costumul de baie al lui Helene, fie la acțiunea de surf.

Apoi, când Helene s-a întors pe plajă, cele două au purtat o conversație despre petrecere.

„Unde?” a întrebat Jeff, încă suferind după căutarea lui fără rezultat.

„Căsuța de pe plajă unde merg toți cei care fac surf”, a răspuns politicos Helene.

* * *

Faptul că Julie s-a îmbătat a fost un incident nefericit și absolut fără intenție. Helene scosese cu greu adresa lui Julie de la fată (mai multă informație decât îi dăduse Julie lui Sydney în acea noapte) și o adusese pe Julie acasă cu mașina. A condus-o până la ușă, lăsând corpul lui Julie să facă restul.

Acolo s-ar fi încheiat dacă Julie n-ar fi căutat-o în mod repetat în plimbările ei pe plajă (*Ce plimbări*? voia Sydney să știe. Julie pleca din casă la câteva minute în urma lui Sydney.) Nu era clar dacă relația sexuală a început în noaptea aceea de beție sau s-a dezvoltat în timp, însă nici Jeff, nici Sydney n-au simțit nevoia să întrebe.

Când a venit timpul ca Helene să se întoarcă la Montreal după terminarea vacanței. Julie a implorat-o să meargă cu ea. Helene a refuzat inițial, dar în final a spus da. (A spus cu bucurie *da,* își imagina Sydney).

Helene n-a știut că valiza lui Julie conținea pânze și r| vopsele până ce mirosul de terebentină și ulei de in a ajuns din portbagajul vechiului Peugeot până la locul din față. În acel moment erau deja la Burlington și n-aveau niciun chef să se întoarcă.

Fericirea lui Julie era palpabilă, destinată să eclipseze fericirea

oricărei alte persoane aflate în apropiere. Deși Julie nu avea nicio îndoială că Helene chiar era atașată de ea, bucuria franțuzoaicei canadiene părea copleșită prin comparație.

Fericirea lui Jeff și a lui Sydney părea și ea umbrită în prezența lui Julie, fapt care o îngrijora pe Sydney, ca și cum în culmea extazului ea și Jeff nu se puteau compara.

* * *

Totuși, când era singură cu Jeff, viața lui Sydney părea împlinită. Mâncarea, vinul și starea constantă de moleșeală ca urmare a sexului frecvent și spontan contribuiau la un sentiment de plăcere și ușurare. Săptămâna părea doar o fericită trecere a timpului care dicta așteptări viitoare și reminiscențe dragi. Poate și acestea erau indicii subtile ale incompatibilității, observa Sydney, dar atunci nu băga în seamă dorința lui Jeff de a pleca în plimbări lungi de unul singur, în timp ce ea stătea la hotel și citea, ca și frecventa lipsă de atenție, de parcă mintea îi era la altceva. Nici Sydney nu a lămurit, deși a observat, o schimbare subtilă în personalitatea lui Jeff, orașul aprinzând în el un fel de plăcere a hoinăritului, o dragoste excesivă pentru lucrurile europene, în special țigările și vinurile. S-a gândit că astea sunt chestiuni minore, care nici nu merită menționate.

Când săptămâna s-a încheiat, cei patru au traversat frontiera canadiană și s-au îndreptat spre casa de pe plajă. Statutul lui Sydney, deodată înălțat, nu urma să mai fie cel al unui angajat, circumstanță care uneori o făcea să se întrebe dacă algoritmii complecși implicând bucuria, dezamăgirea, tensiunea sexuală și abia disimulatul antisemitism puteau fi rezolvate în contextul dinamicii familiei.

Prima întâlnire cu părinții a fost pentru Sydney neprevăzută. Deoarece toată atenția era îndreptată spre amețitoarea Julie și micuța canadiană, Jeff și Sydney au scăpat de privirile scrutătoare. Într-adevăr, cuplul se purta cu diplomație, așezându-se între domnul și doamna Edwards, într-o parte, în timp ce fiica lor și

iubita ei stăteau pe cealaltă parte. Ocazional, Sydney acționa și ca interpret.

„Cred că Julie vrea să spună că simte că e suficient de mare ca să ia singură decizii”, se trezea Sydney explicând.

A doua zi, Julie și Helene se îndreptau spre nord cu asigurările domnului și doamnei Edwards că el și soția lui le vor face o vizită („întotdeauna ne-am dorit să revedem Montrealul”), în timp ce Sydney și Jeff s-au îndreptat spre sud la Cambridge, momentul de rămas bun fiind remarcabil prin prezența doamnei Edwards – fără îmbrățișări – și un mulțumesc adresat lui Sydney pentru că o adusese pe Julie. Niciun cuvânt despre orele de meditații sau de fericita descoperire a talentului lui Julie, deși în mod sigur, se gândea Sydney, talentul ar fi țâșnit de unul singur. Perele din Montreal erau deosebit de reușite.

Apartamentul lui Jeff părea acela al unui burlac care câștiga un salariu bunicel, dar și-l cheltuia pe altceva decât pentru a-l mobila. Apartamentul proaspăt renovat se afla la ultimul etaj al unei clădiri din Inman Square și avea, printr-o distanță dintre două clădiri direct pe Charles, o vedere asupra unei fântâni arteziene. Avea o canapea de piele și două lampadare bune, care poate fuseseră cumpărate într-o încercare inițială de a face ceva din camera mare din față cu fereastră arcuită și priveliște. Dar această mică tentativă estetică fusese eclipsată fie de muncă sau de indiferență, pentru că măsuța de cafea aparținea unei alte epoci iar pe deasupra era și zgâriată (o ocazie din Needham?). Restul camerelor o izbiră pe Sydney cu austeritatea lor evident masculină.

* * *

Era clar că Victoria nu locuise în apartamentul lui Jeff, deși Sydney a găsit în dulapul de haine din prima cameră o pereche de cizme din piele de crocodil, mărimea 39, într-un sertar care era gol (probabil fusese *sertarul lui Vicki)* și o pereche de blugi de firmă, pe care Sydney i-a probat într-un moment de slăbiciune. I se potriveau

pe șolduri, dar erau ficși la glezne. Sydney i-a strâns și i-a băgat înapoi în sertar. Când Sydney a petrecut noaptea la Jeff a evitat intenționat șifonierul, folosind valiza ei pe post de comodă.

Deși eclectic, apartamentul lui Jeff era spațios, făcând ca lui Sydney să i se pară mai mică locuința sa cu două camere care dădea spre Radio Shack din Waltham. După ce intrase în apartamentul ei pentru prima dată după luni de zile, a văzut dintr-o privire de ce oferta unei veri pe plajă i se păruse tentantă. Mobila era bună (ea și Daniel cumpăraseră împreună câteva piese de calitate), dar apartamentul părea un loc în care nu locuise nimeni niciodată. Când îl închiriase nu avusese niciun interes să îl transforme într-un cămin. Voia doar un adăpost deasupra capului.

În ianuarie Sydney a fost acceptată la cursurile post-universitare ale Universității din Boston pentru semestrul de primăvară. În aceeași lună a început un program similar celui în care fusese la Brandeis, deși cele mai multe dintre creditele ei și niciuna dintre lucrările de cercetare nu fuseseră transferabile. Traversa râul Charles adesea, ajungând uneori la apartament înaintea lui Jeff, care avea ore și preda. Noaptea beau vin (mult vin, i se părea lui Sydney, fapt pentru care era un pic neliniștită) și mâncau ce gătea ea, sau se întâlneau la prietenii lui Jeff la un restaurant din apropiere. Ivers, un gazetar sportiv de la Boston Globe, știa mai multe despre mersul lucrurilor cu Boston Red Sox decât orice altă persoană pe care o cunoscuse Sydney. Frank, care fusese odată colegul neobosit al lui Jeff la M.I.T., era acum șomer și încerca să se lanseze ca scriitor. Sahir, un fost coleg de cameră care lucra la o bancă în centru, primea uneori telefoane din locuri exotice. Vorbea în urdu, accentuând într-una un singur cuvânt care părea ca un strănut: *Achaa!* Subțire, musulman, arătând ca un pakistanez ce era, Sahir fusese reținut de poliție de două ori după evenimentele din 9/11 septembrie, iar o dată fusese chiar alungat dintr-un bar. Ciudat, dar părea împăcat cu hărțuiala, de parcă asta era o povară pe care

trebuie să o poarte. Apoi mai era Peter, care putea repeta cuvânt cu cuvânt întregul dialog din *Office Space*. Nopțile cu Peter, care conducea acceleratorul de particule la erau amuzante, pline de râsete. Niciunul dintre prietenii lui Jeff nu era căsătorit. Niciunul nu părea afectat de faptul că Sydney o înlocuise pe Victoria.

O dată pe lună, Sydney și Jeff zburau la Montreal să o viziteze pe Julie, care arăta tot mai înfloritor. În primăvară a expus o pânză la o expoziție de grup la un târg al artelor. Era clar că Julie avea un mare talent și avea să ajungă departe, iar Sydney considera că pânza expusă se va vinde în câteva minute. (N-a fost adevărat, nu s-a vândut deloc, iar Julie i-a dăruit-o lui Sydney. Cinci pere așezate într-un bol albastru Delft, o lămâie tăiată felii în fundal. Sucul de lămâie era atât de real încât îți venea să îl lingi.)

Ben a vizitat-o pe Julie de două ori, le-a spus Julie dezinvoltă, probabil nebănuind ruptura dintre cei doi frați, deși s-ar fi putut întreba la Ziua Recunoștinței când Ben nu a venit la masă, spre dezamăgirea părinților săi. Și Sydney a fost dezamăgită că a trebuit să renunțe la dialogul pe care urma să îl aibă cu Ben și la sperata reconciliere dintre frați. Sydney se întreba dacă Ben ar fi venit în cazul în care ea nu ar fi fost acolo, dar Jeff, care devenea tăcut de câte ori era menționat numele lui Ben, nu credea asta. Jeff era motivul furiei lui Ben.

De Crăciun, Ben a plecat într-o croazieră.

Sydney nu l-a putut determina pe Jeff să spună cât îl durea ruptura, nici cât îl înfuria, mânia alimentând mânia. Dar vedea cum e străbătut de o undă de neliniște de câte ori intrau împreună în vreun restaurant din Boston, prin felul în care el trecea în revistă mulțimea, căutându-și fratele. În anul în care se cunoscuseră, Jeff și Sydney nu vizitaseră nici măcar o dată regiunea portuară din Boston, sau North End, sau sectorul financiar, zone unde ar fi putut să-l întâlnească pe Ben.

Sydney fusese fascinată, la prima ei vizită la Needham, să vadă

unde locuia familia și, de asemenea, câteva dintre lucrările domnului Edwards, care păru încântat de interesul lui Sydney. Trecuse ceva timp de când cineva se mai interesase de desenele arhitecturale înrămate, cele mai multe rămânând modest în biroul domnului Edwards.

Casa familiei era o construcție colonială situată pe un deal, o casă cu multe camere, clădirea prea mare pentru curte, la lei ca toate celelalte de pe stradă. Fusese ridicată în 1930 și avea niște detalii încântătoare: o cămară lungă cu dulapuri de sticlă pe ambele laturi, arcade la intrarea în fiecare cameră; o nișă izolată în care puteai citi pe un fotoliu; și verande spațioase, cu sticlă mată. Masa se servea pe o Hepplewhite lustruită – o relicvă de la familia Annei Edwards familie de la care, deducea Sydney, veniseră toți banii. Mesele erau protocolare și elaborate, pregătite chiar de doamna Edwards. Sydney simțea uneori nevoia unei femei în casă; prepararea meselor o făcea pe doamna Edwards să fie tensionată și necomunicativă.

Cu adevărat matriarhatul arăta tot mai bătut de vânt, de parcă ar fi fost năpăstuit de vicisitudinile din cadrul familiei.

Julie venea întotdeauna cu Helene, Jeff cu Sydney, toată lumea străduindu-se un pic cam prea mult să creeze niște seri agreabile. Din când în când ridica privirile și o descoperea pe doamna Edwards privind-o atent, de parcă ar fi căutat semne care să-i trădeze apartenența etnică, așa cum ai examina o cameră în care ai făcut curățenie pentru a vedea dacă ai omis ceva.

Doamna Edwards nu pronunța niciodată numele de familie al lui Sydney, prezentând-o doar atunci când era absolut necesar ca „prietena lui Jeff, Sydney”.

Într-o seară, la scurt timp după ce Sydney se mutase în apartamentul lui Jeff din Cambridge, Jeff se urcase pe un scaun să schimbe un bec. Purta boxeri și un tricou, iar Sydney, amintindu-și de prima plimbare cu barca alături de Jeff și Ben, într-un imbold, l-a sărutat pe coapsă. Jeff a coborât privirile spre ea.

„Vrei să te măriți cu mine?” a întrebat-o.

„Ce?”

„Ai vrea să te măriți cu mine?”

Speriată, Sydney a făcut un pas înapoi și s-a așezat pe un taburet de bucătărie. „Am fost măritată de două ori”, a răspuns Sydney.

„Știu asta”.

„Nu m-ai întrebat niciodată prea multe despre soții mei”.

„Nu am vrut să mi-i imaginez”, spuse el. „De altfel nu pot să mă compar cu un pilot al aerului”.

„Ba sigur că poți”.

„Mai zboară?”

„Nu. A avut un accident și și-a rupt piciorul”.

„De unde știi?”

„Mi-a spus un prieten”.

„Aha”. Jeff tăcu un moment. „Acum ce face?”

„Dă lecții”.

„Exact ce îți spuneam”, zise Jeff.

În noaptea aceea, Sydney stătea în pat ascultând respirația lui Jeff alături de ea, tremurând așa cum făcuse în ziua în care Jeff își trecuse mâna peste coapsa ei. Gestul acela, așa cum făcuse și cererea în căsătorie, părea un imbold de moment, impetuos, poate chiar posesiv. Totuși, nu se îndoia de sentimentele lui Jeff pentru ea. Nu îi spusese el, iar și iar, cât de mult o iubea? Nu declarase el, fără șovăială, că fusese sigur, din ziua în care o cunoscuse? Sydney mai fusese îndrăgostită și, deși se gândea că a face comparație este nedrept (poate cineva să-și amintească cu exactitate iubirea?), era sigură că sentimentele ei pentru Jeff sunt la fel de puternice cum fuseseră cele pentru Andrew sau Daniel.

Poate că actul căsătoriei în sine o tulbura. Făcuse planuri de nuntă de două ori, chemase invitații, participase la ceremonie și la petrecerile de după; în ambele situații, după aceste ceremonii, mariajele se terminaseră prost. Probabil că suferea de un soi de

sindrom post măritiș, se gândea ea, ca și cum ar fi fost stropită cu un agent toxic, sau ar fi participat într-o misiune prost condusă în care fuseseră evenimente nefericite. Oare terapia era folositoare?

Se rostogoli spre Jeff și îl trezi, sărutându-l pe umăr. El se întoarse pe jumătate spre ea, luptându-se să se trezească.

„Da", spuse Sydney.

Jeff o privea cu un singur ochi deschis. „Ți-am pus vreo întrebare?"

„Da, mă mărit cu tine".

El părea nedumerit. „Mi-ai spus asta deja".

„Da, ți-am spus."

El o aprobă, apoi clătină din cap.

„Am vrut să-ți spun din nou", explică ea.

În următoarea săptămână, Jeff și Sydney se îndreptau cu mașina spre Needham ca să le dea vestea soților Edwards.

„O să fie amuzant", spuse Jeff de la volan.

„Mama ta va fi încântată". Sydney folosise oglinda retrovizoare ca să își verifice rujul. „Ai fi putut să-i suni înainte".

„Aș fi fost prea laș", explică Jeff, în timp ce făcea o curbă pe șoseaua în pantă.

„Măcar tatăl tău va fi încântat", îi aminti Sydney în timp ce-și scotea mănușile. Deși Crăciunul trecuse demult, o cunună atârna de ușa de la intrare.

Jeff trase frâna de mână. „Cred că ne consideră ca pe ultima lui speranță de mai bine".

Au fost întâmpinați cu căldură de domnul Edwards, distant de doamna Edwards, de parcă ar fi știut deja ce au să le spună. Jeff și Sydney nu mai inițiaseră niciodată o vizită la Needham, deși se duseseră cu plăcere de câte ori fuseseră invitați.

S-au dezbrăcat de haine, doamna Edwards lăsând-o pe a lui Sydney să alunece de pe umeraș pe jos, în dulapul de haine. Sydney nu fu deloc surprinsă când doamna Edwards închise pur și simplu

ușa.

Cei patru înaintară în tăcere sub o arcadă într-unul din cele două saloane, cel plin de canapele și scaune uriașe, acoperite cu materiale florale și tabureți masivi. Măsuțe albe, cu fragmente de antichități, toate albe. Păsări din piatră. Un candelabru în filigran. Un teanc de cărți. Sydney se întreba dacă le citise cineva.

Nu au fost serviți cu ceai sau cafea. Jeff și Sydney s-au așezat pe una dintre canapele. Sydney ținea picioarele lipite, de parcă nu i-ar fi cunoscut până atunci pe părinții lui Jeff și voia să facă impresie bună. Era poziția în care se așezase, iar dacă și-o schimba, ar fi atras atenția asupra ei.

Jeff se așeză cu coatele pe coapse, degetele strânse.

„Eu și Sydney ne căsătorim”, spuse el brusc, pe un ton ofensiv.

Domnul Edwards se ridică în picioare. Din nou Sydney observă cum era ușor adus de spate. Se îndreptă spre Jeff, care se ridicase la rândul lui.

„Felicitări”, spuse domnul Edwards, radiind. Jeff, deodată mișcat, îl îmbrățișă bărbătește, bătându-se unul pe celălalt pe spate.

Doamna Edwards își încrucișase mâinile peste stomac, de parcă se mai aștepta la o lovitură.

Domnul Edwards se apleca spre Sydney, care se ridică și primi cu bucurie sărutul lui pe obraz. El îi luă mâna și i-o strânse cu putere. „Draga mea”, zise, fără a putea să continue.

Sydney îl îmbrățișă, observând peste umărul lui cât de mică părea doamna Edwards în scaunul supradimensionat. Când se desprinse din îmbrățișare, îndură privirea fixă a doamnei Edwards. Sydney își imagina că femeia calcula procentul de sânge evreiesc al viitorilor nepoți.

„Suntem încântați”, zise doamna Edwards fără să se ridice.

Sydney ciocni o cupă de șampanie cu domnul Edwards, care o sărută din nou pe obraz. Timp de câteva ore a fost încântată de fericirea lui și a fiului său. Dar observă un fel de falsitate în această

sărbătoare, de parcă cei care trebuiau să fie fericiți, chiar Jeff, vibrau într-o notă mai joasă, cum ar fi tonul dat de furculița lovită de masă, o notă care în fiecare moment s-ar fi putut transforma într-una aspră și supărătoare.

La masă s-a hotărât data. Locul a fost stabilit la casa de pe plajă. Julie, pe care o sunaseră la telefon, scoase un strigăt de bucurie: „N-am avut niciodată o soră!". Ea încercase să propună, nostalgică, o nuntă dublă, fapt pe care Sydney îl păstră doar pentru sine, deși a văzut momentul în care Julie i-a propus același lucru mamei ei. Doamna Edwards a tremurat vizibil rostind „Nu vorbi prostii". Hotărârea ei era definitivă.

Femeia părea bătută de soartă, se gândea Sydney. Un fiu se căsătorea cu o evreică. Fiica era lesbiană. Al doilea fiu, după toate aparențele heterosexual, dispăruse din familie pe termen nedefinit.

Pentru toate astea ea o învinuia pe Sydney.

Mai puțin înspăimântătoare a fost călătoria la Massachusetts pentru a-l prezenta pe Jeff mamei ei, apoi la Troy pentru a-i da tatălui vestea cea bună. Ambii părinți mai auziseră vestea asta de la fiica lor de două ori înainte, ceea ce făcea să nu mai existe niciun prilej de sărbătorire. Deși aveau păreri preconcepute despre căsătorie, fiecare ar fi dorit să o știe pe Sydney la casa ei și fericită după trauma cu Daniel.

Mama lui Sydney a fost foarte impresionată la auzul numelui de M.I.T.

„Probabil că ești foarte deștept", îi spuse lui Jeff. „Arată a om deștept, nu-i așa?" adăugă ea spre Sydney.

„Foarte", spuse Sydney zâmbind în direcția lui Jeff.

Situația materială a mamei ei se îmbunătățise simțitor, ca urmare a unei moșteniri neașteptate de la propria ei mamă. Omul pentru care mama lui Sydney își părăsise soțul plecase demult – comis-voiajorul se transferase la Minneapolis. Mama lui Sydney lucra acum ca secretară la biroul de admiteri al colegiului local.

„Îi ghicesc întotdeauna”, spuse ea atotștiutoare.

La New York, tatăl lui Sydney le-a servit la masă spaghetti pe care le pregătise singur. Părea foarte impresionat pentru foarte puțin.

„Fata mea nu se dă bătută”, îi zise el lui Jeff după masă.

Fiindcă era târziu, Sydney și Jeff au dormit la mansardă, în fosta ei cameră, cu draperiile roz și rafturile movulii rămase intacte, lucru ce i-ar fi frânt inima lui Sydney, dacă n-ar fi fost atât de fericită. Ea și Jeff s-au giugiulit ^ cast în patul îngust.

„Îmi place tatăl tău”, șopti Jeff la urechea lui Sydney, cei doi împărțind o singură pernă, care promitea un somn mizerabil.

„Cred că am avut noroc cu tații noștri”.

„Și mama ta părea drăguță”, adăugă el.

„Nu sunt sigură că am iertat-o pentru felul în care m-a luat de aici”.

Jeff o sărută pe ureche. Ea îl simțea rece și înghețat. În alt pat și în alte condiții, l-ar fi simțit împingându-se viguros în ea, dar în seara aceea era ca un băiețel cuminte.

La scurt timp după ce le dăduseră vestea tuturor părinților, Jeff și Sydney stăteau într-o cafenea lângă M.I.T. Așteptându-l pe Ivers. Mâncarea era indiană și ieftină, iar cozile de așteptare erau mari. Mesele din pal și scaunele înalte păreau doar suporturi pentru munți de haine, fulare și rucsaci. Fereastra de lângă Sydney, luminată de neon pe dinafară fumega în interior, aburită.

„Va trebui să îi spunem lui Ben”, zise Sydney.

Alături de ea la masă, Jeff bătea ritmic cuțitul cu partea neascuțită de hiatul mesei de melamină, în timp ce așteptau mâncarea. Purta un pulover bleumarin peste o cămașă necălcată. Lăsase părul să-i crească și acesta îi stătea cârlionțat peste guler, lucru care ei îi plăcea. Ar fi vrut chiar atunci să-i atingă părul la ceafa, să-și treacă degetele prin el.

Ea mișcă picioarele pe sub masă, încercând să stea picior peste

picior. Purta blue jeans și un pulover negru, un fel de uniformă a lunii februarie. Părul, pe care și-l prinsese la spate într-o coadă de cal, stătea nemișcat de la frig. Nasul îi curgea din cauza căldurii din cafenea. Afară erau minus zece grade.

„Sunt sigur că tata i-a spus deja", zise Jeff.

„Atunci ar trebui să-l invităm", sugeră Sydney, scotocind după o batistă.

„Să-l *invităm*?" întrebă Jeff pe un ton batjocoritor. „Să-l *invităm?"*

Sydney își suflă nasul și așteptă. Ura acest obicei al lui Jeff când se certau.

„Oricum n-ar veni", zise Jeff mai blând.

„Contează atât de mult cine a început'?" întrebă ea.

Jeff își puse coatele pe masă. „Dacă îmi aduc bine aminte, erai acolo".

„Era beat".

„A spus-o cu bună știință".

„Nu sunt de acord".

„A sunat?" întrebă Jeff. „Ți-a dat telefon să-și ceară scuze când nu eram acasă?"

Jeff se lăsă pe spate în scaun pentru a face loc puiului tikka să-i fie pus în față. O farfurie de conopidă prăjită a fost așezată în fața lui Sydney. Peste capul ei, Jeff îl zări pe Ivers în pragul ușii. „A venit Ivers", anunță Jeff.

„Mai vorbim despre asta când ajungem acasă", sugeră Sydney.

„Mai *vorbim*?" întrebă Jeff.

În următoarea miercuri, Jeff avea o ședință, care urma să dureze peste ora mesei de seară. Sydney a luat un taxi spre zona financiară. Așteptă în zăpadă în fața clădirii de pe strada State. Când Ben ieși, se îndreptă glonț spre el.

El rămase țintuit în loc, de parcă n-ar fi recunoscut-o. Stătea cu gura încleștată, fără să clipească.

„Sydney", zise el în cele din urmă.

„Bună, Ben”.

„Nu e o coincidență”.

„Nu”.

„E o ambuscadă”.

„Cam așa ceva”.

Ben dădu din cap înțelegător. Își ridică gulerul hainei lui bleumarin, apărându-se de zăpadă. „Atunci hai să mergem”.

În tăcere, cei doi au pornit înfruntând vremea rea. Au mers pe stradă prin lapoviță. Ben se opri și deschise ușa unui bar. O deschise și o invită pe Sydney să intre.

Încăperea era pe jumătate plină cu bărbați la costum și fulare de lână la gât. Bărbații beau multă tărie. Ninsoarea puternică le transmisese un sentiment de abandon.

Ben și Sydney au fost conduși la o măsuță, udă dedesubt. Dezbrăcându-se de palton în sala încălzită, Ben comandă un martini complicat. Sydney ceru un pahar de apă, setea devenind deodată copleșitoare.

„Nu bei. Vrei să ai capul limpede. Deci ai venit să-mi spui ceva”, își dădu Ben cu presupusul.

În ciuda șocului inițial, Ben arăta în formă. Era bronzat.

„Să te întreb ceva”, îl corectă ea.

* * *

După ce își slăbi nodul cravatei, Ben o privi scrutător, de parcă ar fi calculat prețul de vânzare al unei mansarde noi în cartierul Leather. Privirea lui fixă o enerva pe Sydney atât de mult încât ea își dorea să fi comandat o băutură. Încercă să-l privească la fel de atent, dar nu putu să-i susțină privirea.

Deși Ben părea în formă, avea privirea mai îmbătrânită. Era ceva dur în ochii lui, care nu fusese astă vară.

„Mă simt vinovată”.

„Oprește-te”.

Sydney, intimidată, tăcu o pauză. „Indiferent ce s-a întâmplat, nu

poate fi un motiv suficient să te desparți de fratele tău”, zise ea.

„Cu tot respectul”, zise Ben, privind cum barmanița așeza pe masă martini și apa lui Sydney, „nu cred că ai nici cea mai mică idee despre ce se petrece între frați”.

Era adevărat. Nu avea idee.

„Te măriți”, spuse el după un timp. „Felicitări”.

El ridică paharul, toastând în bătaie de joc. Sydney nu îi ținu isonul.

„Am auzit că te-ai mutat deja în apartamentul lui”, adăugă Ben.

„Aș vrea să vii la nuntă”, zise Sydney, profitând de ce a considerat a fi o introducere.

„Deci de asta ești aici”.

Sydney tăcu. Oare de *asta* venise?

„Și Jeff?” întrebă el.

„Jeff?”

„Jeff ce vrea?”

Sydney luă o înghițitură de apă. „Nu pot să vorbesc în numele lui”.

„Așa mă gândeam și eu”, zise Ben, sorbind din paharul cu martini verde. Atunci mă tem că va trebui să te înhami fără mine”.

„Ce este?” întrebă ea, aplecându-se spre el, netezind masa cu palmele. „Nu înțeleg din niciun punct de vedere – nici al tău, nici al lui Jeff. Nu vă pasă de tatăl vostru? Cât de mult îl afectează asta?!”

„Îmi pasă”, zise Ben, privind într-o parte.

„Atunci de ce nu uitați totul?”

Ben tăcu. „Nu pot”, zise el.

„De ce?” întrebă Sydney.

„Nu vreau”.

Ben se rezemă de spătarul scaunului. Stăteau fără să se miște, în rumoarea plăcută. Am făcut o greșeală venind aici, se gândi Sydney. Jeff s-ar înfuria dacă ar ști. Dar Sydney nu îi va spune lui Jeff. Asta a fost misiunea ei, nu îi va spune că a eșuat.

„Vom pleca în Africa", anunță ea.

„I-auzi", zise Ben.

„Jeff trebuie să meargă acolo pentru o cercetare".

„Unde în Africa?"

„Nairobi. N-am fost niciodată".

„Nici măcar cu aviatorul tău?" zâmbi Ben, peste buza paharului.

Făcu o mișcare din mână, semnalând barmaniței că mai vrea un rând. Sydney vedea că Ben era un obișnuit al casei. Poate că venea aici în fiecare seară după serviciu, oprindu-se pentru două pahare cu martini, poate împărțindu-l pe al doilea cu o femeie care îi atrăsese atenția. Sydney cântări în treacăt viața sexuală a lui Ben. Era surprinsă să constate cât de puțin știa despre el.

„Cred că nu mă deranjează să fii cumnata mea", spuse el.

Sydney își înfășură fularul în jurul gâtului și se ridică pentru a pleca. Ben se întinse repede și o apucă de mână.

„Nu te va iubi niciodată așa cum îl iubești tu", rosti el.

Sydney își trase mâna, ferindu-se ca de ceva rău. Îi amintea de noaptea în care au ieșit la surf, acea atingere alunecoasă.

„Mama ta e aici", zise Jeff, așezând un prosop pe nisip, ca răspuns la rugămintea lui Sydney de a mai sta un minut, înainte de a intra în casă. „Mama o ține din scurt, a pus-o să scrie cartonașele cu numele fiecărui invitat".

„A avut un scris frumos dintotdeauna. Tatăl meu a sosit?"

„Nu prea cred. Am fost să mă plimb".

„Te gândești la pasul pe care îl vei face?" îl întreabă ea, înghiontindu-l ușor.

„Am fost cu Tullus", spuse el, ceea ce nu era tocmai un răspuns. Scormoni cu un băț în nisip, aidoma unui băiețel. „Ivers nu mă va lăsa să uit asta vreodată", continuă Jeff. „Pierde două meciuri de-ale yankeilor – astăzi și mâine".

„Iar tu nici măcar n-ai TV".

„O să înnebunească”.
„Îl îmbătăm”, propuse Sydney.
„Bună idee”, îi răspunse, ridicând privirile spre ea.
O Ochii săi zăbovesc mai mult decât ar trebui.
„Jeff?”
„Și Sahir”, completă el, privind în altă parte. „Sahir urăște plaja”.
Chicoti și clatină din cap.
„Ce este?” întrebă Sydney.
„Ce anume?”
„Te gândești la ceva”.
„Mâine voi fi soț”.

Sydney se sprijini într-un cot. De undeva din casă se auzi un râs de femeie. Mai mult ca sigur mama ei e emoționată.

Remarcabil, la nuntă nu va exista niciun cavaler de onoare, deși Julie. Radioasă, îi va ține locul. Julie poartă acum un costum de scafandru și a uluit-o pe Sydney prima dată când a văzut-o în el. Sydney care într-o noapte, la cockteil, a confundat extazul simplu cu un extaz artistic.

„După masă m-am gândit să venim aici și să facem un foc de tabără”, spune Jeff. „Să bem zdravăn. Mă rog nu *vom* bea atât de mult. Vom îngropa pantofii lui Sahir”.

Chiar și fără soare, luciul apei este neplăcut de privit. Sydney privește cu coada ochiului. „Nu mi-aș fi imaginat asta acum un an”, zice ea. „O meditam pe Julie la matematică și engleză. Nu vă cunoscusem pe tine și pe Ben”.

Uneori, numele îi scapă fără să aibă nici cea mai mică intenție. Nu ar fi pomenit de Ben tocmai azi.

Jeff, ca întotdeauna, tace când aude acest nume. Nu vor mai vorbi despre fratele lui.

„Ce vreme urâtă”, zice Sydney.
„S-ar putea să se însenineze”.
„Jeff, ce ai? Pari… nu știu…”

El se întoarce și îi sărută umărul gol. Își trece degetele pe interiorul coapsei ei. „O să fiu fericit când o să urcăm în avion”.

Jeff sugerase estul Africii ca lună de miere, dar Sydney a subliniat că Africa ar fi însemnat prea mult de muncă. Jeff ar fi avut interviuri mereu. Nu, vor merge la Paris, unde n-a fost niciodată, nici măcar cu Andrew. Jeff ar putea să facă interviuri după pofta inimii la micul hotel din Marais, pe care îl alesese ea.

„Te iubesc”, îi spune el cu o oarecare emfază. Spune aceste cuvinte des, uneori pentru ea, alteori pentru sine – ca o recunoaștere uluită, sau ca o chemare la arme. Sydney poate spune, din tonul vocii lui, că astăzi e mai mult o chemare la arme.

Ea își trece degetele peste partea păroasă a gambei lui, ca și cum ar dialoga cu degetele lui ce îi mângâie coapsa. A fost uimită să își dea seama, în ultimele luni, ce caracter de icoană au imaginile inițiale, talismane la care te întorci iar și iar, chiar dacă ai descoperit imagini noi. Pentru ea au fost mereu picioarele bronzate, slipul de baie decolorat, ochii lui.

Jeff s-a tuns în vederea nunții. Sydney l-ar fi preferat cu părul lung, dar n-a fost întrebată.

„La ce oră trebuie să fim mâine la aeroport?”

„Opt”, răspunde Sydney. „Avionul pleacă la ora zece”.

În anul petrecut împreună, se stabilise o diviziune a muncii. Sydney se ocupa de călătorii.

„Deci când vom pleca de aici? La șase jumate?”

Vor pleca de la recepție devreme.

„Vom mânca repede și vom pleca”, spune ea. „De-abia aștept”, spune el.

„Sydney!” strigă mama ei, deschizând brațele pentru a-și îmbrățișa fiica, încă udă de apa mării.

Sydney șovăie, neobișnuită cu o primire exuberantă. Fie că mama ei vrea să-l enerveze pe tatăl lui Sydney, care probabil că a sosit

devreme, sau vrea să îi între în grații Annei Edwards. Sydney se lasă îmbrățișată, cuibărindu-se în costumul alb și eșarfa Talbor, un costum destinat repetiției mesei festive, nu celor trei ore de până atunci. Sydney îi remarcă poșeta cu buzunare. Poșetele de mătase cu femei în mașini decapotabile, care exprimau libertatea au fost abandonate. Părul mamei ei se lasă de la umiditate, iar Sydney îi simte costumul ud de transpirație pe spate. Mama ei o ține la o lungime de braț.

„Când te gândești…” spune mama ei.

La ce să te gândești? se întreabă Sydney. La faptul că fiica ei se mărită iar? Că nu va muri fată bătrână fără copii? Că, în ochii mamei ei, se căsătorește bine? Poate că această casă de pe plajă i-a spus mamei ei altceva decât casa lui Feldman din Newton.

„Când ai ajuns aici?” se interesează Sydney.

„Acum o jumătate de oră. Anna mi-a spus să vin devreme. M-am oferit să o ajut…”, spune ea, privind-o neajutorată.

„Arăți bine”, îi spune Sydney.

„M-am gândit că pot purta alb la repetiția mesei festive. Tu nu porți alb în seara asta, nu-i așa’?”

„Nici mâine”.

„Atunci e bine”, spune mama ei, netezindu-și sacoul. „Nu credeam că azi va fi atât de cald”.

„Se va răcori diseară”, o încurajează Sydney. „Vom lua masa pe verandă”.

„Chiar?” spune mama ei, dându-se un pas înapoi. „Am auzit că vremea va fi incertă”.

Peste umărul mamei, Sydney își vede tatăl. El nu va avea loc să doarmă în casă, ci la o pensiune de pe coastă. Stă la masa din bucătărie (cea pe care Jeff a folosit-o ca armă împotriva lui Ben; puloverul lui Sydney se agață uneori de o fisură de pe margine) cu domnul Edwards, fiecare ținând în mână o ceașcă de cafea.

Tatăl ei nu a mai fost tuns ca lumea de ani de zile. Smocuri

inegale de păr sur ies din tonsura cheală, de fapt o yarmulke de contrabandă. Poartă un costum vechi în dungi, albul devenind un galben pal de-a lungul timpului. În orice moment își va scoate tabachera de argint, un dar de la soție în ziua nunții lor și își va aprinde un Marlboro fără filtru, făcând-o pe doamna Edwards să zbiere de dincolo, din salon.

Pentru o clipă, Sydney zăbovește în hol. Nu vrea să întrerupă conversația cu tatăl ei până ce nu este îmbrăcată. Dar ceva din postura relaxată a celor doi bărbați – ce pare o discuție prozaică în care se dă mult din cap – o umple pe Sydney de un sentiment nesperat de noroc.

Pentru nuntă, Sydney a ales fosta ei cameră, lucru ce îi aduce mângâiere. Pe cel de-al doilea pat se află o valijoară neagră, pe care o va lua în Europa. S-a mândrit întotdeauna cu modul ei de a călători fără bagaje. În plus, nu are planuri mari de cumpărături; doar merg la Paris. Pe ușa șifonierului stă umerașul cu rochia de nuntă, de culoare somon. Helene, care a demonstrat un talent remarcabil în aranjarea părului, a promis că îi va face lui Sydney un coc lejer, pe care Sydney l-a admirat odată la Julie.

Jeff se va îmbrăca în dormitorul băieților, pe care îl va împărți cu Sahir și Ivers. Sydney și-i imaginează pe cei trei bărbați dormind sub păturile verzi, cu șepci de baseball atârnate de stâlpii patului. Acum un an, Ben ar fi stat alături de ei într-un pat pliant întins pentru această ocazie.

Ben, despre care nimeni nu vorbește. Absența lui se simte mai pregnant decât prezența oricui.

Un ciocănit ușor la ușă o face pe Sydney să își strângă cordonul halatului de baie mai tare în jurul corpului. „Intră”, spune ea.

Julie, cu un pachet ambalat în mână își vâră capul pe ușă.

„Ce faci?” o întreabă Sydney.

„Bine”, răspunde Julie.

Lui Sydney îi place felul în care eșarfa fină a lui Julie este legată la gât, în spate. De urechi îi atârnă un lanț argintiu terminat cu un glob mare. Toate opera Helenei. Admirând o dată felul cum se prezentase Julie la o adunare de familie, Sydney i-a spus în parte Helenei că ar fi fericită să aibă și ea o femeie care să o învețe cum să se îmbrace cu atâta gust. În replică, Helena i-a desprins lanțul de argint de la gât și i l-a pus în buzunar. Apoi a descheiat doi nasturi de sus de la jacheta lui Sydney și i-a suflecat mânecile. Examinând rezultatele în oglinda de pe hol, Sydney a fost plăcut surprinsă să descopere schimbarea. Cerceii de argint din ureche și cei câțiva centimetri de piele goală de la gât o făceau să fie mult mai elegantă decât cu două piese de bijuterie.

„Ți-am adus un cadou”, spune Julie, întinzându-i o cutiuță. Pachetul a fost ambalat artistic – funda a fost așezată în mijloc, capetele fundei de tul verde atârnă inegale.

„Stai aici, cu mine”, o invită Sydney să ia loc pe pat. „O să mă facă să plâng?”

Julie strânge din umeri, zâmbind.

Sub hârtia de ambalaj se află o batistă albastră, lucrată din bucăți diverse de materiale. Sydney identifică un pătrat din ceva ecosez, un altul din mătase bleu, iar al treilea pare a fi o cravată. Sydney atinge cel de-al patrulea pătrat și râde. „Asta e ceea ce cred eu?” întreabă ea, pipăind ceea ce pare a fi vechiul slip de baie decolorat al lui Jeff.

Julie dă din cap aprobator. „L-am furat. Jeff îl caută de câteva săptămâni”.

„Știu”. Sydney întinde batista în poala halatului. Sunt nouă pătrate, trei pe trei. Fiecare pătrat are latura cam de cinci centimetri. „Tu ai făcut-o”, spune Sydney uimită.

„Așa e”, admite Julie. „Dantela albastră este din cordonul rochiei de mireasă a bunicii tale. Pânza ecosez e o cămașă a tatălui meu. Cravata e de la tatăl tău”.

„Au știut cu toții despre asta?”

„Fiecare mi-a dat câte ceva”. Julie face o pauză. „Mă rog, aproape fiecare. Cel de aici”, spune ea arătând un pătrat de mătase bleu, este din costumul meu de baie de vara trecută. Bucata asta de flanel este din capotul vechi al mamei tale.”

Sydney duce batista la față și inspiră bucata de flanel, imaginându-și că se întoarce în timp la serile în care își punea capul în poala mamei sale, în vreme ce mama îi citește. E un scenariu care, de fapt nici nu s-a petrecut vreodată.

„Iar aceasta, vopsită neuniform e de la prietena ta, Emily…”

„Îmi amintesc cămașa asta”, spune Sydney.

„Această bucată e de la bunica mea, pe care n-ai cunoscut-o, dar și-ar fi dorit să o ai. E dintr-o față de masă belgiană pe care o folosea

când luam masa în familie duminica, la ea acasă”.

„Mama mamei tale?”

„A tatălui meu”.

„Iar aceasta”, continuă Julie, arătând spre ultimul pătrat, „este, mi-a spus mama ta, din păturica de când te-ai născut”.

Sydney pipăie batista. Fiecare pătrat are o nuanță diferită de albastru – de la albăstrele și lavandă până la indigo – toate cusute cu grijă cu o margine liliachie, ca o cuvertură din petice.

„Julie, îți mulțumesc!” spune Sydney, îmbrățișând-o. „O voi prețui mereu!” Pentru un minut, Sydney nu poate să vorbească. „Nu știam că te pricepi la cusut”, a spus ea în final, suflându-și nasul.

Julie ridică din umeri, de parcă cusutul ar fi ceva la îndemâna oricui.

„De unde ți-a venit ideea?”

„Mi-a venit pur și simplu”, răspunde Julie, neputând, ca de obicei, să explice sursa creativității sale.

Sydney studiază iarăși pătratele. Observă că nu sunt contribuții de la doamna Edwards sau Ben.

Julie se sprijină de tăblia patului, privind prin cameră. „Aceea e rochia ta?”

„Pentru mâine, da”.

„E drăguță”.

„Îți mulțumesc”.

„E o culoare care se potrivește cu pielea ta. De aceea ai ales-o?”

„Nu, doar mi-a plăcut culoarea”.

„Aș fi vrut să mă pot și eu mărita cu Helene”, spune fata visătoare, ridicând genunchii.

Sydney se întoarce, surprinsă. „Ești prea tânără”.

„Nu știu dacă e legal în Canada”, spune gânditoare Julie.

Julie are nouăsprezece ani – e destul de mare ca să se mărite în orice țară, presupune Sydney. Dar Julie nu vrea să spună asta. „Ai

discutat asta cu Helene?” întreabă ea.

„Am putea face o ceremonie”, spune Julie însuflețită, „la care să ne invităm prietenii”.

Sydney atinge batista.

„Ai veni?” întreabă Julie.

„Sigur că da”. Sydney se întoarce astfel încât să stea cu fața la Julie. Așază batista între ele. „Julie, ai mulți ani în față”.

„Sunt fericită aproape tot timpul”, spune Julie, apărându-se. „Sunt un pic tristă acum din cauza lui Ben”.

Sydney o aprobă. „Am încercat să-l conving să vină”.

„Chiar? Și ce a spus?”

„Nu prea multe. Cred că invitația trebuie să vină de la Jeff”.

„Nu înțeleg ce s-a întâmplat”, spune Julie.

„Nici eu”.

„Dar erai acolo. Tata spune că s-au bătut”.

„Nu a fost ceva fizic. Dar da, a fost ceva în genul ăsta”.

„Se băteau într-una când erau mici. Mi-a spus tata”.

Când s-a născut Julie, calculează Sydney, frații aveau șaptesprezece și respectiv treisprezece ani.

„Apoi Ben a plecat la facultate și s-au potolit. Dar tata crede că, de fapt, nu și-au rezolvat conflictele”.

Sydney și-l imaginează pe domnul Edwards încercând să-i explice lui Julie absențele misterioase ale lui Ben de la reuniunile de familie. Ar fi urât ruptura de dragul ei, dar și al lui.

„Cu ce te îmbraci în seara asta?” întreabă Julie.

„Cu o rochiță albastră, de vară. Îmi voi pune și un pulover, dacă îmi va fi frig pe verandă. Dar tu?”

„Am o rochie pe care mi-a ales-o Helene. Este neagră. Pot purta negai, nu-i așa?”

„Desigur”.

„Este cam… nu știu, are spatele gol”.

Sydney netezește părul de pe fruntea lui Julie. „Asta e cel mai

frumos cadou pe care l-am primit”, spune ea.

Sydney își face duș în baia pe care o împarte cu preotul, încercând să evite revista Hemmings Motor de pe jos, stropită de apă. De un cârlig atârnă un set de toaletă mult prea uzat, având înăuntru niște obiecte la care Sydney nu vrea nici măcar să se gândească. Fără a încerca, vede o mică sticluță de soluție galbenă pentru înlăturarea bătăturilor.

Câtăva vreme, în camera ei, Sydney încearcă să-și facă breton pe frunte, peste care să pună apoi o bentiță de onix și diamante false pe care și le-a cumpărat pentru această ocazie. Ar vrea să arate ca în anii ’40, pentru a se asorta cu rochița pe care și-a cumpărat-o de ocazie, într-un magazin din Cambridge. Dar, după câteva încercări, abandonează efortul și își prinde părul la spate într-o coadă de cal.

Încercând să ghicească ce ar face Helene, Sydney probează, dar apoi dă deoparte, mai multe perechi de cercei, optând în final pentru niște bumbi mici din sticlă, cu șurub, luați tot de la magazinul cu lucruri de ocazie. Se examinează în oglinda mică de pe spatele dulapului. Are fața un pic rozalie, de la ultimele câteva zile cu soare, dar părul, încă ud, arată prea sever. Și-l desface, lăsându-l să cadă pe umeri, fără să-l atingă. Cerceii cu pietre false de la ureche sunt o alegere inspirată.

Rochia îi stă destul de bine pe piept și pe șolduri. Mai jos de atât Sydney nu vede și trebuie să ghicească unde vine tivul.

În interval de un an, a trecut de la statutul de angajată, care era sau nu prezentată oaspeților, la acela de personalitate aflată în centrul atenției. Simte că e ceva instabil în această creștere rapidă, o guvernantă ridicată la statutul de soție.

O promovare suspectă.

I se pare lui Sydney că nu l-a văzut sau auzit pe Jeff venind de la plajă. Se îndreaptă spre fereastră și îl zărește stând pe caiac, privind doi băieți plutind în mica lagună produsă de maree. Îi privește de parcă ar vrea să meargă cu ei.

Sydney își împăturește cu grijă batista cea nouă și o vâră în buzunarul rochiței. I-o va arăta lui Jeff și mamei sale, dar nu și doamnei Edwards, căreia poate că nu i s-a cerut o bucată de material. Sau căreia i s-a cerut, dar a refuzat să dea ceva. Respiră adânc. În afară de grijile pe care și le face pentru mama și tatăl ei și posibila atmosferă glacială care poate apărea dacă cei doi sunt puși nepotrivit unul lângă altul prea mult timp, ca și de dorința de a nu strica armistițiul fragil pe care a reușit să-l încheie cu doamna Edwards, ca să nu mai vorbim de dangătul de clopot al absenței lui Ben, seara ar trebui să fie amuzantă.

Când pășește pe hol, aude un bărbat cântând la duș – fără îndoială fericitul preot interesat de mașini. De jos se aude sfadă, o voce de femeie pe care nu o cunoaște. Probabil fata angajată ca bucătăreasă. Aude o exclamație de surpriză și bucurie a doamnei Edwards, bucuria devenită din ce în ce mai rară în ultima vreme. Dar poate că nu e așa. Dacă Jeff e încă pe plajă, Sydney va ieși și îi va spune să se grăbească și să se îmbrace. Ivers va sosi în curând, fără îndoială irascibil pentru că pierde meciurile cu Yankees. Sydney coboară treptele.

Îl vede în oglindă, o oglindă ovală, cu margine aurie, aliată pe masa de telefon. Are o cămașă lejeră; a venit de la serviciu. Pe umăr are un port-costum, iar în mână o mică geantă de voiaj.

Ea se oprește pe scări. În oglindă el o zărește, dar expresia nu i se schimbă. Sydney înțelege acum exclamația de bucurie a doamnei Edwards. În câteva secunde vor mai urma și altele la fel.

Sydney schițează un zâmbet, dar rigiditatea lui o inhibă. Coboară o altă treaptă, iar el vine spre ea. Pare tras la față și e palid, pământiu. Nu bărbatul robust cu care vorbise ea la bar. Pare un om fără stăpânire de sine.

„Chiar credeai că o să lipsesc de la nunta ta?” o întreabă el, când ea ajunge la ultima treaptă.

Nu la nunta lui Jeff, ci a ei.

„Mă bucur că ești aici”, spune ea.
„N-aș fi lipsit pentru nimic în lume”.

* * *

El trece pe lângă ea, geanta atingându-i în trecere șoldul. Ea ascultă cum urcă treptele în spatele ei. Bagă mâna în buzunarul rochiței, atingând batista din petice.

Mark Edwards a insistat cu generozitate să furnizeze trandafirii pentru nuntă. Cu o săptămână în urmă a luat-o pe Sydney să facă un tur al grădinii pentru a-și alege soiurile pentru buchet. Ar trebui să fie un aranjament simplu, a spus el; el cultivă florile, dar nu se pricepe la aranjamente. Simplu ar fi foarte bine, a răspuns Sydney și au stabilit împreună o gamă de culori, mergând de la ivoire până la roșu-corai, toate alese astfel încât să se potrivească cu rochia de culoare somon a lui Sydney. Domnul Edwards îi va împacheta, astfel ca Sydney să nu se înțepe la degete. Sydney îi va ține în mână, ca și cum cineva i-a dat un buchet de flori.

Așa cum se aștepta, domnul Edwards stă în genunchi. Observă că acum folosește un reazem, lucru ce nu era necesar acum un an. Poartă un cozoroc și folosește niște foarfeci pentru a curăța vlăstarii. Este început de iulie, plin sezon în New Hampshire. Faptul că a fost în stare să cultive atât de multe specii, așa aproape de ocean, e o minune, iar cei care se pricep la grădinărit se opresc adesea pentru a vedea florile. Nu e ceva neobișnuit să vezi o mașină cu număr străin parcată pe stradă și un bărbat sau o femeie plimbându-se – cu permisiunea domnului Edwards – printre rândurile parfumate.

* * *

O vreme, Sydney stă într-un colț al grădinii care are forma unui dreptunghi arcuit și este îngrijită într-un mod deosebit, trandafirii sunt așezați sub forma unor movilițe, la distanțe egale. Sydney știe că briza mării este o amenințare constantă; adesea, când privește dimineața de pe fereastra bucătăriei vede atât de multe petale

căzute pe jos din cauza vântului de peste noapte, încât grădina arată ca o sală după o petrecere la care au fost aruncate confetti în aer.

Domnul Edwards o observă și chipul i se îndulcește.

„Nu te ridica”. Îi spune ea, dar e prea târziu. Îl privește cu o oarecare îngrijorare, în timp ce se ridică.

„Sunt murdar”, spune el, când ea se apropie. Își scoate mănușile și o sărută pe obraz. „Cum se simte mireasa în ziua dinaintea nunții ei?”

„Foarte bine. L-am văzut pe Ben”.

„Nu e grozav? Am vorbit cu el când a parcat. S-a dus să facă un duș. Ce surpriză. Anna e încântată. Ai stat de vorbă cu el? Ce părere ai, cum arăta?”

„N-a spus prea multe”, răspunse Sydney. „Arăta un pic, nu știu, poate obosit”.

„Așa am zis și eu. Muncește prea mult. Oare… ăăă…?” Domnul Edwards lovește mănușile una de cealaltă. „Oare Jeli…?”

Sydney scutură din cap. „Cred că nu”.

„E un lucru bun pentru amândoi”, rostește hotărât domnul Edwards. „O reconciliere. Să nu vorbești cu cineva, nu e niciodată ceva bun. Niciodată. Desparte familiile ani de zile. De obicei, se întâmplă din cauza banilor. În cazul lor, nu știu care e problema. E ca un fel de loialitate, nu-i așa? Tu poate știi mai mult”.

Sydney clatină din cap. „Nu știu”, spune ea.

Domnul Edwards arată grădina cu un gest larg. „Am selectat toți trandafirii. Dar nu îi voi culege decât mâine dimineață, desigur”.

„Ar fi trebuit să facem nunta aici”, spune ea. „E extraordinar de frumos”.

„Să nu faci niciodată o nuntă într-o grădină de trandafiri. Vântul îi scutură, rămâi doar cu tulpinile goale”.

„Am venit să-ți mulțumesc”, îi spune Sydney.

„Îmi dă șansa să mă împăunez”, comentează domnul Edwards. „Nu știi că în fiecare grădinar se ascunde o inimă de fanfaron?”

Ea zâmbește.

„Mă bucur că faci nunta aici”, spune el, arătând spre casă. „Multă istorie. Vrei să iei loc?”

Lui Sydney îi este clar că domnul Edwards trebuie să stea jos. „Da”, răspunde ea.

Cu o măturică aflată alături curăță iute băncuța de piatră.

„Îți place istoria?” o întreabă el, îndepărtând pământul de pe pantaloni.

„Da, oarecum”.

„Casa asta respiră foarte multă istorie. Am fost la bibliotecă, la Societatea locală de istorie și așa mai departe. Am făcut un soi de hobby din asta. Desigur, orice casă cu o vechime oarecare are și o istorie, dar asta are chiar mai mult, cred. Șase, șapte, opt familii au locuit aici. Știai că inițial a fost construită ca o mănăstire?”

Sydney e surprinsă și cască ochii la bătrâna casă, concentrându-și atenția pe dormitoare. Dormitoare pentru măicuțe?

„Un ordin canadian din Quebec. Douăzeci de surori.

Un ordin contemplativ, după cum am înțeles”.

„Este un loc ideal pentru asta”.

„A existat un scandal în care a fost implicat un preot și o tânără novice”. El face o pauză, apoi clatină din cap. „Uneori cred că nu s-a schimbat nimic, doar data din calendar”.

Sydney simte o briză răcoroasă pe spate și pe brațe. Petalele de trandafiri, întunecate și lucioase, par să vibreze în aer.

„După scandal, noi doar bănuim ce a putut fi;” continuă domnul Edwards, „casa a fost vândută unui om numit Biddeford, care era redactor la o revistă literară din Boston. Nu știu prea multe despre el, dar știu că fiica lui a pus aici bazele unei case pentru mame necăsătorite, ceea ce aparent a declasat un alt scandal. Nu-mi imaginez că mamele necăsătorite ar fi făcut necazuri cuiva, dar sătenii au încercat să le evacueze. Considerau că vor corupe morala tinerelor femei din zonă”.

Sydney se uită din nou la dormitoarele de la etaj. Mai întâi surorile, apoi mamele necăsătorite. Copiii, probabil mulți dintre ei, s-au născut în camerele acelea.

„Ce s-a întâmplat cu bebelușii?” întreabă ea.

„Nu știu, îmi imaginez că au fost dați spre adopție. E un lucru îngrozitor dacă te gândești nu? Să-i iei unei femei copilașul. Totuși, cred că în zilele acelea era mai bine decât alternativa – să fii aruncată în stradă”.

Sydney aprobă.

„Se pare că oamenii locului au avut succes cu excluderea acestor mame, fiindcă, în 1929, există mențiunea unei proprietăți abandonate vândută unui om numit Beecher care, *cred* că a fost implicat în presa marxistă dedicată mișcării unioniste. Muncitorii textiliști la fabrica din Ely Falls. Am găsit un exemplar pe care l-au scos – Lucky Strike – pe care l-am descoperit într-o librărie cu lucruri rare. Foarte interesant. Înverșunată și spirituală, o combinație ciudată, ca și cum ai citi Daily Worker combinat cu The New Yorker”. Domnul Edwards așază mănușile pe care le ținea pe bancă. „Și, din nou, cred că asta s-a întâmplat aici, a fost un atac al Ku Klux Klan asupra acestui grup de radicali unioniști, iar unul dintre membri a fost omorât”.

„O crimă, aici?

„N-ai crede că KKK opera atât de mult în nord, nu-i așa? Curând după aceea, Beecher a fugit. Casa a fost scoasă la licitație – probabil prin 1930 – și a fost cumpărată de o femeie care a devenit o modestă scriitoare de piese de teatru. Locuia în New York, dar vara venea aici. Ai auzit numele Vivian Burton?”

Sydney scutură din cap. Domnul Edwards se apleacă în față și culege un trandafir.

„A avut o piesă pe Broadway. A deținut casa până la moartea ei în 1939. Apoi a trecut în proprietatea unei familii numite Richmond. Casa se pare că a inspirat nu doar scandal, ci și talent, fiindcă acest

tip, Albert Richmond era un pictor trompe l'oeil. Un pictor în stil clasic, nu genul decorativ".

„Înșală ochiul", spune Sydney, mai expertă în pictura de naturi statice decât era acum un an.

„Exact. Total demodat, dar foarte bun, în maniera lui Harnett și Peto. Este una la Muzeul de Artă din Boston. Tot îmi propun să merg, dar se pare că nu-mi găsesc niciodată timp".

„Vom merge împreună într-o zi", sugerează Sydney. „Și vom lua prânzul".

„Ce idee minunată", spune domnul Edwards entuziasmat.

Urmează un moment de tăcere, în timpul căruia fiecare își imaginează viitorul. Un viitor care poate conține mai multe prânzuri, plimbări împreună, multe conversații, nepoți.

„Pictorul ăsta, Richmond", continuă domnul Edwards, „a trimis trei fii în Al Doilea Război Mondial. El era prea bătrân pentru război, dar avea fii. Poate și o fiică. Auzi atâtea lucruri despre sacrificiile pe care le-au făcut mamele, dar nimeni nu se prea gândește la tați".

Sydney tace, imaginându-și un tată care își conduce un fiu, apoi altul și încă unul la gară, trimițându-i în Europa sau Pacific, neștiind dacă se vor mai întoarce sau nu".

„Fiii s-au mai întors?" întreabă Sydney.

„Nu știu", răspunde domnul Edwards. „Casa nu a trecut în proprietatea niciunuia dintre ei, dar asta nu înseamnă neapărat că nu au supraviețuit. Ar fi un mare ghinion să-ți pierzi toți cei trei fii, nu-i așa?"

„Inimaginabil".

„După aceea, casa trece în proprietatea unei familii numite Simmons care a folosit-o doar vara, în vacanță. Mă tem că au lăsat locul în paragină. Apoi a fost cumpărată în 1980 de pilotul lui Vision și soția lui. Ai aliat de avionul care s-a prăbușit."

„Da".

„Și eu – mă rog, noi, Anna și cu mine – am cumpărat-o de la văduvă. Nu îmi place să profit de tragedia altcuiva, dar oricum ar fi luat-o cineva. Îmi place să cred că am menținut-o în cea mai bună stare."

„E frumoasă", spune Sydney. „Mi-a plăcut dintotdeauna. Nu cred că mă voi mai putea gândi la ea în același fel acum."

„Acum ești o parte din istoria casei", spune domnul Edwards cu ceea ce pare a fi o mare satisfacție.

„Ca și tine", subliniază Sydney.

„Sydney, ești fericită?" o întreabă el brusc.

Sydney e luată prin surprindere de întrebare. „Da", răspunde ea. Își duce o mână la piept. „Speram că se vede".

„Atunci mă bucur. Îmi era teamă că cearta dintre Ben și Jeff ți-ar fi putut afecta fericirea. Și uneori mă întrebam dacă nu te sperie faptul că te măriți din nou. Sper că nu te superi că am spus lucrul ăsta."

„Nu", spune ea. „Este un fapt. Nu mă simt speriată. Poate ar trebui, dar nu sunt."

„Fiul meu e un om bun", spune domnul Edwards, o declarație ciudată în momentul acela.

„Știu că e", spune Sydney mișcată de această declarație a tatălui.

Vibrația petalelor lucioase de trandafiri s-a transformat într-o fluturare. Cerul, gri și acoperit mai înainte, a devenit dramatic, atât amenințător, dar și promițător: nori grei la vest, fâșii de senin la est.

Sydney rămâne pe gânduri, privind casa. Măicuțele și preotul. Mamele necăsătorite. Marxiștii și victima omorului. Oare omul acela stătea singur, privind hărțile seară de seară, punând semne în locurile unde credea că se află fiii lui? Apoi soția pilotului, care a trebuit să facă față presiunii presei. Sydney își amintește fețele piloților la televizor. Cât erau de obișnuite.

Urmărește linia acoperișului cu privirea, apoi se așază pe treptele verandei. Se întreabă dacă au mai fost și alte nunți în casă. Probabil

că trebuie să fi fost multe nunți, botezuri și înmormântări. Speră că totuși în clădire a fost mai multă bucurie decât tristețe.

„Au venit aici pentru frumusețe”, zice domnul Edwards.

Sydney se plimbă prin casă, admirând aranjamentele. Julie și Helene sunt implicate în decorarea scării cu panglică albă și funde. Boluri de trandafiri albi au fost așezate pe mesele din salon. În bucătărie este zarvă, doamna Edwards agitată, dă ordine. Sydney se îndreaptă spre una dintre ferestrele din tavan până în podea și privește plaja. Nici urmă de Jeff. Poate că e chiar acum în dormitorul băieților, îmbrăcându-se pentru repetiția ceremoniei. Speră că s-a întâlnit cu Ben și că au schimbat câteva vorbe. Jeff, în ciuda divergențelor, va fi impresionat că Ben a venit până la urmă. Dacă nu e altceva, fratele lui a capitulat. Niciun bărbat nu ar putea refuza asemenea gest.

Sydney îl caută cu privirea pe Ivers. Crede că tatăl ei s-a dus la plimbare. Mama, e sigură, s-a întins puțin în camera ei. Din timp în timp veranda e luminată de apariția bruscă a soarelui, apoi e aruncată în umbră.

Jeff, care și-a mutat toate lucrurile în camera lui Sydney, stă pe patul liber de lângă valiză. Teancuri de haine au fost aruncate pe scaun și pe jos. Jeff e tot în costum de baie și tricou. Pare să-i fie indiferent faptul că e plin de nisip pe picioare. „Ai fi putut să mă previi”, spune el.

Nu primește niciun răspuns. Sydney închide ușa. Da, ar fi putut să-și prevină logodnicul că fratele lui de care se înstrăinase se află în casă. În loc de asta și-a căutat refugiul în grădină, cu stăpânul casei.

„E felul tău de-a fi, nu?” întreabă Jeff. „Așa a spus și el”.

Sydney observă că Jeff nu pronunță numele lui Ben.

„Credeam că te va face fericit”, răspunde ea.

Jeff ridică o sprânceană.

„Ați vorbit?” întreabă ea.

„Sigur că am vorbit”.

Sydney nu vrea să afle ce și-au spus. Acum nu prea e sigură că vrea să știe.

„Era ca un nor”, se apără ea. „Am simțit asta. Toată lumea simțea. Era ceva ce nu puteam uita. Care nu putea fi îndreptat”.

„Ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi”.

Ea se sprijini de dulapul de haine. „Jeff”, începe ea.

„Ce e?” întreabă el, de-abia privind-o.

„Cred că atitudinea ta e lipsită de logică”.

Mai mult, chibzuiește ea pentru sine, *arțăgos* e cuvântul care îi vine în minte.

„Ben și cu mine avem diferende”, spune Jeff. „Nu cred că le vom lămuri vreodată. Regret că nu-ți place lucrul ăsta. Nici mie nu-mi place, dar asta e. Și crede-mă, n-a venit aici din dragoste pentru mine”.

„Atunci de ce?” întreabă Sydney.

Dar Jeff tace. Nedorind sau neputându-i răspunde.

„Jeff, ascultă”.

„Ce e?”

„Există o poveste, pe care mi-o spunea bunicul despre el și fratele lui”, zice Sydney. „Într-o zi, când era mic, fratele lui a intrat în cameră și i-a distrus douăsprezece modele de avioane, pe care le construise cu migală din lemn de plută. Nu știu de ce; se certaseră. Nu și-au mai vorbit timp de șase ani”.

Jeff stă pe pat, cu brațele încrucișate. Ea simte că el de-abia ascultă.

„Apoi a venit cel de-Al Doilea Război Mondial”, povestește Sydney, „iar fratele bunicului meu a fost trimis în Europa cu corpul de aviație. Părinții lui l-au condus la gară, dar bunicul meu n-a vrut să meargă”.

Sydney se întreabă de ce și-a amintit povestea la care nu s-a mai gândit de ani de zile. Faptul că domnul Edwards a pomenit de cel de-Al Doilea Război Mondial? Fiindcă pictorul își dorea ca fiii lui să

se întoarcă acasă?

„În ultimul minut, bunicul s-a gândit că s-ar putea să nu-și mai vadă fratele niciodată, fiindcă ar putea fi ucis în Europa. A alergat la gară și a ajuns chiar când trenul pleca. I-a strâns mâna fratelui său și i-a spus la revedere”.

Jeff o privește de pe pat. Jar fratele a murit”.

„Nu, n-a fost atât de dramatic”.

„Atunci de ce mi-ai povestit asta?”

„Ei bine, cred că Ben a venit la gară”, spune Sydney.

Ivers, ca întotdeauna turuie bârfe din baseball.

„Se întâmplă în fiecare an. Sox-Yankees pe 4 iulie. Clemens pe o movilă pentru New York Fostul Yank Mendoza pentru Boston. Ai crede că-l recunoști, dar cu jucătorii lui Jackson – patruzeci și doi în iunie, douăzeci în ultimele cinci jocuri, unsprezece în ultimele două – orice se poate întâmpla. Pariați pe Sox. Sydney, ți-am spus că te voi ucide pentru că te măriți mâine?

„Vom instala un televizor pe verandă”, îi zice ea.

„Chiar?” întreabă Ivers, cu speranță în glas.

„Ivers, nu”, răspunde Sydney, zâmbind.

Sahir, vizavi de Sydney, se află în discuții politice serioase cu domnul Edwards. Subiectul este despre căsătoria dintre homosexuali, pe care Sahir o susține cu pasiune. Anna Edwards aruncă priviri neliniștite în direcția lui Julie. Printr-o serie de mișcări complexe ale ochiului și semnale din cap care o fac să pară că suferă de un tic nervos ea încearcă să îi dea de înțeles soțului să încheie; dar el fie este indiferent la strâmbăturile soției sau a uitat orientările sexuale ale fiicei lui. Lui Julie nu i se cere părerea în această chestiune.

* * *

Jeff, uitându-și responsabilitățile de gazdă, este complet absorbit de discuția cu mama lui Sydney despre cel mai bun drum cu mașina la Portsmouth din vestul Massachusetts, deși motivul real pentru

atenția intensă a lui Jeff, știe Sydney, este ca atunci când Ben va coborî la cină Jeff să se facă a nu-l observa.

Masa foarte drăguță, cu fețe de masă albe este acoperită de trandafiri, oaspeții sunt gătiți, dar nu chiar ca la carte. Cămăși lejere, mâneci suflecate, fără cravate. Sydney observă că Jeff poartă șlapi, fapt datorat sau nu faptului că și-a lăsat pantofii în dormitorul băieților. Acum nu va mai intra în acea cameră.

Sydney nu se poate abține să nu observe pantofii lui Sahir – de culoare închisă, foarte lustruiți, cu tălpi groase, îi amintesc de anii ’50, când pantofii scumpi erau un semn de bună creștere.

Ben coboară scările de parcă tocmai a încheiat o convorbire telefonică de afaceri și a întârziat câteva minute la un eveniment mărunt. Și-a făcut duș și s-a schimbat, iar în timp ce intră în salon își suflecă mânecile. A pierdut repetiția ceremoniei, o piesă lipsită de viață, în care actorii principali au stat în fața canapelelor albe repetând câteva rânduri. Producției i-a lipsit coregrafia, luminile, orice simț al dramei. Jeff mai ales părea înlemnit, de parcă nimic din toate astea nu fusese ideea lui. Sydney, iritată, nu s-a mai agitat și a încercat să compenseze cu un râs nervos, susținută de Ivers, deși nu puteau spune de ce râdeau. De pe canapeaua de vizavi, Anna Edwards ofta frecvent, de parcă privea la copii neascultători.

Sydney își împarte atenția în două – un obiectiv îndreptat spre Ben, celălalt spre Jeff, încă adâncit în conversația cu mama ei, încă ignorând prezența noului venit. Julie sare în picioare cu rochița ei elegantă neagră și îl îmbrățișează pe Ben. Domnul Edwards îl prezintă preotului și părinților lui Sydney, care zâmbesc și îl salută dând din cap pe fratele năbădăios. Anna Edwards îi face semn frenetic cu mâna să ia loc pe scaunul de lângă ea. Dacă n-ai ști, ai spune că Ben, nu Jeff, e mirele.

Jeff nu se mai poate preface că este angajat în discuție. Când se întoarce spre Sydney, are ochii opaci, ca de sticlă.

Masa e servită de o femeie în pantaloni negri și cămașă albă. Se

servește homar în sos adus într-o veselă greoaie, care nu provine de la Emporia, crede Sydney. Trandafirii de pe masă, în contact cu umiditatea aerului de mare produc un aer înecăcios, care pare produs special pentru acest eveniment.

Sydney e foarte conștientă de prezența lui Ben în stânga ei și de cea a lui Jeff în dreapta. E ca și cum nu ar îndrăzni să respire, ca nu cumva corpul ei să scape din spațiul rigid care i-a fost alocat. Să îl atingă pe Jeff, ceea ce ar fi un gest obișnuit, chiar necesar, pare acum gratuit, i-ar aminti lui Ben motivul acestei adunări, ceea ce i-ar putea declanșa amintirea dezbinării fraterne, un an de sentimente rănite.

Să îl atingă pe Ben iese din discuție.

Din când în când, Sydney simte că și-a pierdut răbdarea, că nu mai este un observator atât de atent cum era, că într-un fel, în anul care a trecut, a substituit treptat emoția cu inteligența. În momentele de luciditate se întreabă dacă a fost un schimb profitabil.

* * *

Domnul Edwards se ridică și propune un toast. „Astăzi”, începe el, „adăugăm un alt capitol istoriei acestei minunate case – un capitol vesel, pentru că o aduce în familia noastră pe încântătoarea și mult iubita Sydney Sklar. Norocul i-a zâmbit fiului nostru. Există un cuvânt în idiș care înseamnă, într-o traducere aproximativă, «sortiți să fie împreună». Sper că pronunț corect *Beshert*”. Domnul Edwards ridică paharul. „*Beshert*”, spune el din nou.

Oaspeții, doamna Edwards cam în silă, ridică paharele repetând cuvântul. Sydney se întreabă dacă va fi prima evreică ce va avea posesia parțială a casei, oricât de lipsită de consistență ar fi această posesie. Se mai întreabă ceva: oare ea și Jeff sunt sortiți unul altuia? De cine și cum? Aduși laolaltă de un complex de împrejurări, care a făcut ca Jeli să se afle pe verandă, exact când Sydney ieșea din apă? Cine ar fi putut crede în această mână nevăzută? Oare Daniel a trebuit să moară, ca ea să aibă soarta asta? Ce zeu crud, indiferent și

capricios ar face un asemenea lucru nebunesc? în ce scop?

Jeff nu se ridică pentru a-i mulțumi tatălui său. Se lasă o tăcere stânjenitoare.

Ivers se ridică și pune mirele la zid, enumerând, spre binele miresei, înainte de a fi prea târziu pentru a anula nunta, câteva fapte necunoscute despre Jeff Edwards. Mirele, dă la iveală Ivers, a urinat pe o statuie a lui John Harvard, după ce a pierdut în urma unei dezbateri aprinse legate de NATO față de competitorii din Cambridge. După ce a fost prins, a fost adus în fața comisiei de disciplină a propriului colegiu (Brown), ai cărui membri s-au ridicat și au aplaudat atunci când el a intrat. Ivers dorește, de asemenea, ca Sydney să știe că logodnicul ei s-a cufundat într-o stare de venerație hipnotică, atunci când privea înot sincron la Jocurile Olimpice televizate. Jeff a declarat că sportul e „chiar dificil". Apoi, în sfârșit, știe Sydney că cel ce va deveni soțul ei pariază pe ascuns, o dată pariind că Yankees vor câștiga în fața lui Sox cu patru puncte avans? Din cauza acestor impardonabile și supărătoare defecte, Ivers e mai mult decât fericit să îl lase moștenire lui Sydney în mai puțin de douăzeci de ore. Și, în caz că interesează pe cineva, scorul este Boston 3, Yankees 0.

Se aud chiote și fluierături, iar Ivers se așază.

Se servește al doilea fel, creveți thailandezi. Jeff pare perfect concentrat pe masa lui, de parcă ar fi un critic la restaurant. Alături de ea, Ben folosește foarte des paharul de apă, studiind adunarea. Sydney își amintește de ziua în care Victoria a venit prima dată în casă, cum Ben stătea pe verandă, cuprinzând cu privirea tot peisajul.

Datorită conversației de adineaori cu domnul Edwards, Sydney nu se poate opri să nu se gândească la oamenii care au luat, sau nu, zeci de mese chiar în această cameră. Măicuțele cu obiceiurile lor întunecate (oare nu înghețau iarna?). Omul de litere (o fi avut oaspeți distinși la masă, cu câte trei nume – Edward Everett Hale și

John Greenleaf Whittier?). Mamele necăsătorite, cu pruncii lor (sau pruncii erau luați înainte ca mamele să se dea jos din paturile lor?). Marxiștii (oare recurgeau la mese formale, sau li se păreau prea burgheze?). Dar femeia dramaturg? Sau artistul cu trei fii plecați la război? Sydney și-l imaginează stând la o masă cu scaune goale, din cireș sau mahon, acoperită cu hărți ale zonei Rinului și Belgiei. Apoi, desigur, văduva cu fiica ei. Nu, ele sigur n-ar fi mâncat în sufragerie, se gândește Sydney. Mâncau, cu siguranță la masa din bucătărie, iar reporterii strigau la ele de pe stradă.

Sydney ia o înghițitură de vin. I se pare, când privește spre ocupanții actuali ai mesei de nuc cu muchii neregulate, că istoria personală a casei s-a subțiat, că e mai puțin dramatică, mai puțin importantă decât a fost. Atât de puțin pare să conteze când te înghesui între un avion prăbușit, o crimă, mame necăsătorite, un război. Despre timpul petrecut de Sydney în casă nu se va vorbi în anii ce vor urma, nu va face nici măcar obiectul unei anecdote ca lumea.

Dar oare, se întreabă ea, așezând paharul pe masă, nu sunt povești și la această masă, fiecare cu scânteia ei dramatică, al căror final încă nu se cunoaște? Se gândește la tânăra fată care a fugit de acasă pentru iubire. Oare fericirea ei va dura? La vrajba, care pare de veacuri, dintre cei doi frați buni. Oare unul îl va ierta pe celălalt? La mama care de-abia își poate ascunde gelozia și disprețul față de tânăra care va intra în familia ei, mama care și acum își atinge fiul cel mare de parcă acesta ar putea dispărea în orice moment. Iar Sydney se gândește și ea la părinții care altădată formau o familie, care probabil s-au iubit, care acum își privesc fiica, singurul lor copil, ce se mărită pentru a treia oară.

Dar preotul care se dă în vânt după creveții thailandezi? Este un travestit secret? Un bazin de rechini? Sau e doar ceea ce pare, un om modest și pios, care nu rămâne imun la plăcerile unui dormitor bun la malul mării și o masă excepțională?

„Am ascultat timpul probabil, chiar înainte să cobor. Ar trebui să fie frumos mâine după-amiază”, spune Ben, făcând în mod conștient o remarcă pozitivă în fața familiei. Sau comentariul a fost oferit ca dovadă că acum îi trecuse supărarea?

Desertul și cafeaua vor fi servite pe verandă, anunță doamna Edwards. Sydney se ridică și îl așteaptă pe Jeff, care la rândul lui o așteaptă pe mama lui Sydney, căreia îi vine foarte greu să se ridice din scaun. Genunchi artritic, explică ea, durere de care se plânge adesea, deși nu pare dornică să facă ceva în privința asta. E de la sine înțeles că „tineretul”, cum îi numește domnul Edwards, va sta o vreme pe verandă cu „bătrâneii”, înainte de a se schimba și a merge pe plajă, unde se va face un foc de tabără și, se presupune, va fi mai distractiv.

Jeff se scuză ca să pregătească focul. Absolut din întâmplare, Ben se așază lângă Sydney într-un scaun greu de tek. Dacă nu ar fi ales locul gol ar fi atras și mai mult atenția asupra tensiunii fraterne existente deja, iar ăsta nu e stilul lui Ben. Pentru o vreme, Sydney și Ben ascultă zeflemeaua, neimportantă, un sentiment că viața reală este trăită altundeva. În tandem ridică ceștile și beau, Sydney jenându-se de acest gest.

Într-un moment în care toată lumea râde zgomotos, Sydney îl întreabă pe Ben dacă a vorbit cu Jeff.

„Am vorbit”.

„Ce anume?”

„Ne-am făcut cretini unul pe celălalt și ne-am strâns mâinile”.

„Asta a fost tot?”

„Asta a fost tot”.

În camera ei, Sydney își schimbă rochia albastră cu o pereche de pantaloni scurți și o cămașă albă fără mâneci. Își leagă un pulover bleumarin în jurul umerilor. Deja aude râsete de pe plajă, vede focul de la fereastra dormitorului ei. Așezând rochia la loc într-unul dintre cele două nișe înguste, Sydney se gândește iarăși la măicuțele

canadiene. Oare nișele au fost construite pentru ele? înguste pentru că aveau atât de puține haine de îmbrăcat?

Așa cum a promis, Jeff și Ivers îl aruncă pe Sahir în nisip și îl descalță de pantofi. El protestează, dar în zadar. Julie oferă turtă dulce, bucățică după bucățică, amestecul lipicios fiind devorat rapid, de parcă n-ar fi mâncat copios mai devreme. Cei mai mulți s-au schimbat în șort și tricou, distingându-se de cei bătrâni care se aud de pe verandă, chiar dacă sunt mai puțini la număr, iar râsul lor e mai potolit. Sydney aproape se așteaptă să o vadă pe Anna Edwards în colanți și top mulat coborând scările, refuzând să nu participe la un eveniment care îi include pe fiii ei.

Scântei sar în aer. Din când în când lemnul emite zgomote ascuțite. Sydney simte căldura în față, răcoarea în spate. Ben, cu brațele sub cap și un genunchi ridicat a pus stăpânire pe unicul scaun și și-a luat poziția obișnuită de confort. Jeff și Sydney stau pe un buștean. Din când în când, prieteni de-ai fraților se opresc, apărând atrași de lumina focului, pentru a felicita cuplul. Zvonul despre nunta de mâine s-a răspândit pe toată plaja. Alți tineri și tinere, obișnuiți ai circuitului de vară. Sosesc cu berea în mâini, braț la braț, deținători ai unor amintiri din copilărie repetate acum, de care râd. Sydney, în afară de faptul că îi salută pe acești străini, nu trebuie să mai spună mare lucru nefiind prezentă la prețioasele evenimente despre care se povestește. În loc de asta mănâncă turtă dulce și privește flăcările ce scriu mesaje pe care nu le poate citi în aerul întunecat de deasupra.

Sydney își afundă picioarele în nisipul răcoros. Lângă ea, Julie și Helene stau cu picioarele încrucișate. Mai devreme, Julia a hrănit-o pe Helene cu turtă dulce, femeia râzând ca o mireasă la nuntă. Poate, se gândește Sydney, acesta e momentul când vor ajunge cel mai aproape la o ceremonie a lor.

Sydney simte un deget care i se plimbă pe umăr.

„Eu mă retrag", spune Jeff.

„Acum?” întreabă Sydney, surprinsă. „Atât de devreme?”

„Ivers va avea grijă de foc”, spune el.

Când Sydney se ridică, Ben întoarce privirea, de parcă ceva de pe mare i-a captivat toată atenția.

„Noapte bună tuturor”, strigă Sydney, ridicând ambele mâini pentru a-și lua rămas bun. I se pare necuviincios ca ea să stea pe plajă dacă viitorul ei soț se retrage. „Vă mulțumesc că ați venit. Mirele trebuie să își facă somnul de frumusețe”.

Sydney zâmbește când ceilalți protestează.

„Nu uita, nu trebuie să dormi cu Jeff în noaptea dinaintea nunții”, strigă Ivers. „Ghinion pe veci. Apropo, scorul e zece la patru”.

Sidney ridică pumnul în semn de victorie. Se apleacă și le sărută pe Julie și Helene. „Veniți mâine pe la zece?”

„Nu e prea devreme?” întreabă Julie.

„Nu, e perfect”, îi răspunde Sydney.

Veranda e pustie, cei bătrâni s-au dus în paturile lor. În tăcere, ea și Jeff străbat casa și urcă scările. În dormitor, Sydney se așază și își scutură nisipul de pe tălpi.

„Voi dormi aici, dacă nu te deranjează”, spune Jeff.

„M-am gândit că vei face asta”, zice Sydney, deși este greu să ignore semnul de ghinion menționat de Ivers.

„Nu pot să fac ca Ben”.

„Ce anume?”

„Să mă prefac”.

De pe fereastră, Sydney vede scântei ridicându-se în aer, de parcă cineva tocmai a mai întețit focul cu un buștean. „Ce vor spune Ivers și Sahir?” întreabă ea. „Noi i-am invitat aici. Cred că suntem nepoliticoși”.

„Se descurcă ei”.

„Ei știu despre tine și Ben?”

„Sigur că știu”.

„Ești cam ironic în seara asta”.

„Îmi pare rău, Sydney. Îți cam stric buna dispoziție, nu-i așa?”

„Un pic”.

Jeff se mută pe celălalt pat și se așază lângă valiza ei.

„O dau deoparte”, spune Sydney, ridicându-se pentru a lua valiza, uimită că Jeff o lasă să facă asta.

Jeff, părând dărâmat, se întinde pe pat îmbrăcat.

Sydney stă alături de patul lui și pentru o clipă are un acces de tandrețe. Îngenunchează, lipindu-și fruntea de pieptul lui. Jeff se joacă absent cu părul ei.

„Îmi pare rău”, spune ea. „L-am rugat să vină iar acum mi-aș fi dorit să nu fi venit. Ți-a stricat toată seara, nu-i așa?”

„Nu e vina ta”, spune el.

Prin fereastra deschisă Sydney aude râsete. N-ar fi trebuit ca ea și Jeff să se afle acolo unde sunt râsetele?

„Îl urăști chiar atât de mult?” întreabă ea.

„Uneori. De fapt, cred că e mai mult invers”.

„Nu poate fi adevărat”.

Jeff tace.

„Tatăl tău mi-a povestit istoria casei”, spune Sydney, sprijinindu-și bărbia de marginea patului. „Despre călugărițe, despre marxiști și mamele necăsătorite. Mă gândeam că mâine tu și eu vom face parte din istorie”.

„Să o auzi pe mama povestind”, spune Jeff. „E ca și cum le-ar fi cunoscut pe călugărițe”.

Sydney se ridică și îl sărută pe braț. „Te iubesc”, îi spune, conștientă că nu spune acest lucru la fel de des ca el. Uneori se întreabă dacă asta nu se datorează faptului că nu vrea ca Jeff să fie prea sigur de sentimentele ei.

„Vino aici”, spune el.

Sydney se ridică și se așază deasupra bărbatului care acum este iubitul ei. Mâine, după câteva cuvinte și gesturi, va deveni soțul ei.

„Și eu te iubesc”, îi spune Jeff. Cuvintele par fără greutate, spuse în vânt.

Ispitind soarta, Sydney se descheie la cămașa ei albă.

„Plec cu caiacul”, anunță Jeff dimineață. Își pune slipul de baie.

Sydney se ridică într-un cot. După ce au făcut dragoste, ea s-a retras în patul ei, amândoi fiind de acord că nu puteau să doarmă bine dacă stăteau împreună într-unul din paturile înguste. „În ziua în care te însori?” întreabă ea.

Jeff dă draperiile la o parte, ca să vadă cum e vremea, care de unde stă Sydney pare tot „incertă”.

„Nunta nu va fi mai devreme de ora trei”.

„Da, dar…” începe Sydney. Stă în pat, iar cearșaful de-abia îi acoperă sânii. N-a fost niciodată în stare să poarte o discuție dezbrăcată.

„Probabil este ultima dată când suntem aici până la sfârșitul lui august, începutul lui septembrie”.

Voiajul de nuntă va dura trei săptămâni. După aceea va trebui să mai meargă la o nuntă în Carolina de Nord, după care vor merge la o conferință la John Hopkins.

Totuși, i se pare nepotrivit ca Jeff să plece în dimineața nunții sale. Sydney nu poate spune de ce.

„Nu pot sta aici”, zice Jeff.

Jeff nu va rămâne în casa în care s-ar putea ca din întâmplare să nimerească în aceeași încăpere cu Ben.

„Destul”, spune Sydney. „Vă purtați ca doi copii de grădiniță”, adaugă ea, deși se gândește că Jeff se poartă ca un copil. Ben pare destul de agreabil.

„N-o să lipsesc mult”, spune Jeff, aplecându-se să o sărute. „Mă întorc, îmi iau lucrurile și mă îmbrac în camera părinților. Nu îți voi sta în cale”.

„Ai grijă”, spune Sydney.

Jeff se întoarce pe călcâie. „Te iubesc”, mai spune deschizând ușa.

Sydney nu poate să nu observe cum trage el cu coada ochiului pe hol, înainte de a ieși din cameră. În mod normal gestul lui ar putea fi interpretat că el nu dorește să fie prins ieșind din camera iubitei – un gest încântător, dacă nu anacronic. Dar Sydney cunoaște adevăratul sens: să se asigure că Ben nu e prin preajmă.

Sydney se întinde în pat. Ar fi dorit ca dimineața, când se va trezi să fie soare. Există speranța ca, mai târziu, exact la momentul potrivit, să iasă soarele. „Chiar în timpul ceremoniei”, spune ea cu voce tare, negociind cu cel responsabil cu luminile pentru piesa de teatru care se va pune în scenă.

Se ridică și își caută halatul. Probabil că mama ei e deja în bucătărie, căutând tacâmuri, neștiind unde se află cerealele.

Dimineața pare îngrozitor de lungă. Ivers stă în salon și ascultă comentarii sportive la radio, cu volumul dat la minim, gesticulând când și când, sau vorbind cu persoane nevăzute. Sahir citește New York Times, Boston Globe și Barrons, pe care s-a dus să și le cumpere de la Portsmouth. Mama lui Sydney, care nu are nicio ocupație, este invitată în camera lui Sydney, împreună cu Julie și Helene, cea din urmă coafând-o pe Sydney.

Lui Sydney îi place atingerea delicată a mâinilor Helenei și este legănată de vocile din spatele ei. Când Helene îi spune să se întoarcă, ea aruncă o privire spre ocean, în speranța că-l va zări pe Jeff – vesta de salvare de un portocaliu strident într-un caiac galben-neon, un punct strălucitor într-o zi cenușie – dar el nu s-a întors. Este încă devreme, își spune ea. Mai sunt câteva ore bune în care este liber, dacă își dorește, o ultimă gură de libertate. Acest gând o întristează, deoarece ea vede căsătoria ca o eliberare, un pașaport spre o țară pe care a vizitat-o, iar acum dorește să revină acolo.

„Așa că i-am spus «Dar *nu* ai primit e-mailul meu? *Nu* l-ai citit?»”

Emily, prietena lui Sydney, recent sosită, s-a alăturat grupului

aliat în camera înghesuită a lui Sydney., Jar el a zis, auzi tu, «Nu consider că e-mailul este un mod valid de a coresponda». Iar eu i-am zis «A, da?», iar el a zis «Da» și atunci i-am zis «Ei, ce spui atunci despre asta: *șterge-o de-aici.* Așa îți convine?»

„Ar fi trebuit să-i vezi fața aia de încrezut nenorocit”.

Femei care se plângeau altor femei despre bărbați, uneori cu sinceritate, de cele mai multe ori nu, unele anecdote corectate imediat după rostirea cuvintelor. Desigur, Julie și Helene nu se pot plânge în privința bărbaților, iar Sydney nu se poate plânge de bărbatul cu care se va mărita, așa că rămân doar Emily și mama lui Sydney, care povestește lucruri care, dacă s-ar alia în alt loc, ar jena-o pe Sydney.

„A”, exclamă Sydney privindu-se în oglindă, când Helene a așezat-o cu fața la ea. E coafată, așa cum i s-a promis, dar cocul e atât de artistic aranjat, încât pare că nu e prins, deși a fost nevoie de un număr de ace și o mare cantitate de fixativ pentru a-l realiza.

„Puneți ăștia”, spune Helene.

Sydney desface ambalajul unei cutiuțe în care se află o pereche de cercei cu periuță. „Sunt pentru mine?”

„Sunt cadoul tău de nuntă”, spune Helene.

„Dar am crezut că doar coafura va fi cadoul de nuntă”, spune Sydney, atingând perla în formă de lacrimă.

Helene o sărută pe obraji. „Hai, încearcă-i”.

Și, desigur, Helena știa deja efectul cerceilor asupra cocului lejer. Fața lui Sydney e încadrată încântător, liniile obrazului și a gâtului sunt proeminente, cerceii cu periuță ca două luminițe la urechi. Cerceii vor fi bijuteriile de care va avea nevoie.

„Îți mulțumesc”, spune Sydney, ridicându-se și îmbrățișând femeia canadiană.

„Te invidiez”, spune Helene.

Sydney nu își pune încă rochia, care stă atârnată de ușa dulapului până în ultima clipă. Sandalele și șalul se află pe un scaun. Celelalte

femei au plecat pentru a se ocupa de ele însele și, de pe hol, Sydney aude dușurile curgând. Își imaginează oglinzi aburite, rochii atârnând de cârligele de la baie, machiajul în fața oglinzii de deasupra chiuvetei.

* * *

La parter, bărbații se plimbă de colo-colo. Rămân bine dispuși, deși Sydney aude întrebări repetate, de două-trei ori, îngrijorarea citindu-se doar prin repetarea lor. Sydney consultă din nou ceasul de pe birou, o privire care încorporează o imagine prin care niciun caiac galben-neon nu a trecut. În câteva minute, crede Sydney, întrebările vor deveni mai presante, tonul mai neliniștit, îngrijorarea se va împleti cu mânia.

Când dușurile se opresc, vocile de la parter se ridică nițel, dar nu suficient, pentru a îngrijora mireasa, aflată la etaj, pe care probabil că și-o imaginează neștiutoare și liniștită, dar suficient pentru a strânge bărbații laolaltă. O echipă de căutare trebuie formată, spune domnul Edwards.

O, doamne, șoptește Sydney în camera ei.

Domnul Edwards se adresează oaspeților. Sydney, în halat, ascultă prin ușa întredeschisă. Și-a pus batista lui Julie în sutien. Vrea să o aibă cu ea în timpul ceremoniei.

„Sunt sigur că e bine”, îl aude ea pe domnul Edwards spunând. „Probabil a eșuat pe undeva, iar acum caută o cale de a ajunge aici. Nu și-a luat telefonul mobil deoarece știa că putea răsturna ușor caiacul. Cred că s-a îndreptat spre insule. E destinația lui preferată. Pentru numele lui Dumnezeu, ce l-o fi apucat tocmai astăzi, dintre toate zilele? Ben, tu vei merge cu Ivers în șalupă, să cercetați insulele. Voi doi”, și aici domnul Edwards se adresează lui Sahir și tatălui lui Sydney, „veniți cu mine. Vom merge cu mașina în sat. S-ar putea să fie nevoie să ne despărțim. Nu prea știu cum să procedăm. Doamne Dumnezeule, la ce s-o fi gândit băiatul ăsta?”

Jeff, observă Sydney, e retrogradat dintr-odată.

Bărbații, în smoching, cu butoniere albe, pleacă. Sydney e jenată de toată agitația. În cel mai bun caz, tot satul va alia de mirele care a fost atât de neglijent și nepăsător încât a plecat cu caiacul în ziua nuntii. La cavalerii de onoare care vor descinde în oraș pentru a da de urma logodnicului capricios. Sentimentul său de jenă nu se compară cu frica. Sydney își imaginează lucruri. Apoi își imaginează altceva. Nu își poate cenzura gândurile.

Simțind o nevoie aproape de nesuportat de a se întinde, Sydney face asta sprijinindu-și capul deasupra pernei, pentru a nu distruge opera Helenei. Veștile vor fi bune, se încurajează ea. Jeff pur și simplu a pierdut noțiunea timpului. Sau domnul Edwards avea dreptate – Jeff a eșuat pe undeva, iar acum caută frenetic o cale de întoarcere acasă. Din clipă-n clipă toți se vor întoarce acasă iar Jeff, perfect sănătos, va urca scările două câte două, căutându-și smochingul și pantofii, suflând în aer un sărut către Sydney și spunându-i că-i va explica totul după ceremonie.

Din când în când, Sydney aude soneria. Oaspeții au început să sosească, Julia și Helene au sarcina de a le ține companie, fără a le spune că mirele a dispărut. Cu timpul totuși, oaspeții vor înțelege că ceva nu e în regulă. Sydney își mușcă buza.

Prizonieră în camera ei, Sydney și-a pus rochia și pantofii ca să meargă până la scări și să aștepte. Totuși, nu se va amesteca printre oaspeți.

„Iată-te”, spune Emily, urcând pe scări în sus și îmbrățișând-o pe Sydney.

„E o nebunie”, zice Sydney.

„O să fie bine”.

Emily, colega lui Sydney, poartă o rochie din mătase, de un verde metalic. Are părul blond, aproape alb și poartă ochelari, care par doar să-i încadreze chipul și să-i accentueze ochii negri. „În câteva minute o să râdem cu toții despre ticălosul ăla care s-a rătăcit”.

„Crezi?” întreabă Sydney.

„Sunt convinsă”.

„Cum merge proiectul tău de cercetare?” întreabă Sydney după o tăcere lungă.

„Durează o veșnicie să îi pregătesc pe asistenții de vară pe noul monitor al inimii”, răspunde Emily. „Dar al tău?”

„Îndrumătorului meu nu îi place că o să lipsesc atât de mult din pricina nunții”.

„Îmi imaginez”.

Sydney, cu capul un pic mai limpede, își pune o mână pe balustradă. „Ai o rochie uluitoare”, îi spune ea prietenei sale.

„Tocmai voiam să spun același lucru despre a ta”.

„A venit toată lumea?”

„Mănâncă, beau și, sinceră să fiu, nu ar putea să le pese mai puțin când va începe ceremonia. Știi că o nuntă e doar un prilej pentru o mare petrecere”.

Sydney tace.

„Dar când va intra Jeff pe ușă”, spune Emily pe același ton, „o să-i frâng gâtul”.

Sydney se retrage în camera ei și se așază pe pat. Își revede istoria mariajelor. *De două ori măritată: o dată divorțată, o dată văduvă.* Spera că azi se va mai adăuga o pagină, dar cine știe ce va scrie acolo?!

Sydney aude portiere trântite, voci aprinse din spate. Agitația pare că urcă scările și se revarsă în camera ei. Sydney aleargă spre scări și vede ușa de la intrare deschizându-se. Domnul Edwards intră, cu fața încleștată.

„Jeff s-a întors?” întreabă Sydney, aproape Ură suflare.

Dar domnul Edwards pare să nu o fi auzit.

Sahir și Ivers intră pe ușă imediat în spatele domnului Edwards. „Jeff e bine?” întreabă Sydney de sus.

Ivers ridică privirile, având fața nefiresc de palidă. „L-am găsit”, spune el. Ivers se oprește și se uită spre ușă.

Jeff intră pe hol, o explozie de culoare, vesta portocalie nedesfăcută, dar atârnând de un umăr. Stă cu picioarele goale. Părul și corpul sunt încă ude, slipul de baie îi atârnă pe corp. Are picioarele aproape albastre.

Sydney râde și plânge în același timp. „Slavă domnului", spune ea printre lacrimi. „Slavă domnului că ești bine". Se sprijină de balustradă, ușurarea înmuindu-i picioarele.

„Mă simt bine", spune încet Jeff. Nu încet ca cel aspru pedepsit, observă brusc Sydney, ci ca și cum s-ar fi îndepărtat, s-ar fi liniștit.

Vocea lui îi dă fiori. Nu înțelege.

Privește fața împietrită a tatălui, pantalonii uzi ai fratelui.

„Tâmpitule", îi spune Ben.

Oaspeții încep să se risipească.

E ca și cum ar fi costumați pentru piese diferite. Jeff în chiloți de baie strâmți, vesta de salvare aruncată pe jos; Sydney, care a închis ușa în urma ei, cu rochia de mătase culoarea somonului și cerceii cu perlă.

„Unde ai fost?" întreabă ea, cu mâna pe piept.

„Pe una dintre insule".

„Ai ajuns atât de departe? Cine te-a găsit?"

„Sydney, nu pot să fac asta. Îmi pare rău".

„Ce?"

Jeff tace.

Sydney clatină din cap, luată prin surprindere. „Nu mă mai iubești?"

„Te iubesc", spune el.

Ea deschide palmele. „Nu vrei să te căsătorești cu mine?"

„Nu, nu vreau".

Atunci și acolo Sydney înțelege că totul s-a sfârșit.

De jos aude exclamații de surpriză, ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Soarele apare, lucru care o lovește, ca o cruzime care nu mai era necesară.

„Ai crezut că sunt fericit?” întreabă Jeff.

„Am crezut că erai…” Sydney își caută cuvintele. „Nerăbdător”.

„Eram. Sunt”.

Sydney nu poate face nicio mișcare.

„O să mă întorc la apartament”, zice Jeff. „Îmi strâng lucrurile. Ar fi bine dacă ai sta aici peste noapte. Mâine după-amiază voi fi plecat”.

Faptul că el deja se gândește să-și strângă lucrurile din apartament o uluiește pe Sydney. Dar Jeff a fost mereu mult înaintea ei.

El se întoarce spre fereastră. Își lipește degetele de sticlă. Sydney se uită la spatele lui și picioarele bronzate. Oare plânge?

„I-ai fi făcut asta Victoriei?” întreabă Sydney.

Trece ceva timp până aude răspunsul lui Jeff. „Nu, probabil că nu”, spune el într-un final.

Ceva o roade pe Sydney. „De ce nu?”

„Miza ar fi fost mult mai mare”, spune el.

Sydney e uimită că Jeff nici măcar nu are intenția să îndulcească lovitura.

Jeff își pune mâinile în șolduri. „Cred că ai putea să spui că i-am făcut-o lui Ben”.

Încă o dată Sydney nu înțelege. „Lui Ben?” întreabă ea.

„Invidiosului Ben”.

Lui Sydney i se învârte capul. N-a mâncat de azi-dimineață. Se gândește brusc la toată mâncarea pregătită degeaba. Toate florile acelea frumoase. Domnul Edwards. Julie. Cine știe cine o mai fi așteptând, plin de speranță la parter, să apară mirele și mireasa – cu hainele un pic sfâșiate, poate și un pic însângerați, dar gata de o ceremonie afară, în soare.

„Nu pot să mă însor cu tine”, spune Jeff. „Vezi tu, ar fi ceva fals”.

Sydney clatină din cap.

„El te voia”, explică simplu Jeff.

Sydney întoarce capul de parcă ar vrea să îndepărteze o remarcă nedorită.

„Am văzut din ziua în care am sosit aici, când tu făceai surf" explică Jeff. „Nu-și putea lua ochii de la tine. Apoi, mai târziu, după prima plimbare cu barca, a spus că erai altfel decât celelalte femei – deșteaptă și fără fițe. Îmi era clar că era interesat de tine".

„Dar tu o aveai pe Victoria".

„Da, o aveam".

Ea se uită prin cameră, căutând un semn de normalitate. Pe măsuță este un tub de spray fixativ. Cutia albă de cercei este alături de ea. O carte a căzut de pe noptieră. Când s-a întâmplat asta?

„Aceste lucruri…", Jeff face un gest către ușă, spre fereastră. „Aceste lucruri nu sunt gândite la rece, așa cum ți-ai imagina. Uneori doar privind în retrospectivă îți dai seama ce ai făcut".

Sydney trage o agrafă din păr și o pune în poală. Jeff respiră adânc, un preludiu la mărturisirea finală. „Victoria a fost o dată prietena lui Ben".

„Ce?"

„Vicki și Ben. Sunt uimit că nu ți-a spus".

„Nu mi-a spus".

„Deh, atunci e unu la zero pentru Ben".

„Asta e un joc?" întreabă Sydney.

Lui Sydney i se scurge sângele din cap, din față și ajunge undeva în mijlocul pieptului. Mâinile îi tremură de șoc sau de mânie. Tot ce și-a imaginat, viața ei cu Jeff, mariajul lor, copiii pe care i-ar fi dus în vizită la bunicul lor – nu vor mai avea loc niciodată. Nimic din toate astea n-a fost adevărat.

Jeff se îndreaptă spre ea ca pentru a o îmbrățișa. Ea îl îndepărtează, negându-i compasiunea, acum escrocherie trădătoare.

Se vede deja plimbându-se singură pe străzile orașului, așezându-se pe bănci, sprijinindu-se de balustrade, cu un gol imens în ea. Se gândește la tot ce trebuie făcut pentru a distruge o viață.

„Sydney”, spune el.

„Pleacă”, îi spune ea.

În spatele ei îl aude închizând ușa.

Sydney încuie ușa și se întinde pe pat. Așteaptă. Rar aude voci răstite, o femeie care plânge. Din când în când vin oameni la ușa ei care bat și o strigă pe nume, dar nu răspunde. Așteaptă o oră, două ore. Așteaptă suficient demult până când consideră că toată lumea a plecat acasă. Cu siguranță oaspeții s-au risipit. Speră că Ivers, Sahir și ceilalți au plecat la Boston. Se roagă ca părinții ei să se fi întors fiecare la casele lor. Într-o clipă își va lua poșeta, va coborî scările și va ieși din casă. Va merge spre Portsmouth, iar de acolo va lua un autobuz. În ce direcție, încă nu știe.

Își revede istoria mariajelor. *Aproape de trei ori măritată. O dată divorțată. O dată văduvă. O dată părăsită la altar.*

Când crede că a sosit momentul, Sydney deschide ușa. De pe scări nu se aude nimic. Pe măsură ce coboară scările cu valijoara ei neagră, ascultă să descopere vreun semn de viață din camerele de lângă holul de la intrare. Se întreabă dacă ei știu că ea e acolo și dacă o lasă să plece. Haina de ploaie atârnă în cuierul de lângă ușă. Nu plouă, dar Sydney o ia din cuier. Și-o pune peste rochia de culoare somon.

„Sydney”, spune domnul Edwards, din pragul ușii care duce în bucătărie. Încă poartă costumul negru, dar cravata a fost desfăcută sau lărgită de furie. „Nu pot începe…”

Sydney ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

„Ți-am chemat o mașină”, spune el. „Te așteaptă. Șoferul te va duce acolo unde vrei să mergi. Ai bani? Desigur, poți sta aici cât dorești. Mi-e rușine cu fiul meu”.

Domnul Edwards intră în hol. „Aș vrea să-l reneg… Julie e tare mâhnită”.

Sydney se îndreaptă spre ușă.

„Am cumpărat casa asta pentru familie, pentru *idee a* de familie”,

începe domnul Edwards. „Mi-am imaginat că va fi un loc unde familia se va aduna. Îi va atrage pe băieți și pe Julie, îi va face să ne viziteze mai des. Cine poate rezista mării? Apoi, mai târziu urmau să vină nepoții cărora le-ar fi plăcut aici”. Buza de sus îi tremură. „Plaja. Apa…”

Domnul Edwards scutură din cap. Îi cade fața. Își scoate o batistă albă din buzunar.

Sydney pune o mână pe brațul bărbatului, iar el o îmbrățișează aproape sălbatic. După o clipă, îi dă drumul.

„Ai să ne dai de veste…” spune el, ștergându-se cu batista la ochi.

„Îl iubeam”, zice Sydney.

Domnul Edwards strânge buzele și clatină din cap.

„Da, am să vă dau de veste”, zice ea, apoi se îndreaptă către ușă.

În trenul care duce spre oraș, Sydney trece pe lângă mori părăsite, case acoperite cu azbest, un magazin numit Tom Autobody. Își imaginează atomii propriului ei corp dezintegrându-se într-un soi de haos, golindu-se dinspre centru.

Călătoria va dura trei ore. Sau două. A pierdut noțiunea timpului.

Un tânăr în cămașă albă se apropie de ea. O să-i vorbească?

„Îmi cer scuze”, spune el. „Aici era locul meu”.

Sydney ridică privirile și vede o mică geantă de voiaj în plasa de bagaje de deasupra. Bazându-se prea puțin pe picioare, se mută spre locul de la fereastră.

Un pic stânjenit, tânărul ia loc alături de ea. „Unde mergi?” o întreabă el.

Sydney deschide gura.

„Boston?” sugerează el.

Sydney dă din cap că da.

„Cumpărături? Teatru?” întreabă el.

În momentele ei bune Sydney ar fi considerat aceste întrebări indiscrete. Acum sunt o tortură.

„În oraș”, e tot ce poate îngăima.

Cuvântul în sine e o oază.

Trenul trece pe lângă case, ferme și șure. Sydney încearcă să se convingă că se află în New England. Se întreabă dacă de acum toată viața ei va fi o încercare de a se convinge că e în alt loc decât se află de fapt.

Când trenul sosește în Boston, Sydney urmează semnele pentru un metrou spre Park Street. Ieșind din metrou, descoperă că scara rulantă e defectă. Trebuie să urce cu valiza pe scări. Până la ieșirea din metrou, mânerul s-a rupt.

Sydney pleacă din stația Park Street și se îndreaptă spre State House, atrasă de strălucirea domului aurit. Se gândește că, dacă va ajunge în vârful colinei, îi va veni ceva practic în minte.

În vârf se așază pe o treaptă de piatră. Ar fi trebuit să ia un taxi de la linia de tren și să ceară un sfat șoferului. Se uită spre baza colinei. Un portar de hotel ajută un bărbat să descarce bagaje dintr-o mașină. Sydney se ridică și se îndreaptă într-acolo. Când ajunge acolo descoperă intrarea unui hotel, atât de discretă, încât pare că nu are nume, doar cifre romane. Sydney împinge ușa rotativă și ajunge în hol.

Ar putea fi un club. Panourile din lemn și podeaua de marmură sunt într-un lei masculine. Scaune negre și gri flanchează un ceas auriu de pe perete. Un ecran de sticlă împodobit în lemn ascunde recepția.

Mese mici de metal de parcă ar fi sculptate sunt risipite prin încăpere. Sydney ar vrea doar să se așeze, lucru pe care îl și face. Nimic din ce se află în hol nu îi amintește de vreun loc prin care a mai fost înainte, ceea ce e deja o realizare.

În spatele lui Sydney se află o scară de marmură cu balustradă aurie. Se întreabă unde duce. Aruncă o privire spre ceas. E șase și douăzeci. Oare ea și Jeff ar fi fost acum în drum spre aeroport?

„Pot să vă ajut?" o întreabă un tânăr de la recepție. Are o uniformă neagră, în ton cu holul. Pare străin. Est-european? Român?

Sydney se ridică cu un efort, de parcă ar fi cu zeci de ani mai bătrână ea acum. Târăște valiza cu mânerul rupt după ea. Își dă seama pentru prima dată de când a plecat din casa familiei Edwards că sub impermeabil are rochia de culoare somon.

„Ați mai stat la noi?" o întreabă tânărul.

Sydney scutură din cap.

El introduce în calculator câteva informații, deși ea nu i-a spus nimic. Se întreabă ce scrie el. *Femeie în suferință? Valiză ponosită cu mâner rupt? N-a mai stat la noi până acum?*

„Cameră pentru un adult?" o întreabă el.

Întrebarea pare de prisos. „Da", răspunde ea.

El îi întinde o hârtie peste tejghea. Camera costă mai mult decât se așteptase, dar nici nu se pune problema să meargă mai departe.

„Camera 906 e liberă”, îi spune el. „E foarte frumoasă”, adaugă.

Liftul are fațada din sticlă. Sydney are o senzație de vertij când trece din etaj în etaj. La fiecare etaj se află o măsuță cu un bol de mere, sugerând că etajele sunt identice. Dar nu sunt. Pe măsură ce urcă, Sydney încearcă să discearnă diferența. La etajul al optulea a găsit răspunsul: arta fiecăruia este originală.

Cheia este aurie și complicată, îi este greu să o introducă în broască. Sydney își imaginează că este un hotel unde oamenii puternici își dau întâlniri amoroase. Își imaginează femei bine îmbrăcate, cu ruj roșu și pantofi asortați.

Sydney ar fi trebuit să își imagineze camera după ce a văzut holul. Pereții au fost vopsiți în culoarea cafelei și de ei sunt fixate fotografii în alb și negru cu gargui. Sydney are o cameră de colț, cu șase ferestre mari. Dincolo de ferestre hotelul are multă ornamentație ieșită în afară, de parcă ar locui la ultimul etaj al unei catedrale elaborate. S-ar putea afla în Italia sau Cehia, deși e ceva american, chiar federalist în camera masculină și solidă. Lângă unul dintre pereți se află un pat cu patru pilaștri și un baldachin negru.

Sydney merge prin cameră, atingând obiectele. Descoperă articole de papetărie într-unul dintre sertare. Scoate televizorul din nișa lui situată în interiorul unei console. Când îl deschide, cuvintele sunt aspre și de prost gust. Ceea ce spun este fals.

Sună la recepție și spune scurt „Fără ziare”.

Are un șemineu, o canapea, o pernă turcească de culoarea bronzului. Se află și un scaun cu negru și gri, similar celui din hol. Ușa are feronerie bogată. Se așază pe perna turcească și privește în jur. Are prea multe lucruri de asimilat.

Din meniul room-service, Sydney comandă un platou cu brânză. Nu a mâncat decât feliile de măr de la micul dejun. Nu dorise ca stomacul să iasă în evidență prin rochia de mătase. Ce idee bizară,

se gândește ea acum.

Se schimbă de rochia de mireasă, pe care o lasă să cadă pe jos, în baie și îmbracă halatul de la hotel. Când își scoate sutienul, descoperă batista albastră pe care o pusese acolo. Pentru prima dată de când Jeff a intrat în casă în costum de baie și vesta de salvare, Sydney începe să plângă.

Atâta efort din partea lui Julie, se gândește ea, în timp ce pipăie pătratele. Atâta iubire.

Sydney nu ia de pe jos, din baie, rochia de nuntă. O va lăsa pentru cameristă. Poate i-o va dărui chiar ea cameristei.

Dă drumul la apă și intră în cadă. Descoperă că dacă nu se mișcă apa rămâne perfect netedă și liniștită. Sydney s-a calmat.

Aici nu mai face surf.

Mai târziu, după ce a făcut baie și a mâncat câteva bucățele de brânză, Sydney își sună mama.

„Sunt aici", îi spune Sydney.

„Unde?" întreabă mama ei, ușurarea simțindu-i-se imediat.

Sydney spune numele hotelului. „E foarte dichisit", adaugă ea.

„Nu-ți face griji dacă e scump", zice mama ei, un răspuns atipic. „Ce s-a întâmplat?"

„Nu prea știu", răspunde Sydney. Nu îi poate explica mamei faptele lui Jeff.

„Sunt uluită", spune mama ei. „Părea un om atât de drăguț. Nu m-am gândit niciodată că ar fi capabil de așa ceva".

„Nici eu", spune Sydney.

„Ce-ai să faci acum?"

„Nu știu", răspunde Sydney.

„Ai să te plimbi", îi sugerează mama.

Sydney o aprobă. Se gândește că ar putea fi cel mai bun sfat pe care i l-a dat mama vreodată.

„Poate vei merge la cumpărături?" adaugă mama ei, distrugând sfatul bun.

„Ce aș putea să cumpăr?" o întreabă ea.

Sydney închide telefonul. Conversația a epuizat-o. Urăște telefonul.

Se așază pe pat, dar cu picioarele pe jos. Pentru o vreme se uită la baldachinul de deasupra patului și se întreabă ce o face Jeff în clipa aceea. O fi tot la casa de pe plajă? Sau a luat avionul spre Paris? S-a întors la apartamentul din Cambridge? Poate a sunat-o pe Victoria?

Sydney se dezbracă de halat și se târăște între cearșafurile mătăsoase. Își trage cuvertura deasupra capului.

Sună telefonul, iar Sydney se gândește să nu răspundă. Totuși, dă cuvertura la o parte și ia receptorul.

„Îmi pare rău de ce ți s-a-ntâmplat", spune tatăl ei.

Sydney își amintește cuvântul din ebraică. *Beshert.*

„Dar știi ce spun eu mereu", continuă tatăl ei.

„Că nu mă dau bătută", zice Sydney.

Timp de câteva zile, Sydney iese și intră din hotel.

Ușierii o salută politicos. Recepționerii spun bună-dimineața sau bună-seara, dar nimic altceva. Sydney se gândește că lucrurile s-au aranjat foarte bine.

Uită să își încarce telefonul mobil.

Calculează câți bani i-au mai rămas în contul personal. Coboară cu liftul și negociază un preț mai scăzut cu un manager tânăr, numit Rick. Împreună cad de acord că poate sta la hotel timp de douăzeci și două de zile, adică o zi în plus față de cât ar fi trebuit să dureze luna de miere.

Sydney se gândește că timpul petrecut în Boston e un fel de anti-lună de miere.

Sydney descoperă că dacă e grijulie, nu indiferentă și pleacă din cameră doar din când în când, nu își aduce aminte nejustificat de Jeff și de domnul și doamna Edwards. Deși, de fapt, se gândește mereu la ei.

Sentimentul e similar celui pe care l-a avut când Daniel a murit pe neașteptate. Dar pe Daniel nu voise să-l uite.

Peste drum e un ansamblu de locuințe. Ore întregi Sydney stă pe un scaun tapițat cu mătase și se uită pe terestrele camerei ei încercând să prezică, după mișcările de la ferestrele de vizavi, viețile de dincolo de ele. Cum sosirile și plecările nu sunt foarte frecvente și necesită un pic de imaginație din partea ei, inventează povești care îi ocupă timpul ore întregi.

Uneori, când stă în sala de mese a hotelului sau se plimbă pe străzile din Beacon Hill se gândește la o variantă în care ar fi aflat ce îi rezervă viitorul. Dacă i s-ar fi spus când avea optsprezece ani și termina liceul că va avea un soț, apoi încă unul și că va fi părăsită la altar de al treilea – totul până la vârsta de treizeci de ani – oare ar fi întins o mână căutând un scaun pe care să se așeze? Ar fi fost încântată? Alarmată? Tristă? Nu ar fi vrut să știe *de cel*

Într-o zi, când Sydney se afla în cameră, o cameristă vine să facă curat. Îi arată lui Sydney un buton pe un perete, buton pe care ea l-a remarcat, dar l-a ignorat, neștiind pentru ce era. „Este un buton pentru intimitate”, îi spune camerista. „Când îl rotești, se aprinde o lumină roșie afară, așa că nimeni nu te va mai deranja”.

Sydney clatină din cap uluită. „Buton pentru intimitate”, repetă ea mirată.

Sydney se întreabă dacă Jeff înțelege ce i-a făcut. Poate că da, din moment ce nu o sună, nici nu face o altă încercare pentru a-i explica. Când Sydney se gândește la Jeff, ea n-a știut niciodată prea bine – omul ale cărui gânduri erau adesea aiurea – că o asemenea mișcare trădătoare poate fi posibilă. Cine știa ce era în mintea lui în dățile acelea când îl vedea privind în gol? Totuși când se gândește la Jeff, cel care a atras-o, omul cu care a mers la Montreal, o asemenea trădare este aproape imposibil de imaginat. Când Sydney poate să se gândească la omul cu care a făcut dragoste, acțiunile lui sunt inexplicabile.

Sydney se trezește uneori amintindu-și momentul în care Jeff stătea în dormitorul ei, în după-amiaza nunții, explicându-i de ce nu se poate căsători cu ea, cum totul fusese un joc elaborat. Își amintește șocul. Nu a fost prea diferit, se gândește uneori, de momentul în care a aflat că Daniel a murit căzut pe jos, într-unul dintre cele mai bune spitale universitare din lume. Vestea a uluit-o; nu o putea înțelege. Mintea ei pur și simplu refuza să accepte faptele. Totuși știe că în timp – nu așa s-a întâmplat cu Daniel? – un fel de acceptare necesară se va forma în jurul ei, ca un homar care își face o nouă carapace, una care va fi moale, ușor de rupt la început, dar atât de tare la final încât va putea fi spartă doar cu clești speciali.

De-abia așteaptă.

Într-una dintre dimineți, când iese din hotel, Sydney vede un cuplu de vârstă mijlocie care stă pe o canapea vărgată din hol. Se țin de mână. Seamănă între ei. Sydney se gândește cum oamenii care sunt împreună de mult timp încep să semene unul cu celălalt. Se întreabă dacă ea și Jeff semănau vreun pic, dacă ar fi semănat de-a lungul timpului. Se întreabă dacă acest cuplu a sărbătorit nunta de aur, reînnoindu-și jurămintele.

Sydney își dă seama că există lucruri mai teribile decât iubirea și pierderea ei. Un copil cu handicap. Un climat de teroare. Teroriști sinucigași. În timp ce se plimbă pe străzi, își repetă acest lucru iar și iar.

Încearcă să citească, mai întâi reviste, apoi o carte. Nu reușește. Nu poate suporta televiziunea, așa că se plimbă. Fiindcă și-a adus atât de puține lucruri cu ea, își cumpără haine practice. După o săptămână își cumpără o sticlă cu uleiul de baie preferat și consideră acest lucru o victorie.

Sydney numără zilele. Mai întâi sunt douăzeci și două. Apoi cincisprezece. Apoi încă zece. Când i-au mai rămas doar nouă zile, pleacă din hotel în pantofii ei comozi, pregătită să meargă un kilometru ca să ia micul dejun. Dacă va locui vreodată în Beacon

Hill va ști cele mai bune locuri unde poți mânca.

Recepționerul îi spune bună-dimineața. Ușierul dă din cap și zâmbește. Sydney trece printre două mașini parcate pentru a traversa strada.

O calamitate la baza dealului – un accident de mașină – îi atrage atenția. Pășește în stradă și aude scârțâitul frânelor înainte de a simți impactul.

Există o secundă de uimire, apoi un imbold de durere. Sydney este catapultată pe stradă.

Ușierul, un taximetrist și un bărbat care pare european se apleacă asupra ei. Sydney încearcă să se ridice. Durerea din încheietură e o problemă serioasă, deși ea observă o ușoară schimbare în starea de conștiență, de parcă s-ar fi sculat după un somn.

Europeanul – Sydney observă că e îmbrăcat foarte elegant – într-un costum negru cu manșete albe – ține telefonul mobil în mână, chiar și atunci când îi sprijină capul. Un polițist, cu răsuflarea întretăiată, se apleacă și el asupra ei. Pentru o clipă Sydney nu vede decât fețe.

„E doar brațul", spune ea.

„Ai trecut printre mașini", explică europeanul cu un accent britanic. „Te-am văzut când așteptam să mi se aducă mașina. Taxiul n-a putut opri".

„Ar fi trebuit să mă asigur", spune Sydney.

„Da, da", zice și taximetristul.

Sydney își spune numele și menționează adresa hotelului.

Când este ridicată în ambulanță, Sydney observă că taxiul s-a oprit într-un unghi ciudat al străzii în fața hotelului. În spatele lui s-a făcut un șir de mașini lung, cât vede cu ochii.

* * *

Rick, managerul, o însoțește pe Sydney la spital. Ca un bărbat obișnuit ca lucrurile să se rezolve repede, aranjează să îi fie făcută imediat o radiografie. Osul rupt îi este imediat pus în evidență.

Când doctorul îi pune la loc încheietura, Rick o strânge de cealaltă mână.

După ce Sydney, cu încheietura pusă în ghips, se întoarce la hotel în aceeași seară, personalul hotelului a ieșit de după o ușă laterală să o salute. Nu i se permite să meargă singură în lift. Este însoțită de recepționer și de ușier până la cameră. Speră că nu a lăsat pe scaun lucruri care să o facă de rușine.

Acolo se află deja buchete. Distinge florile de la hotel pentru că sunt ivoar. Personalul nu și-ar fi stricat propriul decor.

Cartea de vizită așezată lângă o a doua vază, cu dragoni albi, este semnată *Domnul Cavalli.*

Italian, se gândește Sydney.

A fost pregătită o masă cu hrană rece – brânză fină, pâine prăjită, struguri, căpșuni, măsline, nuci – în fața taburetului. Sydney observă că este o masă care poate fi ușor servită cu o singură mână.

Mai observă ceva, un lucru ciudat și minunat. Pentru prima dată de la nunta-care-nu-a-mai-avut loc se simte în priză.

Când mai are patru zile până la plecare, Sydney primește un bilet scris de mână, adus în camera ei de un ușier numit Donald. Domnul Cavalli își ia cafeaua la restaurant și o invită și pe ea, dacă vrea. Speră că încheietura e mai bine.

Sydney se privește în oglindă. Nu este îmbrăcată corespunzător, dar poate e mai bine așa, decât să arate că s-a pregătit special. Din cauza încheieturii părul a fost lăsat la voia întâmplării, ceea ce nu a fost niciodată o alegere fericită. Oftează. Nu pentru faptul că nu ar vrea să-l vadă pe domnul Cavalli, sau fiindcă consideră că o va urmări. Dar în optsprezece zile nu a vorbit cu nimeni mai mult de câteva propoziții.

El se ridică, imediat ce ea intră în restaurantul hotelului. Are un costum elegant, un gen pe care nu l-a mai văzut în lumea universitară, iar vara, cămașa e atât de albă și scrobită, încât ea își imaginează că a fost cumpărată astă dimineață.

„Sunt încântat”, începe el într-o engleză perfectă, formală, învățată nu în America, ci la Londra poate, accentul e un amestec de italiană și engleză. Bărbatul – a văzut de la momentul accidentului – este destul de înalt. Această nepotrivire în înălțime o enervează pentru moment, dar el îi face semn să ia loc.

Domnul Cavalli probabil că a vorbit deja cu personalul, deoarece pe masă se află un ibric de cafea și un platou cu prăjituri. Sydney vede că domnul Cavalli este un om care își orchestrează viitorul, care nu așteaptă să fie servit, în aceste condiții și-ar fi dorit să se fi îmbrăcat cu ceva mai puțin îngrozitor, sau măcar să se fi pieptănat.

„Dacă pot să fac ceva”, spune el când un chelner toarnă cafeaua. Ea se gândește: și dacă doream ceai? Apoi îi vine alt gând: oare el a întrebat personalul, înainte de sosirea ei, ce bea de obicei Sydney Sklar dimineața?

„Te-aș fi sunat mai devreme”, adaugă el, „dar m-am gândit că te odihnești. Te doare tare?”

„Nu, prea tare, nu”.

„Atunci e bine”.

„De unde ești?” îl întreabă ea.

„Am crescut în Londra și Napoli”, răspunde el.

În exteriorul restaurantului cu lambriuri de culoare închisă, traficul se desfășoară normal pe colină. La doar treizeci de metri mai încolo un taxi a venit în contact cu încheietura mâinii ei. La bar o femeie lustruiește paharele cu o cârpă albă. Probabil trage cu urechea, sau visează cu ochii deschiși. Oare e deranjată de oaspetele arogant, care a cerut ca restaurantul să fie deschis special pentru el? Oare banii au trecut dintr-o mână într-alta?

Într-o oră, două, camera va fi plină cu oameni de afaceri de ambele sexe, plătind sume mari de bani pentru biban chilian și salată de fructe de mare. Sydney cunoaște meniul bine, dar calculează mereu apariția ei în încăpere încât să ajungă fie devreme, fie la sfârșitul orelor de masă. Salatele sunt, desigur, excepționale.

Sydney a învățat în ultimele zile cum să mănânce chiar mese complicate folosind o singură mână.

„Cu ce te ocupi?” îl întreabă pe italian.

„Dacă mi se permite să pun o întrebare”, spune el fără a-i răspunde. Duce ceașca de cafea la buze. Ea a observat că și-a pus o mare cantitate de zahăr în cafea – atât de mult încât își imaginează zahărul ca nedizolvat pe fundul ceștii. „Locuiești aici? În acest hotel?”

Sydney n-ar fi dorit să discute prezența ei în acest hotel discret. Nu i-a spus nimănui de ce se află aici, deși s-a gândit că personalul hotelului făcea speculații. Douăzeci și două de zile e un număr straniu, prea mult pentru o vizită în oraș sau o călătorie de afaceri. În orice caz un lucru e clar, Sydney Sklar nu face afaceri de niciun fel.

„Trebuia să mă căsătoresc”, spune ea. „Dar…” și aici ezită asupra denumirii. „Logodnicul meu s-a răzgândit în dimineața nunții. Am venit aici ca într-un fel de anti lună de miere”.

„Îmi pare tare rău”, spune bărbatul, iar ea vede în ochii lui că vorbește sincer. „Bărbatul acesta nu te merita”, adaugă el.

„N-ai de unde să știi”, răspunde Sydney într-un fel de autoapărare.

Apărând ce? se întreabă ea. Pe Jeff? Judecata ei? Soarbe un pic de cafea. „S-ar putea să fie exact invers”, spune ea.

„Faptul că spui asta înseamnă că nu e adevărat. Am avut dreptate prima dată. Nu te merita. Și-a explicat gestul?”

„Pur și simplu nu a venit. Tatăl și fratele lui au plecat să îl găsească. Nu știu ce spera să realizeze stând deoparte. I-a făcut apariția mai publică, mai rușinoasă, deși doar eu am simțit rușinea”.

Domnul Cavalli nu face decât să o aprobe. Sigur că o femeie ar simți rușinea de a fi abandonată. Este, ar putea crede el, răspunderea ei. „Pare un act de pură lașitate din partea lui”, spune el.

„Mi-a spus că mi-a cerut să mă căsătoresc cu el din motive greșite. A făcut asta pentru a-l răni pe fratele lui”.

„Fratele lui te iubea?”

„Cred că e ceva mai complicat de atât. Fratele lui nu a dat niciun semn că m-ar iubi. De fapt, cred că era mai mult contrariul”.

„Îmi pare rău dacă e dureros pentru tine”.

„E prima dată când vorbesc despre asta”. Sydney își încrucișează brațele în poală. Înăuntrul ei simte o mare și binevenită capitulare.

„Nu vreau să te descos”.

„E ca o ușurare”.

„Da, văd asta”.

„Doar că… a fost așa…”. Se poticnește. „Făceam parte din familie, iar acum nu mai sunt cu ei. Familia aceea însemna ceva pentru mine”.

„Te-a ajutat faptul că ai stat aici?” întreabă domnul Cavalli, referindu-se la hotel.

„Cred că da. Da, cu siguranță. Nu-mi pot imagina ce aș fi făcut altfel”.

Domnul Cavalli se lasă pe spate pe bancheta de piele, încă ținând cu o mână ceașca de cafea. Poartă hainele la fel de elegant ca și croiala lor.

Sydney simte aberația acestei întâlniri. Tânăra care lustruiește paharele va crede că sunt doar un alt cuplu ilicit, deși nimic din ce au făcut sau spus nu indică asta. Totuși există o agendă, care nu-i este foarte clară lui Sydney. Ar putea să se ridice și să plece acum, fără a afla subtextul, care ar putea fi curiozitatea sau simpla atracție.

Dar bărbatul pare, în schimb, prea sofisticat ca să o agațe. Și-ar da seama că acum ea e prea speriată de subiectul iubirii, un pariu prost. Fie prea nerăbdător sau nu dorește.

* * *

„Am fost îndrăgostit o dată”, mărturisește domnul Cavalli, poate dorind să facă o confidență similară cu a ei, pentru a echilibra

balanța. Are maniere perfecte. Anticipând întrebarea lui Sydney detaliază. „Era englezoaică. Am cunoscut-o la facultate. Părinții s-au opus”.

„Înseamnă că era foarte tânără”, spune Sydney, „dacă le-a permis părinților să aibă ultimul cuvânt”.

„Cred că o parte din ea se temea de mine”, spune el, „teamă că voi locui la Napoli”.

„Ai fi făcut asta?”

„Nu, dacă ea nu ar fi vrut. Nu cred că a înțeles vreodată puterea pe care o avea asupra mea”.

„Mai are puterea aceea?”

„O, da”, răspunde el, zâmbind.

Are un zâmbet minunat, se gândește Sydney. Are ochii mari cu gene dese, cu părul ridicat deasupra frunții. Ar putea avea orice vârstă între treizeci și patruzeci și cinci de ani.

„Ce s-a întâmplat cu ea?” întreabă Sydney.

„A avansat foarte mult în banca unde lucra”.

Sydney ia o înghițitură de cafea. „Poate acum e mai sigură pe ea și ar putea să-și înfrunte părinții”.

„Asta a fost cu ani în urmă”, spune domnul Cavalli. „De atunci s-a măritat și a divorțat de două ori”.

„Presupun că părinții regretă acum”, comentează Sydney.

Bărbatul zâmbește. „Mă îndoiesc că își mai aduc aminte. Nu sunt genul de oameni care să privească înapoi”.

Sydney oftează. „Aș vrea să pot fi și eu așa”.

„Nu, n-ai vrea”, spune el. „Să nu te gândești niciodată la acțiunile tale, la trecut, la ce ar fi putut fi? Toată țesătura care a fost viața ta până în acest moment?”

„Speram că voi avea amnezie”, spune Sydney.

„Acum ai dureri?” întreabă el, atingând ghipsul de pe încheietura ei cu vârful degetelor.

„Nu prea”, spune Sydney. Nu simte atingerea. Dacă nu o simte

nu contează ca o atingere în sensul obișnuit. „Uneori noaptea mă doare”.

„Când o să scoți ghipsul?” spune el, îndepărtând mâna.

„În cinci săptămâni”.

„Deci vei sta la hotel până atunci?”

„A, nu”, spune Sydney. „Nu mai am bani decât pentru patru zile”.

Imediat se simte jenată. „Nu pot sta”, adaugă ea. „Am multe de făcut. Trebuie să mă mut din apartamentul în care stăteam cu… cu Jeff”, spune ea, pronunțând numele logodnicului trădător.

„Trebuie să caut o altă locuință”.

„În Boston?”

„Poate”.

Un chelner vine ca să-i întrebe dacă le poate umple ceștile cu cafea fierbinte. Amândoi refuză. Niciunul dintre ei nu s-a atins de prăjituri, deși lui Sydney i se par apetisante bezelele. „Nu îl cunoșteam foarte bine”, zice ea, surprinzându-se chiar și pe sine. „Pe Jeff, vreau să spun. Când mă uit în urmă și stau să mă gândesc, îmi dau seama că nu știam prea multe lucruri despre el. Visa adesea cu ochii deschiși. La ce, n-am știut niciodată.”

„Nu l-ai întrebat?”

„Am crezut că voi avea ani de zile ca să descopăr unde era mintea lui”.

„Ai trecut printr-o perioadă grea, atât emoțional cât și fizic”, spune domnul Cavalli.

Sydney își mișcă încheietura. „Aproape că sunt recunoscătoare pentru accident. Cred că m-a trezit dintr-un somn adânc. A fost o ușurare să simt durerea reală, fizică. Nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun.”

„E limpede. Pot să te întreb cu ce se ocupa logodnicul tău?”

„Era profesor la M.I.T.”. Rămâne pe gânduri. „Tu nu ești la M.I.T., nu-i așa?”

„Nu, nu”, spune el. „Mă ocup cu afaceri de import-export”.

Asta s-ar putea să însemne ceva, se gândește Sydney. „Locuiești aici?” îl întreabă ea. „În Boston?”

„Fac drumul dus-întors între Londra și Boston”.

Ea se gândește că e un răspuns cam evaziv. Totuși dacă i-ar pune mai multe întrebări ar fi nepoliticoasă și nu e cazul. Dincolo de un anumit punct chiar nu îi pasă ce face el.

„Știam că lipsea ceva”, spune Sydney după un timp. „Era o stare ireală în toată treaba”.

„Vorbești de logodnicul tău”.

„Mi-a făcut curte foarte puțin”. Își aduce aminte de ziua în care Jeff se așezase pe verandă alături de ea și i-a spus că a părăsit-o pe Victoria pentru ea. Și cum ea se gândise că el era înaintea ei. „E ca și cum am fi sărit niște etape care, acum, când privim înapoi, par necesare”.

„Ce etape?” întreabă el, turnându-și o a doua ceașcă de cafea.

„O recunoaștere reciprocă a faptului că amândoi ne apropiem de ceva. Relația părea să se fi întâmplat înainte ca eu să îmi dau seama”.

„A fost prima ta iubire?” întreabă el.

„Am mai fost măritată de două ori”, răspunde ea. Sydney așteaptă o grimasă de surpriză pe fața domnului Cavalli, dar el are o mină perfectă. „Unul dintre soți a murit, explică ea. De celălalt am divorțat”.

„Îmi pare tare rău”, spune domnul Cavalli.

Sydney îi povestește despre Andrew și Daniel. Îi povestește cum ea și mama ei au plecat din New York spre vest, în Massachusetts, părăsindu-l pe tatăl ei într-o bună zi și cum ea nu și-a iertat niciodată faptul că a lăsat lucrurile să se petreacă așa. Îi povestește despre domnul și doamna Edwards, despre Ben și Julie. El îi povestește despre familia lui cea mare și despre vizitele anuale la Napoli. O dată se întinde și îi atinge încheietura brațului sănătos, iar

ea tresare, fără să vrea. Imediat regretă, dar nu are cum să-și mărturisească regretul fără a menționa incidentul lucru de care e conștientă că i-ar pune pe amândoi într-o situație jenantă, sau fără a-l atinge la rândul ei, ceea ce i-ar transmite lui un mesaj complet greșit. Pentru câteva clipe stă în agonie și nehotărâre.

„Am o întâlnire fixată”; spune el, aproape în apărare. Sydney nu l-a văzut consultându-și ceasul. Poate că a învățat să facă lucrul ăsta fără ca oaspetele să observe – o șmecherie. „Mă întrebam, oare ai fi ofensată dacă te-aș ruga să iei masa cu mine mâine-seară?”

Sydney e surprinsă de invitație, dar e conștientă că e în parte un produs al bunelor maniere.

„Sunt o companie îngrozitoare acum”, spune ea.

„Nu am constatat asta”.

„Îți mulțumesc pentru cafea. A fost plăcut… mai mult decât plăcut”.

„Și pentru mine a fost foarte plăcut”, spune el.

„Ești ca un străin într-un avion”, spune ea.

Când Sydney se întoarce în camera ei, se așază pe pat, întrebându-se dacă regretă faptul că a acceptat invitația domnului Cavalli. Nu poate nega că bărbatul e atrăgător și se întreabă care este explicația faptului că se poate simți atrasă de un alt bărbat într-un timp atât de scurt. Când se gândește să se implice într-o relație cu un asemenea om totuși – nu simte decât teamă – o teamă similară, totuși nu la fel de intensă ca teama de a-și trăi singură viața.

În următoarea seară, domnul Cavalli o așteaptă în holul hotelului. A făcut rezervare la un restaurant italian aproape de Trinity Square. Sala de mese se întinde pe două etaje, cu draperii bogate și matlasate și banchete confortabile Sunt conduși într-un colț intim, lângă o pictură murală de chiparoși care îi amintesc de Italia, spune domnul Cavalli.

Meniul este plin de feluri care pot fi comandate în orice cantitate

și în orice ordine dorești. La solicitarea ei, domnul Cavalli comandă pentru ei amândoi. Antreurile sunt languste, preparate cu capetele intacte, o altă amintire din copilărie, subliniază el.

Sydney privește fix în farfurie la homarul a cărui carapace a fost deja spartă pentru ea.

Sydney și domnul Cavalli stau ore în șir în restaurant. Beau Prosecco și vin roșu, vorbind despre nefericirile lor maritale. Când se ridică de la masă ea crede că s-a îmbătat.

Pe drumul de întoarcere spre hotel simte o durere la încheietură. Știe că în două zile va trebui să plece din hotel cu valiza stricată (poate mâine va încerca să o repare) și va ieși în lumea în care trăia odată. Va trebui să ia totul de la capăt: să găsească un loc unde să locuiască, o slujbă, să-și facă prieteni, poate chiar să se implice într-o nouă relație. Se îndoiește că cea din urmă se va întâmpla curând. Hotelul a fost un fel de casă pentru ea, un tampon între femeia care a fost și cea care trebuia să devină acum. A costat-o toate economiile ei (într-adevăr, acum va trebui să împrumute bani de la tatăl ei pentru o garanție la un apartament), dar nu regretă niciun bănuț cheltuit aici.

Domnul Cavalli parchează mașina aproape de hotel. Sydney se întreabă dacă se așteaptă ca ea să îl invite în camera ei, dar crede că nu – nu ar pune-o în dificultate în asemenea hal.

Se apleacă în direcția ei, iar ea îi oferă obrazul. Cu abilitate el transformă sărutul într-unul european – câte un sărut pe ambii obraji.

„Mâine trebuie să plec la Londra”, spune el.

„Eu trebuie să plec spre restul vieții mele”, spune ea râzând.

El îi întinde o carte de vizită. „Ai să mă suni să-mi spui dacă încheietura s-a vindecat?”

Sydney zâmbește și face semn din cap că da, deși știe deja că nu va face asta. E clar că a fost doar un interludiu în viețile lor, iar ea încearcă deja să înfrângă o oarecare nostalgie.

„Îți mulțumesc”, spune ea.

„Pentru masă?”

„Pentru că ai făcut ca totul să pară mai ușor”.

Există o clipă, de care sunt amândoi conștienți, când ea ar mai putea zăbovi și totul s-ar schimba în întregime. Dar ea iese din mașină. Nu se uită înapoi când se îndreaptă spre ușa hotelului.

Când Sydney părăsește hotelul, în cea de-a douăzeci și doua zi, personalul vine dintr-o cameră alăturată să își ia rămas bun. Se face mare caz din a-i pune valiza mică, dar nou-nouță, în portbagajul unui taxi. Nu i se permite să lase bacșiș ușierului. Rick iese de după tejghea și îi spune să aibă grijă de ea. Lui Sydney aproape că îi vine să plângă. Este pusă să promită că se va întoarce, dar crede că nu, fiindcă nu va fi niciodată în stare să justifice cheltuirea atâtor bani pentru o singură noapte, darmite douăzeci și două.

Când taxiul se apropie, ea trimite personalului un sărut în zbor.

Când ajung la intersecție, șoferul taxiului se întoarce spre ea. „Unde mergem?” întreabă.

2005

Un potop ca la începuturile lumii a distrus partea de sud a orașului. Prețul benzinei a crescut. Sydney observă că vămile din Hampton au acum permis de trecere. În sezonul de vârf coada era uneori de o jumătate de oră, doar ocazional o oră. Acum nu există cozi, de parcă nordul a fost evacuat.

Atâtea schimbări. Bombe în Londra. Irakul supus zilnic tirului de artilerie. E un act de voință, se gândește ea uneori, să deschizi CNN în fiecare seară și să asculți știrile de seară – greu de crezut, totul prea credibil.

Sydney intră în parcarea publică, mașina trecând peste prundiș. Este o baie publică, cu un gard decolorat de vreme, un podeț de scânduri. Lasă gemulețul jos și respiră aerul. Miroase a nisip ud și a pește, ceea ce semnifică maree joasă. Pe mâna care se sprijină de pervaz simte briza caldă. Probabil că apa e și mai caldă, așa cum se întâmplă adesea în septembrie. Sydney știe că vor fi puțini oameni pe plajă.

Familia nu rămâne niciodată după Ziua Muncii. Niciodată.

Își scoate pantofii și își suflecă manșetele pantalonilor negri. Încuie mașina și pune cheia în buzunar. Podețul de lemn e acoperit cu nisip. Va traversa podețul și va merge pe plajă până la casă. Când va fi realizat această mică, dar necesară sarcină, se va întoarce la mașină și își va continua drumul în nord spre Durham.

Dar când ajunge pe plajă, priveliștea îi străpunge pe neașteptate armura ei peticită și demodată. Stă cu o mână la piept, de parcă acest gest ar putea să o protejeze. Nu doar că a uitat cum arăta această plajă. Dar nu-și mai amintea nici de acest aer care altădată era viu, cu sunete, mirosuri și cuvinte. Lui Sydney îi este dintr-odată

teamă de aceste senzații acustice și tactile.

Cu toate astea, priveliștea e Iară îndoială revigorantă.

Sydney se așază acolo unde s-a oprit. Închide ochii, se lasă cuprinsă de soare și ascultă valurile. Le ghicește înălțimea doar ascultând – cele distrugătoare față de cele line. Oare a fost de curând o furtună? în oraș uneori nu prea e conștientă de vreme, sau își amintește doar vag, când pleacă de acasă la birou și înapoi. Își petrece cele mai multe zile într-o cameră fără ferestre în clădirea de psihologie. Uneori, când iese seara, Sydney e surprinsă să descopere o ploaie deasă sau opusul ei, o seară atât de frumoasă, încât nu-i vine să creadă cum de a ratat-o.

Sydney nu a mai fost în nordul Bostonului din ziua în care și-a luat rămas bun de la domnul Edwards pe verandă. Nu se poate preface însă că atunci când ea și colegii ei au primit invitația de a participa la o conferință la Universitatea din New Hampshire nu a fost obsedată de gândul de a merge până la casa de pe plajă ca să arunce o privire. Nu își poate explica de ce această intenție îi acaparează gândurile mai mult decât intenția de a suna un vechi prieten. Ori de câte ori se gândea să se îndrepte spre nord, plaja pâlpâia ca o rază pe o hartă imaginară.

Soarele e o plăcere, iar bătăile inimii se domolesc. A ieșit foarte rar în vara care a trecut, cu excepția momentelor când stătea pe o bancă la prânz, luând masa sau făcând plimbări scurte, așa că are o față palidă ca în februarie. Se întinde pe spate în nisip. Se gândește că poate nu e înțelept să stea la soare atât de aproape de apă fără loțiune protectoare, chiar și în septembrie, dar a uitat cât de iertător poate li nisipul, cum pare să accepte corpul și chiar să îl înghită. În depărtare aude un câine alergând după pescăruși.

Sydney se întreabă uneori dacă Jeff a folosit biletele și a plecat la Paris de unul singur. Când în sfârșit și-a făcut curaj și a intrat în apartamentul din Cambridge, arăta ca atunci când au plecat,

împreună, spre nord spre nunta-care-nu-a-mai-avut-loc: o valiză rămasă pe pat, scândura de călcat se alia tot în bucătărie. Nedorind să deranjeze vreun prieten, deși era clar după numărul de mesaje lăsate pe robotul telefonic că prietenii încercaseră să o contacteze, a angajat o dubiță care să-i depoziteze lucrurile până ce își găsea un loc unde să stea.

***

Jeff lăsase un gol, rușinos pentru momentul ales și natura publică. Mai uimitor, privind în retrospectivă, nu era faptul că Jeff o abandonase, ci că venise după ea. Părea un remarcabil act de voință, o performanță de multe zile, o știre de senzație. Când ea credea că el stă cu gândul la algoritmi și la teroriști, oare pregătea trădarea? înțelegea în fiecare zi ce făcea? Sau acționa la un nivel subconștient, care i s-a limpezit doar în ziua nunții? Lui Sydney îi venea greu să creadă în această disimulare. Derula în minte momentele din Montreal și Cambridge, în căutarea vreunui semn de subterfugiu pe fața lui. N-ar h trebuit ca Jeff să fie profund nefericit, pentru el sau pentru Sydney, presupunând că ținea un pic la ea? Mai putea ea să creadă ceva din cele aproape zece luni petrecute alături de el? Ar fi trebuit să se gândească de două ori la deciziile ei de acum înainte?

Emily a fost cea care a convins-o pe Sydney să se întoarcă la școală, deși se gândea și ea la același lucru de săptămâni întregi. Își amintea lucrările de cercetare, orele, termenele limită – astea păreau lucrurile de care avea nevoie. A căutat un apartament în apropiere de instituția de psihologie, unde urma să-și petreacă marea parte a timpului. Chiria era scumpă, iar ea avea bani puțini, refuzând din principiu să apeleze la contul comun pe care ea și Jeff îl alimentaseră pentru viitorul lor, care acum nu mai era comun. Și-a imaginat că în timp el îi va trimite o parte din bani, ceea ce a și făcut. Dar niciun bilețel nu însoțea cecul.

Sydney a încercat să nu se gândească niciodată la Jeff, la Julie, sau la domnul Edwards, a cărui față boțită îi era cel mai greu să și-o

șteargă din minte. După câteva săptămâni de strădanii, a găsit un studio întunecat la câteva străzi distanță de instituție, în care s-a cufundat curând în muncă. Spre deosebire de cei mai mulți absolvenți, Sydney era atât de nerăbdătoare să înceapă noul trimestru, încât la primul curs a venit cu o oră mai devreme. Îndrumătorul ei i-a dat de înțeles că acum se așteaptă din partea ei la mai mult în ceea ce privește predarea și cercetarea, ceea ce era ceva nemeritat, dar pica la țanc. În aceeași perioadă se săturase și de atâta singurătate – încât din când în când mai putea ieși la masă sau la un meci de baseball cu colegii după serviciu. Nu fusese la întâlnire cu vreun bărbat după masa cu domnul Cavalli, deși asta nu fusese o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului. Mersese la câteva petreceri la care se aflau și bărbați, iar unii dintre aceștia încercaseră să-i facă niște avansuri, dar fusese liniștitor, dacă nu puțin alarmant, să vadă cât de ușor puteau fi întorși din drum. O întoarcere a capului. Refuzul de a le întâlni privirea. Un zâmbet voit în silă. La moartea lui Daniel evitarea bărbaților avusese un alt sens: în jurul lui Sydney se ridicase un val de respect. Dacă bărbații o abordau, erau atenți, grijulii, întotdeauna compătimitori. După Jeff însă, Emily glumea că Sydney transmitea vibrații negative, iar Sydney credea că este perfect adevărat: vibrațiile ar fi putut fi un tampon eficient.

Lui Sydney îi plăcea munca ei, din când în când chiar considera cercetarea ca venită la timp și necesară, deși avea sentimentul normal de panică de a simți nevoie de răspunsuri mai repede decât permiteau metodele științifice. Era, se gândea ea, un sens diluat a ceea ce simțeau cercetătorii cancerului: o nevoie intensă de a găsi un tratament înainte să mai moară alte mii. Deși propria ei cercetare era mai puțin presantă, rar se întâmpla ca ea să nu observe fetele cu risc de pe străzile din Boston. Erau adesea foarte slabe, prost îmbrăcate, foarte tinere și însoțite de domni în vârstă. Oficial, scopul lui Sydney era să descrească rezultatele vieții negative ale acestor

adolescente. În sinea ei, Sydney spera doar să le ajute pe fete să se salveze de ele însele.

După ce Jeff i-a trimis cecul la noua adresă (pe care o obținuse de la mama ei) i-a expediat un teanc de scrisori de la Julie și domnul Edwards. Sydney avea sentimentul că Jeff era mai mult plecat din țară, deși rezistase imboldului de a suna la M.I.T., doar ca să afle dacă figura ca profesor activ.

În timp, Julie se oprise din scris, descurajată de lipsa de răspuns a prietenei, aproape cumnatei ei. Sydney suferise citind misivele scrise din inimă, dar fără talent, deși nu mai mult decât dacă i-ar fi răspuns la scrisori, sau mai devreme celor ale domnului Edwards, ale cărui scrisori scurte se încheiau mereu cu o scuză, de care nu era dator.

De la Jeff nu avea nicio veste. Nici de la Ben. De la doamna Edwards, Sydney detecta, ca un cuvânt spus în mijlocul unui ocean de tăcere, un oftat clar de ușurare.

Sydney se trezește cu un câine care îi adulmecă piciorul și instinctiv și-l trage. Se ridică în capul oaselor, semiconștientă. Își ferește ochii de lumina soarelui și privește în direcția câinelui.

„L-am lăsat fără lesă”, spune un bărbat.

Sydney simte că îi amorțește corpul, chiar de a fi deplin conștientă. Nu îl vede pe omul de lângă ea, căci are fața umbrită, dar știe foarte bine cine este.

„Bună”, spune Ben. „Ce faci aici?”

Familia nu rămâne niciodată după Ziua Muncii. Niciodată.

„Cât e ceasul?” întreabă Sydney, încercând să-și ascundă confuzia.

„Unsprezece și jumătate”.

„Am întârziat”, spune, ridicându-se. Tullus, mișcându-se ca un cal agitat, își vâră capul între picioarele ei.

„La ce ai întârziat?” o întreabă Ben.

„La o conferință”. La UNH. Prima prezentare e la prânz”.

„Aș spune că n-o mai prinzi”.

Sydney se apleacă și îl scarpină pe Tullus între urechi, pentru a câștiga timp. Inima îi bate năvalnic.

Câinele pare mulțumit și face salturi. Când Sydney se îndreaptă de spate, vede că tricoul lui Ben e pătat de transpirație. Arată de parcă ar fi alergat. Corpul a rămas la fel, musculos.

„Dar *tu,* ce faci aici?” îl întreabă ea, o întrebare nu întru totul lipsită de logică. Până la urmă e sfârșit de septembrie. Plaja, în afară de câteva suflete ieșite la plimbare, e pustie.

Dar Ben pare că nu vrea să-i răspundă.

„Sydney”, spune el într-un final, apoi se oprește.

Sydney ridică privirea. De ce i-a folosit numele, de ce s-a oprit nefiresc, de parcă ar semnala o sentință? „Ce?” întreabă ea, deja temându-se de răspunsul lui.

„Tata a murit”.

Vestea o lovește în spatele genunchilor. Mâinile îi cad pe lângă corp, inerte. „O, Ben”, spune ea.

Ben o privește scurt, apoi își mută privirea. „A avut câteva atacuri de cord. De fapt, o ploaie de atacuri de cord care l-au lăsat la pat. Declinul a fost foarte rapid”.

„Când?” întreabă Sydney.

„În iunie”.

Ca o mișcare filmată cu încetinitorul, brațele ei ca un zmeu de hârtie prăbușindu-se, Sydney stă în nisip. Își trage genunchii și își apasă fruntea de ei. Își ține capul în mâini. Dintre toți oamenii, asta n-ar fi trebuit să i se întâmple omului la care ea se va gândi mereu ca la domnul Edwards. Omul la ale cărui scrisori nu s-a deranjat să răspundă. Omul care nu i-a arătat niciodată altceva decât bunătate constantă.

„Am venit să facem curat în casă”, explică Ben. „Mama a vândut-o. Trebuie să o eliberăm săptămâna viitoare”.

„Îmi pare atât de rău”, spune Sydney, o propoziție mai adevărată

decât știe el. Sau poate că știe. Ben a ghicit-o dintotdeauna.

Sydney nu poate împiedica manșeta pantalonilor ei negri să se umple de nisip. Se oprește din când în când să-i mai așeze, rulându-i cât mai aproape de genunchi. Ben îi duce servieta. În ea are laptopul, dosarele, telefonul mobil, cheile de la mașină – dovada clară că are o viață în altă parte. Sydney își ține pantofii, negri cu toculeț, în care și-a pus și șosetele. O îmbrăcăminte absurdă pentru plajă.

„Mama ta", spune Sydney.

„N-o să se sinchisească. Mă rog, s-ar putea să-i pese pentru un minut". Ben tace o pauză. „Julie se va bucura atât de mult să te vadă".

Când Ben a rugat-o pe Sydney să vină cu el la casa de pe plajă, ea s-a gândit doar pentru o clipă să spună nu. A pus o singură întrebare.

„Kenya", a răspuns Ben. „Cu excepția funeraliilor, Jeff a stat acolo un an de zile".

Sydney se gândește la clipa în care stătea în grădină cu domnul Edwards, iar ea sugerase ca într-o zi să meargă la muzeu să vadă pictura aceea – tăcută de omul care trimisese trei fii pe front. Pe atunci își imagina că va fi nora lui. De ce nu l-a sunat pur și simplu ca să meargă acolo?

„S-a întâmplat pe parcursul a mai multor săptămâni", spune Ben alături de ea. „La început n-am observat. De Paști, când eram cu toții în Needham, am văzut că părea să îi fie greu să se ridice de pe scaun. Credeam că e vorba de artrită, dar apoi am observat că avea dificultăți și la mers, de parcă era ceva în neregulă cu mișcările. După asta toată lumea a observat: avea dificultăți la mâncat, tăcea gesturi involuntare cu mâna, nu vedea bine. Dar îl știi pe tata, Sydney. N-ar fi recunoscut niciodată dacă ar fi rezistat. Încerca mereu să ne facă să ne simțim bine."

„Și mama ta?”

Ben clatină din cap. „A trecut printr-o perioadă grea”, spune el. „După ce tata a ieșit din spital, am venit cu toții aici. Mama gătea și făcea curățenie. Era ca și cum trebuia să fie permanent în mișcare. Uneori aș fi vrut să zbier la ea să stea cu el, dar am învățat că fiecare dintre noi trebuie să depășească momentul în felul lui. Pentru asta nu există repetiție generală.”

Sydney se gândește că nu a existat o repetiție generală nici înainte de moartea lui Damei, cât de șocată a fost. Se gândește și la ironia de a fi făcut repetiția pentru nuntă, dar nu și pentru mascarada care a avut loc în dimineața aceea de iulie.

„A murit acasă?” întreabă Sydney.

Ben își șterge fruntea cu poalele tricoului. „Acolo a dorit să fie”, spune el. „Era surprinzător de calm, deși uneori se agita văzând cum își pierde abilitățile. Într-o zi era lucid, a doua zi părea că plutește. I-am așezat patul de suferință lângă fereastra care dădea spre apă. Dar întorcea mereu capul spre bucătărie, crezând că Jeff s-a întors. Ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a muri a fost. „A venit?”

„Jeff nu a ajuns la timp?”

„A ajuns la înmormântare”.

Sydney închide ochii. Ar vrea să se așeze iarăși în nisip. Este prea mult pentru ea. Câteva săptămâni de suferință ale unui om pe moarte comprimate în doar câteva secunde de povestire.

„Julie a fost minunată”, povestește Ben. „Cred că nu-și putea imagina moartea, așa că nu i-a fost teamă de ea. L-a văzut pe tata tot mai slăbit, dar era ca și cum nu băga lucrul ăsta în seamă. Era ca un soi de orbire. Evenimentul propriu-zis a fost groaznic pentru ea”.

„Julie e tot cu Helene?”

„Au închiriat o căsuță, nu departe de a noastră”. Ben se întoarce, uitându-se după Tullus. „Știi, e greu să iei toată viața dintr-o casă”.

Când ajung acasă, Ben îi pune servieta pe treapta de jos. „Mă duc

să le pregătesc, să le spun că ești aici. Vor ieși ele să te întâmpine. Cred că e mai bine așa".

„Ben", zice Sydney, „am întrebări".

„Despre tata?"

„Și despre asta. Dar…"

„Îmi imaginez. O să stăm de vorbă".

„Și, stai", adaugă Sydney, „dacă mama ta nu mă vrea aici…"

„Știu".

„Tatăl tău mi-a scris, iar eu nu i-am răspuns la scrisori", izbucnește Sydney în plâns dintr-odată. „E îngrozitor acum când stau și mă gândesc. Ce m-ar fi costat să-i răspund la scrisori? Nimic din ce s-a petrecut între mine și Jeff n-a fost din vina lui".

„Știa lucrul ăsta".

„Mi-a fost dor de el".

„Cred că ziua nunții tale a fost îngrozitoare pentru el. Nu doar să vadă ce ți-a făcut fiul lui, ci pentru că asta te-a îndepărtat de familie".

Sydney așteaptă pe treapta de jos, cu servieta pe genunchi. Dacă nu e binevenită, Ben o va conduce până la mașină iar ea se va întoarce la Boston. Nu-și poate imagina să stea acum la o prelegere, n-ar putea înțelege niciun cuvânt.

Așteaptă aproape douăzeci de minute, un timp care o stânjenește. Speră că Ben a avut bunul simț să nu impună vizita lui Sydney, să renunțe la idee dacă mama lui s-ar opune vehement. Dar ce poate însemna altceva, de ce îi ia atâta timp?

Vede un cuplu purtând jachete de vânt albastre, plimbându-se pe partea udă a plajei, expusă când fluxul e coborât. Briza lipește materialul subțire de corpurile lor și le suflă părul în vânt. Ea și Ben au mers prin vânt, dar parcă nu l-au simțit atât de puternic. Acum, stând pe treaptă, îngheață. Nu s-a gândit să-și pună un pulover în servietă.

De fiecare dată când Sydney își imaginează moartea domnul

Edwards, mintea îi zboară aiurea. Își pune servieta jos și stă cu capul în palme. Ar fi fost atât de îngrozitor să-l fi sunat pe domnul Edwards și să-l invite la muzeu, o clădire atât de aproape de ea, încât ar fi putut merge pe jos? Ce o fi crezut el despre refuzul său de a răspunde la scrisori? Tăcerea ei l-a rănit; Ben i-a dat de înțeles. Cum a putut fi atât de crudă?

Simte prezența lui Ben în vibrația treptelor de lemn, chiar înainte de a apărea pe verandă.

„Îmi pare rău că a durat atât de mult”, spune el. „Nu a fost vorba de vreun dezacord, pur și simplu nu o găseam pe mama. Toată casa e vraiște, desigur”.

Julie aleargă pe podețul de lemn, strigând numele lui Sydney. Fata voinică o ridică pe Sydney în brațe și o învârte. Sydney nu se poate abține să nu râdă.

„Unde ai fost?” o ceartă Julie, după ce o lasă pe Sydney jos. „De ce nu mi-ai răspuns la scrisori?”

Sydney nu are niciun răspuns pentru fata exuberantă, care ar fi fost un tonic magic pentru tatăl pe moarte.

Julie o ține strâns îmbrățișată pe Sydney când pășesc împreună în casă. Sydney ar vrea să se oprească pe trepte, să-și adune gândurile, dar nu e timp pentru asta. Julie, îmbrăcată în blue-jeans și un pulover roz, o trage în sus pe scări. Fata are acum douăzeci și unu de ani.

O dată trecută de ușă, de parcă ar înțelege că Sydney are acum nevoie de un moment pentru sine, Julie îi dă drumul.

Canapelele albe sunt acoperite cu saci de plastic negri. Pe unul dintre saci e lipit un bilet: Armata Salvării. Pe jos sunt grămezi de articole diverse: aparate electrice, tablouri, cărți. Sydney încearcă să distingă o ordine între grămezi. Poate fiecare este pentru un membru al familiei. Care o fi grămada lui Julie? se întreabă Sydney. Dar a lui Ben?

Sentimentul de goliciune e palpabil. Pe pereți se află

dreptunghiuri decolorate în locurile unde altădată se aflau tablouri și hărți. Lămpile au fost deconectate, teancuri de reviste sunt legate cu sfoară. Carpetele au fost ridicate, rafturile golite de vase și de pahare. O mătură stă sprijinită de un perete. O sticlă de Windex stă pe un pervaz, iar sub ea un sul de prosoape de hârtie s-a desfăcut până aproape de centrul camerei. Ultima dată când Sydney s-a aflat în această casă, panglici și ghirlande decorau scările, iar holuri cu trandafiri răspândeau un parfum de sărbătoare. Ultima dată când Sydney s-a aflat în casă, șampania și oamenii așteptau o nuntă.

Sydney o vede pe doamna Edwards stând lângă hiatul de bucătărie. Sydney o salută, iar doamna Edwards îi răspunde. Femeia a slăbit îngrozitor. S-a tuns scurt și a pierdut toată greutatea pe care și-ar dori o femeie să o piardă – grijile și durerea, o dietă mult mai eficientă decât orice altă dietă fără carbohidrați. Sydney se gândește că acum nu multe mese mai sunt normale. Se îndreaptă spre ea. „Îmi pare rău”, spune ea.

„De ce să îți pară rău?” o întreabă doamna Edwards, luând un burete și lustruind granitul.

Peste umărul doamnei Edwards, Sydney vede prin fereastră grădina de trandafiri, sau ce a mai rămas din ea. Câte o floare atârnă din tulpinile care aproape că nu mai au frunze. Acolo unde sunt frunze, sunt pete negre. O grădină întreagă de peduncuili de trandafiri și flori ofilite se mișcă în briză. Sunt ofilite din cauza toamnei, dar mai mult, constată Sydney, este din neglijență.

Conținutul sertarului de bucătărie a fost așezat pe blatul de deasupra lui. Pe o masă din sufragerie sunt cutii pe care scrie *Veselă*. Fețele de masă stau ordonate în teanc. Sydney recunoaște mușamaua folosită pentru mesele cu homari, șervetele de damasc – ocazii de la Emporia. Ben deschide frigiderul și scoate două sticle de apă. Pe una i-o dă lui Sydney.

„Noi tocmai voiam să luăm masa”, spune Julie. „Ți-e foame?”

„Mă duc să fac repede un duș”, spune Ben.

Pâine, șuncă, maioneză, roșii și salată au fost aranjate pe blatul de granit. Așezarea lor îi amintește lui Sydney de mesele artistice pe care le organiza altădată doamna Edwards. Sydney își face un sandviș simplu și e bucuroasă. N-a mai mâncat nimic de azi-dimineață.

Stă cu Julie la masa din bucătărie. Instinctiv, Sydney se ferește de crăpătura din lemn, în care își agăța puloverele.

„Ce mai faci?" întreabă Sydney. „Cum te simți?"

Fața și nasul lui Julie se înroșesc imediat. „E atât de greu!", izbucnește ea.

„Știu", spune Sydney, deși desigur nu știe. Nu pe de-a-ntregul. Amândoi părinții ei trăiesc și aparent sunt sănătoși, încă își vorbesc, deși nu chiar atât de prietenos. Ceea ce s-a întâmplat cu Daniel a fost diferit, s-a terminat înainte ca Sydney să înțeleagă.

Julie ia un șervet dintr-un teanc și își suflă nasul. „Sunt bine", spune ea. „În cea mai mare parte a timpului. Helene a venit aici la sfârșit de săptămână. A, voi avea o expoziție".

„Grozav", spune Sydney. „În Montreal?"

„Într-o suburbie aproape de oraș. E o expoziție de grup.

Voi prezenta trei tablouri. Ar fi trebuit să-ți aduc poze".

„Mi-ar plăcea să o văd. Când va avea loc?"

„În ianuarie".

„Atunci voi veni".

„Chiar?", întreabă Julie, îmbujorată. „Va fi o petrecere. Helene e sigură că va fi și o petrecere".

„Sigur vin", spune Sydney, dându-și seama abia atunci cât de greu îi va fi să meargă din nou la Montreal.

Alături de ea, Julie împăturește și despăturește șervetul. Sydney se gândește la batista albastră care acum stă într-un sertar din apartamentul ei. „Nu-mi vine să cred că nu mai este", spune Sydney. Cu ochii minții vede atât de clar pachetul de ursuleți gumați în mâna domnului Edwards; petele de sos de homar de pe

tricoul lui verde pal; domnul Edwards ținându-se de burtă și blestemând gogoașa pe care a mâncat-o la micul dejun.

„S-ar bucura că ești aici”, spune Julie.

„Aș fi vrut să știu”, zice Sydney. „Aș fi venit mai de demult”.

„Știam eu!” strigă Julie. „Ben a spus că nu, dar eu eram sigură că ai fi vrut să vii”.

„Te-ai gândit să mă suni?” întreabă Sydney.

„Doamne, Sydney, ți-am scris doar vreo sută de scrisori”, spune Julie.

* * *

Doamna Edwards împachetează șunca și salata. Le pune în frigider. Sydney simte un fel de mustrare pentru că nu a făcut ea asta. Se ridică cu farfuria și paharul în mână și se îndreaptă spre chiuvetă.

„Cred că nu vrei vechea ta cameră”, o aude pe doamna Edwards, de parcă ar fi fost în mijlocul unei conversații.

Sydney, speriată, se întoarce. „A, nu pot sta”, explică ea.

Deși nu a fost formulată vreo invitație, doamna Edwards pare îmbufnată. „Am crezut că rămâi”, spune ea.

„Te rog, rămâi!” o roagă Julie.

Sydney scutură din cap. „Nu pot”, repetă ea.

„Dar poți rămâne cu noi la cină”, o invită doamna Edwards.

Iar Sydney se gândește, privind-o pe doamna Edwards, apoi pe copila care și-a pierdut tatăl. *Da, pot rămâne la cină.*

Sydney care umple mașina de spălat vase se simte de parcă a căzut fără intenție în rolul la care te-ai aștepta de la ea – ceva între oaspete și slugă, de parcă un magnet o atrăsese în nișa familiară. Julie s-a dus în camera ei să-și strângă lucrurile. În spatele lui Sydney, doamna Edwards șterge hiatul de granit. Sydney crede că de-acum a devenit aproape steril.

„Nu mi-ai plăcut niciodată”, spune doamna Edwards cu voce scăzută. „Nu pot să pretind altceva”.

Sydney ține un pahar, paharul cuiva, în mână. În ciuda adevărului acestei afirmații și a faptului că nu e ceva nou, nu-și poate crede urechilor. Se întoarce încet spre femeie.

„Cred că ar trebui să-mi pară rău", continuă doamna Edwards, fără a o privi pe Sydney, „dar nu pot pretinde că sunt altcineva decât sunt". Mânecile femeii sunt suflecate până la coate; venele de pe brațe sunt umflate. „Nu pot să spun că nu m-am bucurat când Jeff… când Jeff a tăcut ce a făcut. Mă rog, nu bucurat e cuvântul", spune ea, împăturind o cârpă ca să șteargă și să lustruiască hiatul. „A fost jenant și au fost certuri groaznice. Sigur că da. Dar am fost ușurată. Nu pot să spun că nu".

Sydney nu știe ce răspuns să dea.

„Te-am văzut când ai plecat", continuă doamna Edwards. „Atunci mi-am spus *Și cu asta, basta!*"

Sydney pune paharul jos, își șterge mâinile cu un prosop de hârtie. „Cred că ar trebui să plec", spune ea încet.

„O, pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca", spune doamna Edwards, de parcă Sydney ar fi înțeles complet greșit cele spuse. De abia acum femeia ridică privirile spre ea. Poate că și-a repetat conversația asta în minte de luni de zile. „Nu pleca, acum că ai venit aici. Ben și Julie sunt bucuroși că ai venit. Le-a fost foarte greu. Mai ales că Jeff a plecat…". Doamna Edwards aruncă o privire spre tavan. „Nu, acum ești binevenită", spune ea. „Nu asta am vrut să spun, ci că îmi dau seama că m-am purtat urât cu tine tot timpul și că știi, îmi… E păcat, asta-i tot".

Este o confesiune teribilă, crede Sydney. Încearcă să-i dea un răspuns, pe care doamna Edwards se pare că îl așteaptă. Tăcerea se prelungește.

„Ei, nu prea știi ce să spui, nu-i așa?", spune doamna Edwards. „Cred că e un șoc pentru line. Și pentru noi la fel, deși am avut câteva luni în care să ne obișnuim. Dar asta nu contează, nu-i așa? Timp? Nu e niciodată destul timp".

Doamna Edwards se oprește din lustruit, cu mâna pe hiatul de granit și închide ochii, de parcă ar vrea să scape de sughițurile de plâns. „Îmi lipsește atât de mult”, spune ea. Își acoperă ochii cu mâna, iar cârpa îi atârnă.

Sydney, neștiind ce altceva să facă, se îndreaptă spre ea. Îi atinge ușor cotul.

Doamna Edwards tresare, de parcă ar fi fost împunsă.

Sydney se refugiază în baia de la etaj. Se îndreaptă spre fereastră, trage perdelele și privește spre apa verde-maronie în lumina după-amiezii. Un card de păsări se înalță, dând un spectacol aerian peste ierburi. Penele gri devin albe, apoi iarăși gri, făcând opturi nebunești în formație. Cred că se distrează, se gândește ea.

În partea de nord este o casă pe un deal, a cărei fațadă albă sclipește. Sydney zărește o vulpe. Din când în când aude o mașină, deși nu o vede. De-a lungul drumului se ridică tufe de trandafiri japonezi ce alcătuiesc un perete aproape impenetrabil. De unde stă, Sydney poate trage cu coada ochiului în curtea casei vecinilor. O barcă așteaptă în manșonul ei albastru vara următoare. Ferestrele casei au obloanele trase.

Dincolo de lac, magazinul alimentar și heleșteul de homari sunt închise. Câțiva pescari vin ziua, dar ceea ce prind au trimis în altă parte, poate la Portsmouth. Din cauza mareei joase, apele sunt Iară reflexie în unele locuri, ondulate în altele.

Sydney atinge perdeaua albă de duș. Reverendul „Hemmings Motor” a folosit această baie. Art și Wendy de asemenea. Sydney își amintește de lampa în formă de claxon vechi de mașină. De-a lungul anilor, casa a adăpostit sute de oaspeți, poate o mie. Oare măicuțele aveau oaspeți? Dar mamele necăsătorite? Oare părinții ar fi venit să-și certe fiicele, apoi ar fi plâns lângă paturile lor? Oare agitatorii politici au ignorat complet frumusețea apei interesați doar de semnele de fum de la fabricile din fundal?

Sydney se gândește la confesiunea doamnei Edwards. O moarte,

durerea ei, i-a dat doamnei Edwards imboldul de a vorbi liber. Sydney își amintește de micul pat dublu din dormitorul matrimonial, de fotografia de pe biroul domnului Edwards. Sydney nu va ști niciodată câtă iubire, fizică sau de altă natură, a existat între soț și soție.

Doamna Edwards este acum văduvă. În sfârșit, cugetă Sydney, cele două femei au ceva în comun.

Sydney aude un ciocănit în ușă.

„Da?” strigă ea.

„Ești bine?” Este vocea lui Ben. „Stai acolo de mult timp”.

„Sunt bine”, răspunde ea. „Ies acum”.

Se spală pe mâini, se șterge și deschide ușa. Ben stă în prag, ținând două bluze de trening.

„Vrei să facem o plimbare?” o întreabă el.

Sydney, care a fost rugată să țină cele două bluze bleumarin decolorate, se întreabă pentru ce sunt. Ei merg la o Jetta parcată în spatele casei.

„Unde e LandRover-ul?” întreabă ea.

„L-am vândut”, răspunde Ben.

Ea se urcă pe scaunul din dreapta și închide ușa. Oare ar trebui să-i fie teamă că este singură cu Ben, un om în prezența căruia nu s-a simțit nicicând în largul ei? Dar trece peste asta. Omul ăsta și-a pierdut tatăl, raționează Sydney. Nu s-a schimbat oare totul un pic acum?

Merg în tăcere pe toată lungimea plajei și în oraș, fiecare loc fiind un amestec de viață și abandonare: viața nouă în schelele construcțiilor de pe plajă; abandonul în ferestrele cu obloanele trase ale caselor din sat. Doar la oficiul poștal este un vehicul parcat în față.

Ben spune: „S-ar putea să-ți uzi manșetele pantalonilor. E vreo problemă?”

Sydney răspunde că nu. I se pare, când Ben pornește motorul șalupei, că doar acum câteva ore a încetat să-și facă griji despre haine sau felul în care arăta.

Își trage fermoarul bluzei de trening și se așază pe cutia cu momeală.

Albastrul de deasupra oceanului este curat și limpede după o vară lungă și fierbinte. Vântul sărat pare plin de oxigen pur. Motorul se încordează din cauza fluxului. Este imposibil să vorbești cu Ben, care se află la cârmă, în spatele ei. Poate că vrea să înconjoare țărmul și să arunce o ultimă privire la casa de vară, înainte ca ea să nu mai aparțină familiei sale. Înțelege acest impuls, dar se întreabă de ce a luat-o și pe ea. Poate că, auzind-o pe mama lui, a vrut doar să fie amabil.

Dar Ben se îndreaptă spre vest, nu spre est, destinația fiindu-i neclară lui Sydney. Părul îi flutură în vânt. Șalupa despică valurile.

Observă că pernele albe au acum pete roz, că puntea uzată e pătată. Pe barcă domnește un sentiment de dezordine: un tricou înnodat la pupa, frânghie desfășurată pe consolă; o undiță trasă afară, cu cârligul atârnând.

Ocolesc un promontoriu, pe care nu l-a mai văzut până acum. Se deplasează pe o distanță destul de mare, iar Sydney începe să se îndoiască de înțelepciunea de a fi acceptat invitația lui Ben. Se mai întreabă dacă n-ar fi trebuit să sune la una dintre colege: nu-și vor face griji din pricina ei?

Șalupa se îndreaptă spre un țărm care nu îi este familiar. Sydney vede insulele, balizele care se leagănă, o barcă de pescuit care intră în port. Are un sentiment ciudat de libertate, de a fi scăpat din sat, cum merg rapid de-a lungul țărmului. Poate că există o agendă până la urmă.

***

Ben încetinește motorul. În fața lor se află o insulă pe care sunt trei sau patru căsuțe. El taie motorul mai mult, iar șalupa se lasă dusă de valuri. Examinează atent adâncimea apei. Și ea se uită peste bord și vede un nesfârșit pat de scoici, cochilii negre cu spirale perlate. Și-ar dori să le poată atinge.

Plutesc până când nu mai e decât nisip sub barcă, nisip în vălurele, ca cel de pe fundul unui râu. Sydney își plimbă mâna prin apă și e surprinsă de cât e de caldă. Între barcă și insulă sunt mai multe bancuri de nisip.

„Avem cam douăzeci de minute”, spune Ben.

El ancorează barca și lasă parâma liberă în apa puțin adâncă. Sydney se ridică din șalupă. Și-a suflecat manșetele pantalonilor negri, dar imediat acestea se desfac, înaintează cu greu prin apă până unde se află Ben.

„Îmi pare rău”, spune el, privindu-i picioarele ude.

Dar Sydney se uită la insula din fața ei. „Extraordinar”, spune ea.

Nisipul de pe bancurile de nisip e și el în vălurele, iar încrețiturile

îi masează tălpile. Sydney e uimită de numărul scoicilor, unele în mormane, altele la marginea bancului, toate rugându-te să le colecționezi. Trec amândoi peste un banc de nisip, apoi încă unul și urcă o pantă abruptă. Ben o conduce.

Căsuțele sunt îngrămădite în vârful dealului. Cu excepția uneia, toate au obloanele trase pentru iarnă – sau poate sunt așa de ani de zile. Sunt patru, fiecare cu fața la mare. Insula are mărimea unui teren de baseball, iar în mijlocul ei se află un puț. Cineva a tuns iarba, sugerând că este locuită.

Îl urmează pe Ben într-o casă modestă, maro cu galben, cu o verandă. Acoperișul cu șindrile are patru dormitoare – fiecare la un vârf de compas. Sydney vede linia țărmului la jumătate de milă depărtare.

„Unde suntem?" întreabă ea.

„Pe insula Frederick", spune Ben. „Localnicii îi spun Freddie".

„E cea…?" întreabă Sydney, gândindu-se la ziua nunții ei.

„Nu", răspunde iute Ben.

Vopseaua maro e foarte decolorată, iar cea galbenă a devenit aproape crem. Bancuri de homari atârnă de peretele exterior. Lângă o ușă pe care Ben a descuiat-o sunt două găleți cu apă. Intră în casă și o așteaptă și pe ea să intre.

Durează câteva minute ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Descoperă că stau într-o bucătărie mică, unde pereții și grinzile sunt date cu var. Sydney observă o plită rudimentară și un mic frigider cu balamale ruginite. Pe un raft lângă ușă zărește o oglindă pătată, un pahar de plastic plin de periuțe de dinți, o pereche de foarfeci, un tub de OU. Sub raft este o chiuvetă din steatit plină cu căni din plastic. În dreapta ei este o cană de apă cu dungi roșii și galbene, amintindu-i de cănile pe care le folosea mama ei în Troy pentru ceai cu gheață. Pe perete, lângă ea, este o lampă cu petrol.

„Nu este apă sau electricitate", explică Ben. „Plita și frigiderul merg cu propan. Hai să-ți arăt și celelalte camere".

* * *

Intră în camera de zi, deloc atrăgătoare, cu perdele subțiri la ferestre. O lampă cu gaz atârnă din tavan, lângă niște clopote de alamă, menite să se miște de la vânt când deschizi ușa. Podeaua goală din lemn e acoperită cu mobilă: o canapea din arțar cu tapițerie albastră, un scaun de crom din anii ’70, patru scaune verzi de plastic, de genul celor care ar sta pe verandă, două scaune frumoase și vechi din răchită, iar într-un colț o masă rotundă acoperită cu o mușama cu imprimeu de homari. În mijlocul camerei se află un covoraș care nu se asortează cu nimic.

Mai există un dormitor, prea mic ca acolo să încapă altceva decât un pat și un birou, o baie care pare că a fost folosită recent de pescari. Lui Sydney îi place salonul cu tavanul lui înclinat și lambriurile albastre de pe pereți. O mușama înflorată acoperă o măsuță închisă la culoare. Servanta și scaunele de aceeași culoare par ciudat de formale. În mijlocul mesei este o lampă cu kerosen, cu sticlă verde, iar Sydney își imaginează mese la lumina lămpii. Pe pervaz observă o olivieră, un steag înfășurat, o mătură.

„E a ta?” îl întreabă pe Ben, care stă în pragul ușii, cu mâinile în buzunare.

„Tocmai am semnat actele. Trebuie mult lucrat la ea”.

„Foștii proprietari au lăsat toate lucrurile astea?”

„N-ai ce face când ai o casă pe insulă. E prea mare tapaj să cari totul la țărm”.

„De ce ai cumpărat-o?”

„Am tăcut asta când am aflat că mama va vinde casa de pe plajă”.

„E teribilă”, spune Sydney, „dar e minunată – e ca și cum te-ai întoarce în timp”.

* * *

Ben o conduce spre o scară îngustă. „La etajul doi sunt trei dormitoare foarte mici”, explică el, dar am să dau jos pereții și o să fac o cameră mare. Hai să-ți arăt ceva”.

Ben deschide o fereastră și iese afară, pe acoperișul ușor înclinat, de deasupra verandei. „Haide”, îi spune el. „Nu e așa abrupt”.

Sydney se cațără pe acoperiș, simțind asfaltul aspru sub tălpile pantofilor. Când ajunge acolo, vede o priveliște senzațională a insulelor din nord și dincolo de ele, Atlanticul. Nu există sunete, cu excepția clipocitului apei pe stânci. „Priveliștea e fantastică”, spune Sydney. „Aici chiar locuiesc oameni?”

„Nu poți sta aici tot anul. Niciuna dintre case nu e izolată pentru iarnă. Dar oamenii vin aici vara. Am cunoscut câțiva”.

„Cum poți să vii și să pleci?” întreabă ea.

„Când mareea e joasă, poți merge. Există o dună de nisip de cealaltă parte. Poți să vii și cu mașina, dar pentru asta ai nevoie de un patru-ori-patru. N-ar fi trebuit să vând LandRover-ul. De obicei, vin aici cu barca. Voi face niște amenajări în toamna asta. Probabil că îmi voi cumpăra o camionetă la mâna a doua”.

„Nu prea înțeleg”, spune Sydney. „Și cu serviciul ce ai să faci?”

„Cred că poți să spui că sunt în concediu. Un concediu pe termen nelimitat, mai degrabă”.

„Ai fost concediat?”

El râde. „Nu, am demisionat. Cel puțin deocamdată”.

Ben se sprijină de cadrul ferestrei. „La un moment dat. Cea mai mare parte a liniei de coastă din New England era astfel”, explică el. „Case mici, fără apă curentă sau electricitate. Erau vreo două pe plajă, când părinții mei au cumpărat casa cea mare, dar acum nu mai există. Au fost dărâmate ca să facă loc construcțiilor noi.”

Sydney e impresionată de simplitatea peisajului, „într-un fel te deranjează, nu-i așa? Ai vrea să o păstrezi pe veci, dar nu poți. Tatăl tău a spus o dată că toți oamenii care au cumpărat o casă pe plajă au făcut-o datorită frumuseții peisajului”.

„A spus tata asta?” rămâne Ben pe gânduri. „Cu toate astea e o minciună, nu-i așa?”

„Ce vrei să spui?”

„Peisajul e frumos, nimic de zis, dar plaja are și partea ei urâtă. Chiar și această priveliște poate fi dezagreabilă dacă te uiți mai îndeaproape. Vezi muștele acelea de pe alge? Stâncile acelea acoperite cu dejecții de la pescăruși? Și simți mirosul de fum de la bărcile de pescuit homari?"

„M-am întrebat mereu dacă frumusețea nu încearcă să captureze ceva ce n-ai avut niciodată", spune Sydney, „sau un lucru pe care nu l-ai avut în copilărie și îl vrei înapoi. Miracolul ei, să spunem, sau măreția".

„E vorba de lumină", spune Ben. „Aceeași scenă într-o zi întunecată te duce la depresie".

Ben își schimbă poziția corpului. „Uneori cred că e un fel de pornografie, această dorință arzătoare pentru frumusețe, spune el. „O vedeam adesea în meseria mea. Camerele mari cu granit, ferestrele cu trei rânduri de geam și ușile franțuzești. Toaletele la fel de mari cât erau saloanele pe vremea bunicilor. Tot ce port într-o vară încape în două sertare ale unui birou. De aceea mi-a plăcut locul ăsta atunci când l-am văzut", adăugă el, făcând un gest circular spre casă. „Tu ai prea mult bun simț ca să o spui, dar e sinistră".

Sydney izbucnește în râs. „E *autentică*", spune ea.

Pantalonii ei se usucă într-o formă ciudată. Acoperișul e fierbinte. Se întreabă ce se întâmplă aici când e furtună. „Ben, ce s-a întâmplat?" spune ea. „De ce a făcut asta?"

Ben se întoarce spre ea. „Vorbim despre Jeff?"

„Da".

Ben mișcă din fălci și pare că partea de jos a feței i s-a încleștat. „Nu pot răspunde în locul lui", spune el, „dar știu că am avut o conversație extraordinară la aeroport, când am așteptat avionul".

„Jeff a plecat la Paris?" întreabă Sydney.

„Simțea nevoia să fugă".

Deși Sydney își imaginase că Jeff a plecat la Paris, realitatea i se

pare zguduitoare. „Ce a spus?”

„A spus că a făcut cel mai rău lucru din viața lui”.

Un junghi trece prin corpul lui Sydney, ca un nor. În câteva secunde, s-a dus.

„Am fost de acord cu el”, spune Ben.

„În după-amiaza aceea”, începe ea și ezită „a spus că ți-a făcut asta ție”.

Ben tace. „Cred că așa a făcut”.

„A spus că a făcut asta și Victoriei”.

„Așa a făcut”.

„Ce s-a întâmplat?”

Ben, cu capul plecat, culege o țiglă desprinsă. „De-abia începusem să ieșim împreună, eu și Vicki. Eram de vreo zece zile, două săptămâni. Cred că ieșisem împreună în oraș și la o petrecere. Apoi, la un eveniment, i l-am prezentat pe Jeff și imediat au devenit un cuplu”.

„N-ai fost furios?”

„Să spunem că am fost *surprins*”. Ben face o pauză. „M-am gândit, știi, cel mai bun să câștige. Ce a fost, a fost. Ce era să fac? Să o rog să se întoarcă la mine?

Ben ridică privirile. „Dar apoi când lucrul ăsta s-a repetat… mi-am dat seama că și atunci când a pus mâna pe Victoria a fost un gest deliberat. L-am iertat prima oară, dar nu și a doua, iar el știa asta”.

„Dar de ce a făcut asta?”

Ben ezită. „A văzut că te-am remarcat, așa că te-a vrut pentru el”, spune el. „Punct”.

„Asta-i tot?” întreabă Sydney.

„Asta-i tot”.

„Iar eu am căzut în brațele lui”.

„Așa ai făcut”.

Sydney închide ochii. Un sentiment de rușine, de nerozie, o cuprinde.

„Jeff a avut mereu spiritul ăsta de competiție”, spune Ben, simțind poate stinghereala ei. „Pe de o parte de la natură, pe de o parte fiindcă așa voia. Când aveam doisprezece ani, Jeff avea opt. Când aveam optsprezece ani, el avea paisprezece. Prin definiție eram mai bun la mai multe lucruri decât el. La atletism, de exemplu; nu putea concura cu mine în arenă. A încercat, dar a renunțat, și s-a hotărât să găsească alte moduri ca să mă învingă. Școala a fost unul dintre ele. Femeile altul. A devenit foarte, foarte priceput să le atragă”. Ben se uită pieziș la Sydney. „Ești sigură că vrei să auzi asta?”

„Cred că da”.

„Jeff se pricepea de minune. Părea că o face fără ca măcar să se străduiască. Nu sunt prea sigur cum reușea. Ar trebui să știi mai bine decât mine.”

Sydney își amintește de ziua în care Jeff a ieșit pe verandă și și-a plimbat degetul de la genunchiul ei până la manșeta șortului, un gest foarte intim având în vedere timpul pe care îl petrecuseră împreună. Acum își dă seama că acest gest e o tehnică eficientă – dezechilibrând o femeie, posedând-o înainte ca ea să-și dea seama că a fost posedată.

Sydney își schimbă poziția picioarelor pe acoperiș.

„Acum vreau să construiesc o mică terasă aici unde stăm”, spune Ben. „Voi pune o ușă acolo unde este fereastra și apoi va fi spațiu suficient pentru o măsuță și două scaune”.

Sydney e uimită de absența zgomotelor. Nu sunt copii care să alerge pe plajă, nici mașini, nici huruit de motoare ale bărcilor. „Știi, am avut un sentiment, în prima zi când stăteam pe verandă, că stric echilibrul familiei. Că mă amestec în treburile voastre”.

„Oamenii se amestecau mereu”.

„Dar nu ca mine”.

„Nu, probabil că nu”.

„Am fost sedusă”.

„De Jeff?”

„Da, dar și de frumusețea locurilor și de sentimentul de familie”.

Ben o studiază. „Înțeleg: frumusețe și familie. Deși, sincer, cred că te-ai îndrăgostit puțin de tatăl meu”.

Sydney se întoarce cu gândul în timp. „Dar nu în sensul că…”

„Nu. N-am vrut să spun așa ceva. Toată lumea era îndrăgostită de el”.

„Era un om extraordinar”, spune Sydney.

„Da, era”.

„Mă gândeam că Jeff îi seamănă”.

„Greșeală fatală”.

„Ben, de ce nu mi-ai spus? Despre Jeff. Înainte de nuntă”.

Ben trage aer în piept, apoi oftează adânc. „La început n-am vrut, fiindcă puteam să te fac să suferi, apoi, cu trecerea timpului, mă tot gândeam că poate Jeff te iubește și că tu ești perechea lui”.

„Așa că te-ai dat la o parte”.

„Dacă o făcea ca să mă ofenseze, nu voiam să văd asta. Iar dacă te iubea, trebuia să mă dau la o parte”. Ben face o pauză. „Ascultă, în seara aceea, la bar, când era furtuna de zăpadă, dacă ți-aș fi povestit despre Jeff, m-ai fi crezut?”

Sydney își amintește zloata de pe jos, paharele de martini verde, felul în care Ben a luat-o de mână.

„Probabil că nu”, spune ea.

Sydney se desface la fermoarul bluzei de trening. Bluzița ei e șifonată. „Ce se va întâmpla cu mama ta?” întreabă ea.

„A obținut un preț bun pentru casa de pe plajă. Și va obține un preț bun și pentru cea din Needham. Încerc să-i găsesc un apartament în Boston”.

„Unde a fost îngropat tatăl tău?”

„În Needham”.

„Poate voi merge și eu acolo într-o zi”.

Ben, lângă ea, fixează țigla desprinsă.

Da, va merge la mormântul domnului Edwards și îi va aduce trandafiri. Nu din cei cultivați în seră, ci adevărați, din grădina cuiva.

Dar mai întâi va merge să vadă picturile de la Muzeul de Artă.

„L-ai iubit foarte mult pe Jeff?” întreabă Ben cu vocea sugrumată, de parcă s-ar fi gândit la întrebarea asta toată după-amiaza. Sydney înțelege, din tonul lui, cât de mult ar însemna acest răspuns pentru el.

„L-am iubit”, răspunde Sydney cu sinceritate. „Dar când se întâmplă așa ceva îți pui la îndoială toate sentimentele. Ce urmează după aceea parcă le întinează”. Se întoarce spre Ben, să vadă dacă e mulțumit de răspuns, dar el se uită la fluxul care vine.

„Cristoase”, spune el.

Înoată amândoi până la barcă. Mareea s-a ridicat mai repede decât a anticipat Ben. Stă lângă Sydney, și o dată, când greutatea hainelor ei o trage în jos, iar gura i se umple de apă de mare, o prinde de braț și o ține lângă el până ajung la Whaler.

Ajunsă la barcă, Sydney se cațără pe pupa și se rostogolește înăuntru. Îl ajută pe Ben să ridice ancora. „Îmi pare tare rău", spune el în mod repetat, dar ea îi face semn să o lase baltă. Îi spune că e bucuroasă pentru sentimentul de aventură, pentru timpul petrecut pe acoperiș. Dacă ar trebui să o facă din nou, chiar și înotul riscant, ar face-o. Se ghemuiește în cocpit. Bluzele de trening nu le mai sunt de niciun folos.

„Ajungem curând", spune el.

Sydney tremură, iar când ridică privirile vede că și Ben tremură pe sub hainele ude. Conduce barca cu viteză, cât de repede poate, mareea fiind de partea lor, de data asta. Când trec prin defileu, el oprește motorul la ponton. „Te las să cobori aici și merg la dana de acostare. Voi veni cu o șalupă. Găsește pe cineva și cere o pătură. Mă întorc cât pot de repede".

Sydney face cum i s-a spus și îl așteaptă pe Ben într-o cămăruță menită să sugereze un club de yachting. Deasupra șemineului atârnă fotografii în sepia. Trofee argintii stau pe rafturile de lemn. Într-un colț este o bibliotecă de copii, iar pe jos un teanc de jocuri. Un tânăr i-a dat lui Sydney o pătură verde în care s-a înfășurat. Totuși tremură – poate amintindu-și discuția de pe acoperiș sau de la frig, nu prea știe.

Când vine Ben, ea dă deoparte pătura și îi mulțumește tânărului. Împreună cu Ben aleargă la mașină. Odată ajunși înăuntru el dă căldura la maximum. Apoi își cere din nou scuze.

„Ben, oprește-te", spune Sydney, „a fost amuzant".

„Dar încă tremuri", spune el.

„Mă simt bine", insistă ea. „Foarte bine".

„Folosește baia pentru oaspeți", îi spune Ben când ies din mașină.

„Eu voi merge la cea din capătul holului”. El o strigă pe Julie când intră în casă. Julie, ieșind din camera ei, se lovește la cap de balustradă. Ben urcă câte două trepte, iar Sydney îl urmează. „Ce e?” întreabă Julie, un pic alarmată.

„Sydney va avea nevoie de haine uscate”, spune el.

„Ați căzut?” întreabă Julie.

„Nu tocmai”, răspunde Ben.

Sydney se gândește că e cel mai grozav duș pe care l-a făcut în viața ei. Lasă apa caldă să curgă cât este nevoie ca să-și încălzească corpul, care pare că a înghețat complet. După un timp, umerii i se relaxează, apa fierbinte care îi curge pe după gât făcându-și treaba. Găsește un centimetru de șampon într-o sticlă și își spală părul. Mai devreme a auzit-o pe Julie deschizând ușa și lăsând un teanc de haine pe chiuvetă. „O să-ți fie mari”, spune ea din pragul ușii.

„Vor fi perfecte”, spune Sydney.

„Ai și prosoape”.

Sydney se simte de parcă ar fi încheiat o călătorie lungă, de parcă ar fi fost într-o cursă pe care a câștigat-o. Un hol de supă fierbinte ar fi perfect.

Își leagă părul la spate folosind un elastic pe care l-a găsit pe o poliță, lângă dulăpiorul de medicamente aproape gol. Se îmbracă în hainele lui Julie – un trening bleumarin din velur cu cel puțin două numere mai mare. Sydney apreciază capacitatea de cuprindere, se simte ca un copil după baie: e curată, s-a înfășurat într-un prosop mare cât ea. Trebuie să șteargă aburul de pe oglindă ca să își vadă țața, acum roz de la apa caldă. Se întreabă în treacăt dacă va fi ultima persoană care a folosit această baie, dacă noii proprietari vor dori să renoveze casa, sau, mai rău, să o dărâme pentru a construi una nouă. Cercetează cu drag baia pe care altădată a împărțit-o cu alți musafiri și cu preotul: toaleta cu mânerul pe care trebuie să-l scuturi ca apa să curgă ca lumea; bara de prosoape cromată, un pic ruginită; dulăpiorul de medicamente cu rafturile lui metalice; cele

două globuri luminoase de la capetele oglinzii sugerând felinare. Când deschide ușa, aburul iese odată cu ea.

* * *

Ben o așteaptă la baza scărilor. „Vrei să-ți aduc berea aceea pe care nu m-ai lăsat să ți-o aduc acum trei ani?" o întreabă el.

Sydney râde… Sigur, cred că așa ar trebui să faci", spune ea.

* * *

Sydney, Julie și Ben, fiecare cu câte o sticlă în mână, își găsesc câte un loc în salonul rearanjat. În bucătărie, doamna Edwards pregătește cina. Sydney simte miros de friptură de porc.

Ben a spus în ziua aceea *E greu să iei toată viața dintr-o casă.* Se duce în saci de gunoi și cutii, se gândește Sydney, cercetând casa care altădată îi era familiară. Se duce la Armata Salvării și la gunoi. Se duce între niște pereți noi și alte case, poate la un apartament în Boston, sau unul din Montreal. Oare vreun tablou sau o mică piesă de mobilier va ajunge cu barca în căsuța maro cu galben de pe insula Frederick? Unde vor merge canapelele albe? Sau masa lungă din salon, unde familia a luat cina de atâtea ori? Oare doamna Edwards va continua să caute chilipiruri?

„După masă, voi termina cu ferestrele", îi spune Ben lui Julie, „deși nu știu dacă are vreun rost. Până joi se vor umple iarăși de sare".

„Eu aproape am terminat cu camera mea".

„O să încep să fac curat și în pivniță, adaugă el.

„Îți doresc succes", spune Julie. „Urăsc pivnițele", îi explică ea lui Sydney. „Aproape niciodată nu cobor acolo".

Sydney ar vrea să dea o mână de ajutor, dar dacă s-ar oferi ar însemna să rămână peste noapte. Totuși, o deranjează să stea degeaba. I se pare că timpul pe care l-a petrecut în casă cere un oarecare efort din partea ei, pentru a debarasa.

Va spăla vasele, se gândește ea. Cel puțin.

Ben s-a îmbrăcat într-un pulover negru peste o cămașă albă. Are

fața aspră și roșie, iar părul și l-a pieptănat cu degetele peste urechi.

Poate că și-a uitat peria de păr. Poartă un șort kaki pe care probabil că l-a găsit într-un sertar din dormitorul băieților. Sydney se întreabă dacă fosta ei cameră a fost golită, dacă vaza albastră de cobalt a fost dată. Cine ar fi vrut-o? O fi într-unul din sacii de gunoi?

„Sydney va veni la Montreal să-mi vadă expoziția", îl informează Julie pe Ben, care a golit sticla de bere și a rămas pe gânduri. Sydney îl vede că se ridică să-și mai ia una. Dacă îi va mai oferi o bere, va accepta. S-ar putea să treacă ore până va pleca spre Boston. Faptul că a supraviețuit înotului până la barcă o face nesăbuită.

„Bine", spune el. „Când va fi asta?"

„În ianuarie", spune Julie.

„Atunci voi veni și eu", spune el. Sydney observă că el se străduiește să evite să privească în direcția ei.

„Vei veni?" întreabă Julie entuziasmată. „Helene spune că va fi o petrecere".

Masa constă din cotlete de porc, orez dintr-o cutie, o pungă de salată cu dressing dintr-o sticlă. E o masă cam ca cele pe care le lua Sydney în Troy: simplă, rudimentară, fără gust. Cotletele sunt atât de prăjite, încât Sydney de-abia poate să le taie cu un cuțit cu zimți. Cei patru mănâncă la o masă de plastic în bucătărie, iar sub farfurii au suporturi din plastic. Sydney nu poate scăpa de senzația că sunt o familie obișnuită care ia masa de seară după o zi de muncă. Mama, fiul, fiica. Care ar fi acum rolul lui Sydney? O veche prietenă de familie? O fostă angajată, care era gata-gata să se mărite cu al doilea fiu?

* * *

Doamna Edwards mestecă încet, de parcă n-ar avea niciun chef de masa pe care a pregătit-o. Poate că acum nu mai are nicio poftă de viață. Sydney își amintește că a avut o senzație similară la moartea lui Daniel și după ce Jeff a părăsit-o în ziua nunții: noțiunea că lumea și-a pierdut proprietățile senzoriale, sau că ea și-a pierdut

abilitatea de a le percepe. Ar vrea să poată fi în stare să-i împărtășească și ei acest gând, dar își imaginează privirea dezaprobatoare a doamnei Edwards dacă ar face asta. Pielea femeii este roșie și umflată. Suferința i-a accentuat culoarea.

În fața ei, Julie pare abătută. Aceasta ar putea fi ultima cină pe care o va lua în această casă. Încă nu a spus când se va întoarce la Montreal. Moartea domnului Edwards trebuie să fi fost foarte dură pentru Julie, prea tânără ca tatăl să-i fie luat de lângă ea. Dar oare suferința domnului Edwards nu a fost la fel mare? Să lase în urma lui copilul pe care îl iubea cel mai mult la o vârstă atât de fragedă? Oare s-o fi simțit ușurat că Julie o avea pe Helene? Oare se gândea la asta când era pe moarte? Sau a devenit tot mai detașat, gata să pătrundă în alt univers?

Ben își termină repede masa. Sydney observă că el este la a treia bere și că o termină și pe aceasta cât ai clipi.

Și-a pierdut tatăl și fratele, iar mama e în doliu. Sora va continua să trăiască într-o altă țară. Împinge scaunul în spate și se întoarce astfel încât să se uite în salon. Își reazemă un cot de masa din bucătărie.

Sydney face ochii roată la cei aflați în jurul mesei: doamna Edwards încă făcându-și de lucru cu cotletul de porc; Julie terminând paharul de bere; Ben obosit trăgând o dușcă. Este ca și cum familia a fost prinsă de maree și dusă în mare, fiecare înotând în altă parte, paralel cu țărmul.

Când Sydney a terminat de spălat ultimele vase, curăță aragazul. Îl șterge, dă deoparte arzătoarele, le pune la înmuiat în chiuvetă și scoate mizeria care s-a acumulat între plită și blatul de granit. Deschide ușa cuptorului și se gândește să facă curat și acolo. Ca să facă asta ar trebui să ceară o soluție specială, la care Ben sau Julie ar putea răspunde *Nu, nu face asta; e prea multă muncă.* Doamna Edwards s-ar putea să nu dea niciun răspuns.

Sydney se hotărăște să curețe în schimb frigiderul. Șterge interiorul, spală rafturile și cutiile cu apă călduță. Aruncă mâncarea de care e absolut sigură că nu se va atinge nimeni: ceapă mucegăită într-o pungă de plastic; salată putrezită; un borcan cu măsline care a făcut floare de mucegai. Celelalte articole le pune exact așa cum le-a găsit. Doamna Edwards ar putea crede că frigiderul nu era teritoriul lui Sydney, că și-a depășit atribuțiile.

Congelatorul e plin cu obiecte neidentificabile în pungi de plastic, cele mai multe acoperite cu un strat de gheață. Sydney închide ușa.

Când a făcut tot ce se putea cu frigiderul, începe să facă curat în dulapurile de bucătărie. Aici clar nu e teritoriul ei, dar simte, în ciuda dorinței de a se sui în mașină și a pleca la Boston, că nu poate să încheie treaba dacă ceilalți nu au terminat. Poate că va fi o mică petrecere la sfârșitul serii, cu felii din plăcinta cu fructe de pădure pe care Sydney a zărit-o adineaori pe un platou.

Ea scoate fiecare obiect din dulap: castroane pentru cereale, vase de apă, care probabil au fost primite cadou de casă nouă, pahare mici de suc cu cireșe roșii pe ele, vase de plastic dacă nu voiai să folosești din acelea de porțelan pe verandă. Dar niciodată cât a locuit Sydney aici n-au fost folosite vase de plastic.

Doamna Edwards trece prin bucătărie fără o vorbă. Sydney e un pic surprinsă că femeia nici măcar nu se oprește să se uite. Mai trece în tăcere de două ori cât timp Sydney este în genunchi pe hiatul de bucătărie, întinzându-se să șteargă în spatele dulapului. E ca și cum femeia ar fi uitat să vorbească.

Când doamna Edwards intră în cameră pentru a patra oară, Sydney se dă jos de pe hiat. Femeia oftează și urcă scările până la etajul al doilea. Sydney ascultă pașii de deasupra. Doamna Edwards se îndreaptă spre dormitor.

Sydney îl aude pe Ben cum mută obiecte grele în pivniță. Poate că Julie s-a dus la culcare. Se așază la masa din bucătărie punând în fața ei un pahar cu apă de la robinet. Prezența ei e inutilă și

suspectă; e timpul să-și vadă de drum. Se întreabă unde a pus servieta cu cheile de la mașină. Poate că hainele i s-au uscat. Într-un minut se va duce să le ia, se va îmbrăca rapid, apoi îl va ruga pe Ben să o ducă până la mașina aflată în parcarea publică. După aceea, se va îndrepta spre sud.

* * *

Dar înainte de asta, mai are ceva de tăcut.

Sydney intră în fosta ei cameră și închide ușa. De pe paturi a fost luată lenjeria, biroul și noptiera au fost golite. Până și veioza a dispărut. Sydney stă pe saltea și lasă ochii să se obișnuiască cu lumina ambientului.

Pe pervaz nu se mai află vaza de cobalt, iar scaunul roșu nu mai este la perete. Se întreabă cine a dormit acolo după ce a plecat din cameră acum doi ani, și când a fost golită în vederea mutării. Își aduce aminte cum Jeff stătea la fereastră, iar Sydney credea că plânge.

Știa că decizia de a divorța de Andrew a fost doar o alegere dureroasă pe care a trebuit să o facă. Moartea lui Daniel a fost mărturia universului crud și capricios. Dar acțiunile lui Jeff au nedumerit-o întotdeauna. Au fost o misivă din întunericul existenței umane, indicând un narcisism fatal și o lipsă totală de empatie? A făcut-o ca un sport, așa cum vânezi? Sau pur și simplu nu s-a putut abține, prins într-o rivalitate începută înainte ca el să își dea seama? Jeff era egoist, cu siguranță și poate lăsat astfel de la natură pentru a fi competitiv în ciuda propriilor sale interese. Dar oare asta îl făcea diabolic? Sau era doar un punct slab și o ființă umană nefericită?

Am acționat pripit, își amintește că a spus Jeff în dormitorul lui Julie, în noaptea când fata a dispărut. *Poate chiar ușuratic.*

Sydney se ridică și mai privește o dată camera, încercând să-și amintească cum era ea înainte să fi fost povestea cu Jeff, sau Ben, sau domnul Edwards, sau Julie. Vede doar imagini șterse: o tânără femeie, de douăzeci și nouă de ani, trăind de pe o zi pe alta,

suspendată între viața pe care voia să o recupereze și viața pe care atunci nu și-ar fi imaginat-o. Imaginile pălesc chiar atunci când Sydney privește. Camera se întunecă, iar ea închide ușa în urma ei.

Când se întoarce pe călcâie, o vede pe doamna Edwards stând pe hol, lângă scări. Femeia are o cutie de carton în mână. „Te-ai rătăcit?” o întreabă ea.

Interesantă întrebare, se gândește Sydney.

„Mark a dorit ca tu să iei asta”, spune femeia. Întinde brațele, dându-i lui Sydney de înțeles că ar trebui să ia cutia de la ea. Sydney e surprinsă de cât e de grea. Pe capacul cutiei este scris cu marker negru: *Această cutie pentru Sydney Sklar.*

„Voiam să ți-o trimit la adresa ta”, spune doamna Edwards, „dar fiindcă tot ești aici...”. Face o pauză, „înainte de a muri, cât încă mai era în stare, Mark a împachetat niște lucruri și a scris bilețele, unde să fie trimise. Nu știu ce este acolo”, adaugă ea, pe un ton de parcă ar spune *și nici nu vreau.*

„Mulțumesc”, îi spune Sydney femeii, care și acum își dă la o parte părul rar de pe frunte.

„Cred că nu mai stai prea mult pe aici”, spune doamna Edwards.

„Nu, tocmai plecam”.

„Păi...” spune doamna Edwards, părând că a rămas fără cuvinte. Face un gest stângaci de rămas bun. „Călătorie plăcută!” adaugă ea – ca o femeie care își conduce o cunoștință ce va pleca undeva, departe.

Sydney duce cutia în sufragerie, unde nu e multă lumină, dar e mai puțin probabil că cineva va da peste ea. Respirând, pentru a-și face puțin curaj, deschide cutia.

Acolo sunt zeci de dosare. Sydney vede numele *Beecher* pe unul dintre ele și știe imediat ce conține cutia. Domnul Edwards i-a lăsat istoria casei.

Închide capacul cutiei, ca pentru a o proteja. Faptul că omul acela, știind că va muri în curând, a pus dosarele într-o cutie pe care a

scris numele ei e mai mult decât poate îndura. Oare a înțeles că soția lui va vinde casa? S-a gândit că ar putea veni cineva care să o dărâme, distrugând toată istoria? Oare a considerat, că dintre ei toți, Sydney ar fi cea mai de încredere?

Plânge până ce iese totul afară din ea: dorul pentru familia care fusese, durerea pentru domnul Edwards, mânia față de Jeff. Plânge cu sughițuri, până ce o apucă durerea de cap.

Sydney aduce hainele de la uscat și le îmbracă chiar acolo unde se află. Împăturește cu grijă treningul bleumarin de velur. Prin fereastra deschisă, îl vede pe Ben stând pe verandă. Ținând cutia în mână, deschide ușa.

„Hei", spune el, „chiar mă întrebam pe unde ești".

„Acum plec. Vrei să mă conduci până la mașină?"

„Ce este asta?" întreabă el, arătând spre cutie.

„Este…" Sydney deschide gura, dar nu-i poate răspunde. Înțelept, nici Ben nu o forțează. Poate că observă cât e de răvășită. „Așază-te o clipă aici", spune el.

Sydney pune cutia pe un scaun de tek și se așază alături de Ben pe treapta de sus. Aerul este cald, de parcă ar fi un climat tropical. Sydney trebuie să-și aducă aminte că este mijlocul lunii septembrie în New Hampshire.

„Ți s-au uscat hainele?" o întreabă el.

„Mai sunt un pic umede".

„Vrei o bere?"

„Am de condus două ore".

„O cafea?"

„Nu, nimic".

De fapt, ar vrea să se întindă. Ar fi vrut să găsească o scuză ca să doarmă în casă în noaptea aceea și să o șteargă pe furiș dimineața. Dar nu va face asta. „Miroase puternic a mare în noaptea asta", spune ea.

„Vântul din est".

„E plăcut”, spune ea. „Ce vei face acum?”

„Voi munci la casă până va da frigul. Acolo e un șemineu, dar casa nu e izolată. Apoi mă voi întoarce în oraș, voi face drumul dus-întors când voi vedea în prognoza meteo câteva zile frumoase. În noiembrie, casa nu va mai putea fi locuită. Și atunci cred că va trebui să mă gândesc la restul vieții mele.”

O afirmație deloc liniștitoare, sugerând risc și bravură. Totuși, cunoscându-l pe Ben, Sydney consideră că are el un plan sau un as în mânecă. Se îndoiește că Ben s-ar lăsa, așa, în voia sorții. Nu trebuie să trăiască și el din ceva?

„Vei merge la expoziția lui Julie?” o întreabă el.

„Cu siguranță”.

Un pescăruș obraznic aterizează pe podețul de lemn. Ca și cum ar ști că a fost respins, se întoarce și pleacă de lângă el.

„Nu m-ai plăcut niciodată”, spune brusc Ben. „Chiar de la început, a fost o aversiune aproape viscerală. N-am înțeles niciodată de ce”.

Uimită de îndrăzneala afirmației lui, Sydney simte că i se înroșesc obrajii. Cum poate să-i răspundă acestui om? Oare chiar nu își amintește?

„Ben”, spune ea, dorindu-și ca el să nu fi adus asta în discuție. Ziua aceea, deși pe alocuri tristă, fusese lipsită de obișnuita tensiune dintre ei.

„A *fost* ceva, nu-i așa?” o întreabă el. „Am simțit asta”.

„Este…”

„Este vorba doar de mine? De felul meu de-a fi?”

„Aș fi vrut să nu vorbim despre asta”.

„A *fost* ceva”.

„Of, Ben”, „a fost în noaptea aia”.

Ben îngustează ochii și se încruntă. „Ce noapte?”

„Noaptea în care am făcut surf”.

În I amina care se împrăștie din casă vede că el încearcă să-și

amintească. Caută pe fața lui un semn de disimulare. El clatină din cap, privind-o. Nu și-a mutat privirea din ochii ei. De parcă ar fi vrut să citească răspunsul în ei. „Îmi pare râu”, spune el. „Noaptea în care am făcut surf?”

„Da”.

„Ți-am vorbit urât? Dacă am spus…”

„Nu”.

El pare nedumerit. Poate chiar nu-și dă seama, se gândește ea. Poate că nu se preface. „Mâna aceea?” îi sugerează ea.

Ben apleacă capul într-o parte – o întrebare.

„În apă?”

Jenată, ea nu poate articula niciun cuvânt. Dar trebuie să treacă peste asta. „Când te-ai furișat pe sub mine și m-ai atins?” adaugă ea iute.

Ben o studiază. „Pe cuvânt, Sydney, nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești”.

„N-ai fost tu?” se apleacă Sydney în față. „Ben, serios acum, ascultă-mă. Ți-ai plimbat sau nu mâna în noaptea aceea pe tot corpul meu?” încearcă să formuleze întrebarea formal, fără a-i aduce vreo acuzație.

„M-am întrebat mereu de ce erai atât de glacială”, spune Ben. „A început în noaptea aia, nu-i așa?”

„N-ai fost tu?” îl întreabă ea din nou.

„Lămurește-mă”, spune el. „Cineva – o persoană – s-a hârjonit cu tine în apă?”

Sydney dă din cap. Așteaptă.

Ben se sprijină cu mâinile de genunchi, apoi se ridică. Oftează adânc. Apoi rămâne pe gânduri privind apa. Se uită în jos, spre Sydney.

„Ticălosul ăla”, spune el.

Sydney apleacă capul și închide ochii. Veranda trosnește sub ea, de parcă a fost o deplasare tectonică în plăcile geologice. Ea reface

scena din noaptea de acum trei ani, încercând să-și amintească fiecare detaliu. Își amintește că apa o strângea ca o menghină în jurul gleznelor.

Sarcinile simple păreau imposibile, așa cum ai reînvăța să mergi după o lungă boală. Vede marginile albe ale valurilor, sentimentul de a nu fi prima care renunță. Mugetul apei în urechi, întunericul deplin. Nu avea nicio putere, absolut niciuna. Talazul parcă era viu. Se clătină. Se târăște pe pământ. S-a întors în ocean. Iar în tot acel timp Ben era lângă ea, nu-i așa?

A simțit o umbră sub ea. O ființă s-a furișat sub corpul ei, atingând-o, pipăind-o. S-a zbătut să iasă din val, da n-a putut, avea apă în gură.

Alunecarea aceea pe pieptul, stomacul, osul pubian, coapsa ei.

Trecătoare, dar totuși deliberată.

Dificil de realizat, deci intenționată.

Ben, o umbră în întuneric care striga din când în când. Dar Jeff? Unde era Jeff?

Ben l-a chemat pe fratele lui, fără a primi vreun răspuns. Ben a așteptat un timp, apoi a strigat din nou. Cât a durat așteptarea? Durata pare acum critică. Un minut? Două minute? Sau doar jumătate de minut? Oare a fost timp suficient pentru a se îndepărta înot și a răspunde de la distanță?

Ben, un om a cărui atingere i-a provocat mereu repulsie. Care părea că o citește mereu.

„Ben", spune ea, ridicând privirea.

Dar Ben e deja pe terasă, privind marea. Deasupra o lună cu lumina îndepărtată, îl luminează.

„Ben", strigă ea din nou, dar suriul e prea puternic. El nu o poate auzi. Ea îl privește cum coboară scările spre plajă.

Sydney derulează imaginile cu repeziciune. Îl vede pe Ben bând cu poftă dintr-o cutie de suc. A fost un gest nepotrivit făcut cu intenție, așa cum a crezut ea, sau doar o rămășiță a unui

comportament de adolescent? Iar când i-a oferit bere la petrecere – nu pentru a o cuceri, ci doar un gest manierat al unei gazde perfecte? Faptul că Ben a avut gura pecetluită la bar – nu fiindcă era supărat, ci doar fiindcă voia să o avertizeze? Ben refuzând să participe la reuniunile de familie – nu cu un aer de superioritate și furie, așa cum îl bănuise Sydney, ci doar ca să dea la o parte?

Sydney își amintește deodată cum și-a plimbat Jeff degetul pe coapsa ei. La silueta care a pipăit-o în apă.

Mai rămâne un timp pe scări, așteptând ca Ben să se întoarcă. Poate că s-a dus să se plimbe, clocotind de furie. Probabil că nu mai vrea să aibă de a face cu ea.

Ea întoarce capul, privește casa și vede cutia de carton de pe scaunul de tek. Noii proprietari vor intra în casă în trei-patru zile și nu vor avea nici cea mai mică idee despre cine a trăit acolo. Nimic despre familia Edwards sau Beecher. Nimic despre Richmond sau Bidderford. Nimic despre nașteri și morți, promisiuni respectate și promisiuni încălcate. Teama, groaza, bucuria, iubirea. Înțelegând asta, Sydney se înfurie. Cum este posibil ca anii unei vieți de familie să fie șterși în câteva minute între închiderea și preluarea unei clădiri? Ar trebui să existe o istorie scrisă, se gândește ea, un mic jurnal care să treacă de la un proprietar la altul. *În acea zi ne-am certat,* ar putea scrie în jurnal, *dar ne-am împăcat înainte să ne culcăm.* Sau: *În după-amiaza asta trebuia să aibă loc o nuntă, dar mirele n-a mai apărut.* Sau: *Tatăl meu a murit în pace în camera din față. Noi toți plângem.*

Dacă noii proprietari vor decide să dărâme vechea casă și să construiască una nouă, va veni un buldozer și va strica toată grădina de trandafiri a domnului Edwards. Toate florile acelea, toate soiurile – vor dispărea într-o clipită. Dulapurile înguste de la etaj se vor nărui. Asta s-ar putea întâmpla în câteva zile. În două săptămâni dacă s-ar întoarce la locul unde odată i-a iubit pe Jeff, Julie și pe domnul Edwards, n-ar mai găsi decât un morman de

moloz? Sau poate chiar o nouă fundație?

„Sydney?”

Ea se întoarce și îl vede pe Ben la baza treptelor. Are picioarele pline de nisip. „Ben”, spune ea dintr-odată. „Îmi pare rău”.

El ridică mâna pentru a o opri.

„Când mă gândesc că în tot timpul ăsta…”.

„Nu te mai gândi”.

„Am căzut în plasă”, spune ea. „Amândoi”.

Ben încuviințează. Sydney simte că el nu vrea să vorbească despre trecut, că s-ar putea să nu mai vorbească despre ce a făcut sau n-a făcut fratele lui.

„Te simți bine?” întreabă ea.

El ridică din umeri. „Dar tu?”

Ea apleacă capul de parcă ar spune *poate.*

Se lasă o tăcere lungă între ei.

„Deci”, spune el.

„Deci”, spune ea.

El își pune mâinile în șold și face semn din cap spre ocean. „Ce spui?”

Sydney îl privește neînțelegând. „Despre ce?”

Ben nu poate spune ceea ce crede ea.

„Am fost să testez apa”, spune el. „E caldă”.

„Dar nu…”, protestează ea. „Nu am costumul de baie”.

Ben ridică iarăși din umeri.

Sydney privește marea. De-abia distinge linia țărmului. „Merg pe nisip cu tine până acolo”, spune ea. „Dar asta-i tot”.

Ben pleacă pe podețul de lemn înainte ca ea să se poată răzgândi. Este deja pe plajă când ea începe să coboare treptele. Își lasă pantofii pe ultima treaptă. Își vâră degetele în nisipul răcoros. Apa ar putea fi înghețată, în ciuda aerului plăcut.

Se îmbrățișează cu mâinile și aleargă spre țărm. O dată se întoarce și privește casa. Unele camere sunt luminate, în altele e

întuneric. Se gândește în treacăt la măicuțe și mame necăsătorite, la bărbați care au avut fii, bărbați care au murit. Când îl găsește pe Ben, acesta e doar o umbră la malul apei. Își dezbracă cămașa peste cap și se descheie la șort.

Ea se oprește acolo unde e, nedorind să dea buzna peste goliciunea lui. Va trebui să stea acum pe plajă, ca să îl vadă.

Ben se înalță pe un val, apoi se cufundă în ceea ce pare a fi un val monstruos.

El se ridică, ștergându-și fața și scuipând apa. „Vino!" strigă. „Apa e ca în cadă".

„Nu!" îi răspunde ea.

„Ce s-a întâmplat? N-ai încredere în mine?"

„Să am încredere în tine?" strigă ea, râzând.

Ben se întoarce și face o scufundare de expert în valul care se apropie.

Ea își lasă hainele grămadă. Ridică brațele. Aerul o mângâie pe piele. Aleargă spre ocean, prinzând o viteză tot mai mare.